

*Met liefdevolle herinnering
aan*

Simone Chérié du Preez

27/2/1998 - 14/09/2000

you
and
my
life

Met eerbied opgedra aan

Ons Almagtige Vader

“Heer, soos ek beloof het.

Hiermee dan my deel van die “deal”
wat ek met U gesluit het daar tussen die rose”.

Geskryf vir

my dogter Robin

wat tydens die tragedie nog bitter klein was en
nie aldag haar pappa en mamma se hartseer verstaan het
nie.

Met spesiale dank aan

my dierbare man

wat so getrou notas bygehou het sodat ek my boekie
jare na die tragedie kon voltooí.

you
and
my
life

Inhoud

Voorwoord	7
'n Boodskap van ons huisdokter	9
Nes sy was...	11
Simóne Chérié (Gediggie)	14
Die tragedie van 11 September ontvou	17
Daar is hoop...	21
Sy draai om	23
Haar doodsvonnis	25
Simóne se laaste uur	29
Die lykhuis	31
Na haar laaste rusplekkie	33
Tannie Nita se gediggie	34
Terug werk toe	37
Die stryd om die waarheid begin	41
Hulle eie weergawe van die gebeure	45
Voorbladnuus	47
Die outopsie-verslag bevestig	49
Nog 'n baba?	51
Compassionate Friends	55
'n Rusplekkie te Panorama, 973	57
Liefste Mona (Gediggie)	58
Robin treur ook...	61
Hulde aan my man	65
Hofsake	67
Die strydbyl word begrawe	73
Aan God al die eer	77
'n Boodskap van Dominee	83
Tatta Simóne, my kind	85
'n Laaste woordjie van my	87

Voorwoord

Die 11de September 2001 se tragiese gebeure in Amerika sal seker vir derduisende mense wêreldwyd, vir baie jare om te kom, 'n dag van seer herinnering inhoud. Ook óns lewens het op hiérdie dag onherroeplik verander, maar net 'n jaar van tevore...

Die dood van 'n geliefde is sekerlik vir énige persoon 'n traumatische ervaring, maar vir 'n ouerpaar is die dood van hulle kind die onbeskryflikste, diepste seer, wat enige iemand hom kan voorstel. Dit is 'n seer wat jou op 'n dag soos 'n kanker, stukkie vir stukkie van binne begin opvreet, jou hart omklem en jou soms ademloos laat! 'n Seer wat 'n andersins positiewe mens plat met die aarde vee en waarvan die stukkies slegs deur 'n Almagtige God opgetel en heelgemaak kan word.

Die mediese wêreld het terme vir alles wat ons voel. Depressie, posttraumatische stres, ontkenning... maar, depressief is ons nie noodwendig nie! Ons huil van verlange en seer oor 'n pragtige, klein lewenslustige blink-oog dogtertjie, wat jou sonder rede, sulke nat soentjies kom gee het en jou hand kom opsoek het. Ons huil ook nie omdat ons swak is nie, maar oor wat was en nog kon wees. As Christene huil ons met die wete dat ons Simóne eendag weer sal sien! Laat ons dus toe om te treur oor ons kindjie totdat God besluit het dis genoeg en Hy dan self ons laaste tranen afdroog! (**Op. 21:4**)

As ouers is ons binne die bestek van 'n week getraumatiseer met die hartverskeurende besluit om toestemming te gee, sodat ons 21 maande oue dogtertjie, Simóne se lewe beëindig kon word, haar oopgesnyde liggaampie in 'n vuil onpersoonlike Staatslykhuis uit te ken en haar 'n paar dae later te begrawe.

In die dae en maande daarna sou ons ook te doen kry met die "stilstwyte" van die mediese wêreld en die koue ongevoelige regswêreld. Ons het die stelling "dokters beskerm mekaar" eersterangs beleef en is ons steeds verslae dat dieselfde medici wat saam met ons gehuil het, nie die *guts* gehad het om op te staan en aan te dring op geregtigheid nie. Ons is eerder soms op valse subtiele maniere genader om uit te vind hoe sake staan...

Vir iemand wat nie glo nie, sou hierdie 'n bitter moeilike lydensbeker wees om van te drink en dan nog staande te bly. Ons as gesin kan egter onomwonne getuig dat ons die Here se liefde en genade die afgelope paar jaar deurlopend ervaar het en troos daarin gevind het. Nuus oor Simóne se tragiese ongeluk het soos 'n veldbrand versprei en die gemeenskap tot in hulle fondamente geruk. Daar het soveel gebede opgegaan dat almal ten minste 'n wonderwerk verwag het, maar my man en ek het nie 'n wonderwerk nodig gehad om te glo dat dit in God se mag was om ons kindjie te genees nie. Dit is in opsig self 'n wonderwerk dat ouers met hulle lewens kan voortgaan as hulle 'n kind aan die dood afstaan.

Vandag is ons dankbaar dat Hy haar genadiglik verlos het en Huis toe geneem het, want in die maande na haar dood sou stukkende ouers op ons pad geplaas word, wie se kinders vir lewend-dood deur medici en klinieke agtergelaat is. In sekere gevalle is ook hierdie eens gesonde kinders vir "klein roetine" operasies ingestoot en is hulle as gevolg van narkose en ander foute in teater totaal gestremd aan die ouers terugbesorg. Min mense sal ooit werklik die emosionele en finansiële impak van sulke gebeure op 'n familie se lewens begryp.

Hierdie boekie is geensins geskryf met die bedoeling om die mediese professie by te kom nie. Inteendeel was die voltooiing daarvan nodig en het as terapie gedien, aangesien die rou proses jare gelede nooit voltooi is nie. Dit was uiterlig om die kruis van Simóne na soveel jare weer op te tel, af te stof en te dra totdat die boekie voltooi is, maar met Jesus se hulp, kon ek dit doen. Bowendien het ek van die begin af gevoel dat dit God was wat die skryf van die boekie op my hart gedruk het. Dit sou in elk geval makliker gewees het om oor 'n wonderwerk te skryf wat dokters met God se genade en insig bewerkstellig het.

Hierdie is óns gesin se verhaal, vir jou 'n kykie van buite na ons seer hier binne, saamgestel vanuit my gade, Johann, se notas wat hy so getrou bygehou het vanaf die dag waarop Simóne seergekry het, tot en met haar dood en daarna, en soos ek dit onthou. Die boekie is reeds twee jaar na Simóne se dood driekwart voltooi, maar een kant gesit toe nog koffers vol probleme op ons voorstoep afgelaai is. Met die twee hofsake wat gelyktydig voorgekom het en omstandighede buite my beheer wat al my aandag sou verg, was ek in elk geval destyds ook nie emosioneel gereed om die boekie te voltooi nie. Ons het gepoog om die feite wat vir ons en die boekie belangrik was, so ver as moontlik korrek weer te gee en kan gestaaf word vanuit die polisiedossier in ons besit, navorsing, koerantberigte ens. Daar is egter besluit om nie die name van sommige betrokkenes te gebruik nie, bloot omdat ons hulle privaatheid respekteer. Dan is daar ongelukkig diegene wie se name opsetlik uitgelos is, aangesien hulle nie die trané werd was waarmee hierdie boek geskryf is nie... Dit dan die redes waarom daar deurgaans net na die individu se spesialisveld verwys en in 'n hoofletter geskryf word, bv. die Narkotiseur. Dieselfde reël geld ook vir die klinieke en maatskappye wat betrokke was.

Gun ons egter die voorreg om die voorname van die dag- en nagsusters te gebruik uit liefdevolle erkenning vir hulle bystand en liefde en volgehoue versorging van ons dogtertjie, Simóne, tot en met haar dood op 14 September 2000. Dié twee sisters is sekerlik die naaste aan God se engele op aarde wat ons ooit weer sal teëkom.

Ander voorname wat deurgaans genoem word, is gebruik as erkenning aan diegene wat 'n positiewe bydrae in ons lewens gemaak het.

Probeer dus om, wanneer jy die boekie lees, sonder voorbehoud ons as ouers se skoene aan te trek, waarna jy eerlik aan die einde mag sê: "Ek kan myself net indink wat julle moes deurmaak..."

Aan die mediese professie in watter vorm ook al, wil ek met die boekie op die hart druk om tog die moeite te doen en seker te maak, al is u nie self verantwoordelik daarvoor nie, dat alle mediese teatertoerusting in werkende toestand is, alvorens u, die chirurg of spesialis, met enige operasie voortgaan. Vra net!

Vyf minute is al wat Simóne gevra het!

Ons verstaan terdeë dat medici ook maar nét mense is en daarom foute mag maak, wat ons as pasiënte sal aanvaar as u dit net sal erken en om vergifnis vra. Wié is ons om teoordeel?

Ons het reeds vergewe en vrygespreek toe ons weer op 'n dag saam met dr. Willie Marais gebid het en hy die betrokkenes aan die Hemelse Vader opgedra het om hulle te vergewe vir daardie donker dag wat hulle nie geweet het wat hulle gedoen het nie! Ons het leiding in vergifnis ontvang en is daar vir ons gesê dat situasies sou opduik wat ons aan die seer sou herinner en dat ons dan weer en weer sou moes vergewe. Ons het dit ook so op die lydingspad ervaar.

Vir die betrokkenes wat weggeskram het van die waarheid en met regshulp skotvry gekom het, wil ek met die boekie liefdevol maan om indien hulle dit nie reeds gedoen het nie, hulle saak met God reg te maak, want eendag sal ons álmal sonder bystand van die beste regspan voor Sy regterstoel moet staan en elkeen sy sondes voor Hom bely!

En vir pasiënte voor operasies sal ons as gesin aanhou bid soos Robin, op sewearige ouderdom na haar se sussie se dood, gebid het: "Ag asseblief Jesus, laat daai mense tog net die masjiene check!"

'n Boodskap van ons huisdokter

Wat is die rol van 'n dokter?

Ek moes dit jare gelede aan myself beantwoord.

Om te poog om 'n pasiënt te help tot sy maksimum potensiaal deur kwaliteit van lewe te verbeter en/of lyding, fisies en/of psigies, te verlig d.m.v. kennis, vaardigheid, ondervinding en middelle beskikbaar.

Dit is hoe ek dit aan myself uitgemaak het.

Die implikasie van getrouwheid vir my en jou. Om $A\text{LT}\text{YD}$ by 60km/h of 120km/h te hou, al is jy NOE haastig, want dit is jou verantwoordelikheid tot jou naaste se veiligheid...

Die skrikwekkendheid van die omvang van so 'n verantwoordelikheid, kan 'n mens net in nederigheid, wysheid en genade van God laat smeek.

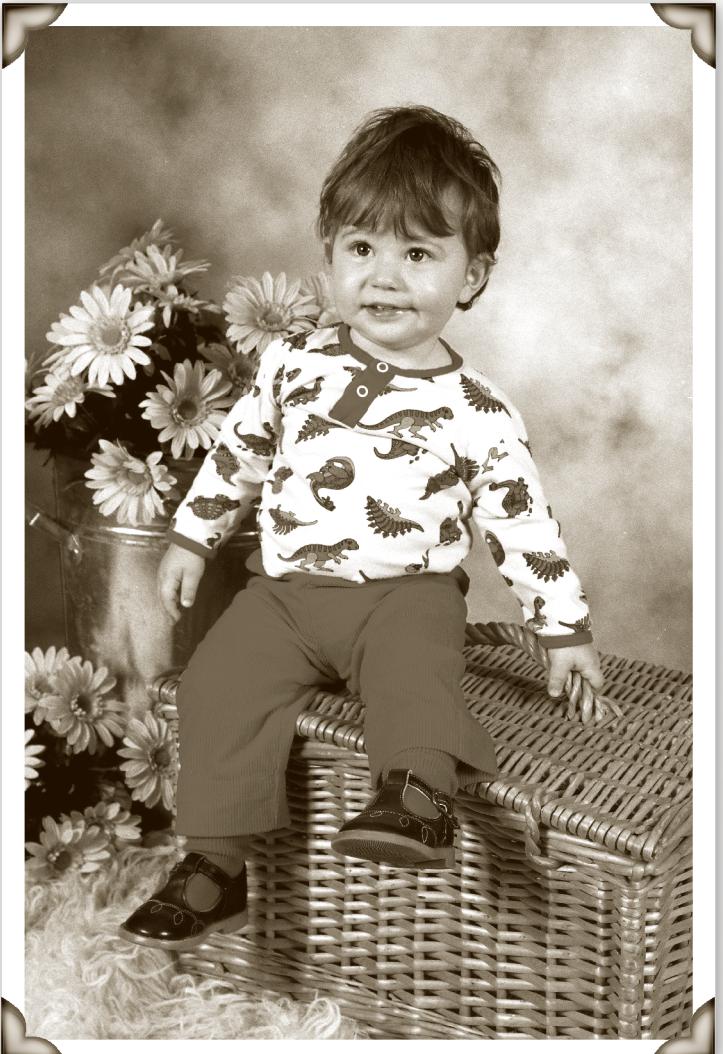
Hierdie is 'n traumatische en seer reis vir my as die huisdokter van 'n wonderlike, nederige, Goduresende gesin a.g.v. my magtelose en stomme onvermoë om hulle lyding te verlig... lyding wat juus deur my professie aangebring is.

Mag hierdie boekie almal inspireer tot gebed. Mag dit gee dat pasiënte nooit sal ophou bid vir hulle dokters vir getrouwheid, wysheid en krag nie. Bewenal, mag ons as dokters, nooit ophou bid vir leiding, krag en wysheid en vir ons pasiënte nie.

Ons is in alles afhanglik van God se genade.

Dr. Gerda (M.B., Ch.B., U.F.S.)

Simone Chérié du Preez

Nes sy was...

Ag! Sy was eintlik nog bitter klein!" is dikwels die reaksie van mense wat vra hoe oud ons kindjie was toe sy oorlede is. Soms gesê met 'n gepaardgaande gesigsuitdrukking wat mens laat dink dat sy volgens hulle, nie oud genoeg was om enigsins kosbare trane oor te stort nie. Wie wás die klein dogtertjie dan wat pens en pootjies in ons harte kom kruip het?

"*One, toe, tieee!*" En jy moes vang vir al wat jy werd is! Simóne (uitgespreek sie-môn) was 'n pragtige klein dogtertjie met sulke groot groen-bruin ogies wat altyd onnutsig geblink het. Haar hare was donkerbruin van kleur met 'n rooierige skynsel en het in haar nek gekrul. Sy was 'n bietjie *chubby* met die twee pienkste ou wangetjies denkbaar! "Ja! Ja! Ek hoor jou!" Natuurlik dink énige ma seker maar háár kroos is mooi, maar Simóne was besonder mooi! Nes haar ousus Robin!

Simóne Chérié... Haar name het so mooi by haar gepas! Borrelend soos sjampanje op jou tong. Borrelend, nés sy!

Sy was woelig! WOELIG met hoofletters en het hopeloos te veel energie gehad vir een klein mensie! Wat nog te sê vir haar amperse middeljarige ouers! Sy was seker die naaste aan 'n seuntjie wat my gade ooit sou hê. Met nie 'n enkele bang haar op haar kop nie, het haar geklouter van babatyd af menige dag my hart wild in my keel laat klop! Alles is ondersoek en uitmekaar gehaal! Ek was oortuig daarvan dat sy eendag in 'n beroep sou staan wat sou ondersoek of uitmekaar haal.

Die woord "slaap" het geensins in haarwoordeskataan nie en moes Johann en ek snags noodgedwonge beurte maak om 'n bietjie te kon slaap. Sou jy durf waag om te raas het sy bloot haar handjies voor haar oë gehou, deur haar vingertjies geloer en vir jou gelag. Bedags by *Smiley Kids Horizon* het sy 'n maksimum van tien minute geslaap en die tannies goed besig gehou!

Vandag kan ek egter nie help om te wonder of sy nie dalk geweet het dat sy nie vir lank sou leef nie... en besluit het om elke minuut van elke dag voluit te leef. En hét sy nie geleef nie!

Skoene kon sy winter en somer nie aan haar voete verdra nie, maar Mamma se skoene het sy altyd gedra. Ek sien en hoor haar nou nog in my geestesoog kop onderstebo die gang afhardloop met die klak-klak van my skoene agterna. Nee! Sy het ook nooit geloop nie, altyd gehardloop!

Nieteenstaande die feit dat daar 'n ouderdomsverskil van vyf en 'n half jaar tussen ons kinders was, was die tweetjies onafskeidbaar. Simóne was Robin se skaduweetjie! Sy het Robin "tittie" (sussie) genoem en haar met alles tot ons vermaak nagemaak. Nes Robin het sy 'n bakkie uitgehaal, self "tippies" of droë "Fruitie Loopies" ingegooi, die TV aangesit en op die bank gaan sit. Dit kon die nuus wees vir al wat sy omgegee het, sy het TV gekyk. Sou die TV toevallig op 'n kanaal wees wat musiek speel, het sy opgestaan en haar lyfie geswaai, nés my mammie, ouma Joey haar gewys het hoe.

En so klein as wat Simóne was, het sy hierdie natuurlike beskermingsdrang gehad om Robin te beskerm. Waar ons ook al gegaan het of hulle gespeel het, het sy, indien 'n maatjie net gedurf waag het om té naby aan haar "tittie" te kom, met haar ruggie voor Robin gaan staan, 'n kwaai gesiggie opgesit en met 'n vet wysvingertjie al swaaiende gewys en uitgedruk: "S-t-o-u-u-t"! Parmantig soos min! Het jy met haar geraas of haar handjies gepiets as sy iets nie wou los wat haar seer kon maak nie, het sy weereens daai kostelike, kwaai gesiggie opgesit en die wysvingertjie voor jou neus geswaai en ook gesê:

"St-o-u-u-t".

Telkemale moes ek maar my rug op haar draai, sodat sy nie kon sien hoe ek vir daardie "kwaai" gesiggie lag nie. Sy het sonder uitsondering altyd daarna haar handjie uitgehou sodat ek die piets kon beter soen. En as ek haar groottoontjie so van lekkerte gebyt het, kon sy so gemaak geskok vir my sê: "Eiiinaaa!"

"Mamma het gesê ons mag nie vuil word nie..."

Klein Rabbedoe!

Onafkeidbaar!

Waar ons op hulle afgekom het en hulle miskien stout was, het Simóne onmiddellik "onskuldig" eenkant gaan staan en gesê: "O! O!" Arme Robin het gewoonlik dan by Pappa 'n hou gekry omdat sy kwansuis ousus was en moes toesien dat Simóne nie stout was nie! Simóne kon vir Robin goed pla, maar tóg het hulle lekker saamgespeel.

Simóne het só oulik begin praat die paar maande voor haar dood. Alles te danke aan Robin! Natuurlik kon Robin dit nie weerstaan om aspres 'n paar "verkeerde" woordjies in te gooi nie, net sodat sy haar besimpeld kon lag.

Ai, en kon ons vir jou lag! Ons het só baie gelag vir dié klein bondeltjie in ons lewens. Dit was altyd 'n fees om met ons twee pragtige dogtertjies winkels toe te gaan. Johann se bors was permanent geswel van trots. As Simóne eers die dag op haar stukke was en Robin begin lag het, het die trollie my maar al laggende saamgesleep. Soos wat ek kruideniersware ingepak het, het sy dit mooi netjies 'n paar treë verder weer uitgegooi! Sy het net 'n manier gehad om met daardie laggende ogies wat só kon skitter en die pienk ou wangetjies, die aandag op ons te vestig. Almal het altyd oor Simóne ge-koe en kon ek soms sien dat Robin 'n bietjie uitgesluit voel, maar nadat ek haar telkens verseker het dat dit maar net was omdat Simóne nog so klein was, het dit in elk geval gou oorgewaai veral as ons eers weer begin lag het.

Die aandag wat Simóne getrek het, het egter een Saterdag tóé al amper in 'n tragedie ontaard. Ons was die dag by die "Westgate Winkelsentrum" om die naweek se inkopies te doen. Naby een van die uitgange het twee Indiërmans ons voorgekeer en gevra of hulle 'n foto van Simóne kon neem. Ons het *chuffed* gevoel en geen onraad vermoed nie, totdat die een aangedring het dat hy Simóne wou vashou as die foto geneem word. Herinneringe aan kinders wat vroeër jare by *Oriental Plaza* weggeraak het, het deur my gedagtes geflits. Ek het onmiddellik "nee" gesê waarop hulle omgedraai en weggestap het. Ons glo tot vandag toe dat hulle bedoelinge nie suiwer was nie.

Elke môre se ritueel in ons huis het ook vir groot pret gesorg. Na ons gepoeier en gespuit het, het sy ook my lekkerruikgoedjies so onder die ken gedruk, so asof sy nou daardeur sou lekker ruik. Maar lekker hét sy altyd geruik! So vol van die babapoeier dat ek selfs by haar pediater daaroor raas gekry het! Dieselfde pediater wat eendag versigtig die opmerking gemaak het dat hy duidelik kon sien wie ons huishouding regeer.

Ja! Sy wás bederf en miskien 'n bietjie stout ook! In die dag is sy deur die tannies by *Smiley Kids Horizon* rondgedra en in die aand by die huis was sy weer die heeltyd in haar *hero*, haar pappa, se arms. Hoe dan nou anders? Sy was nou maar een maal te kostelik vir woorde! Johann het my dikwels geterg en gesê dat ek net die tannie was wat haar in die aand opgepas het. Indien ek iewers in die huis besig was, het Johann haar gereeld gestuur om te gaan kyk of Mamma *oukei* was. Sy het dan tot by my gehardloop, haar gesiggié omtrent in myne gedruk, my in die oë gekyk en dan na Pappa toe teruggehاردloop. As sy gedink het iets moontlik verkeerd was, het sy Johann aan die arm getrek totdat hy kom kyk het wat aangaan.

In Mei 2000 het Simóne iewers 'n kiem opgetel en was haar mondjie en keel oortrek met seertjies. Ek was genoodsaak om 'n week by die huis te bly aangesien sy letterlik melk met 'n *droppertjie* gevoer moes word en het sy moeilik geëet. Moet egter vir geen oomblik dink dat daar enigsins iets met haar energie geskort het nie! Aan die einde van die week was ek uiters dankbaar dat ek kon teruggaan werk toe en het haar skoldtjie net weereens soveel meer gewaardeer! Aag, eintlik spot ek net so bietjie, want die kwaliteit tyd wat ek daardie week met haar kon deurbring, het ons tweetjies weer nader aan mekaar gebring. Ewe skielik was ek nie nít meer die tannie wat haar in die aand opgepas het nie!

Simone Chérié

Ek druk jou foto teen my hart
en in gedagtes voel ek nog jou sagte kant.

'n Dogtertjie so mooi!
Ons spesiale klein-nooi.

Soms as dit reën daarbuite,
sien ek nog jou vingertjie teken op die ruite.

Ek hoor jou laggie klokhelder weerklink
en sien jou oës soos sterretjies blink.

My klein engel van Bo,
Mamma moegou so

Vergeet kan ek nie, my kind.
Waarom was hul dan so blind...

Vergewe sal ek wel,
maar vereers moet ek deur hierdie hel!

Sal hierdie moederhart ooit kan verstaan
waarom jy in 'n ander se plek moes gaan?

Mag sy mamma Nom elke dag vereer
vereers gespaar, dié oneindige seer.

En as my tyd verby is hier,
kom haal my gou, my kind.
om saam met jou daarhe
Sy Heerlikheid te vier!

Mamma

Ons huisdokter, dr. Gerda en Simóne se pediater het my begin ompraat om daaraan te dink om haar tydelik by die huis te hou, aangesien sy baie bors-infeksies gekry het. Hulle wou nie aanhou om vir haar antibiotika voor te skryf nie. Ons Nanna van baie jare het oorgeneem en Simóne bedags opgepas. As ons egter in dieoggend reggemaak het vir werk, het sy eers by Johann en Robin begin pleit om haar saam te neem en dan het sy my om die bene vasgegryp en gehuil: "Mamma tatta! Mamma tatta!" Ek het tóé reeds elke dag met 'n stukkende hart gaan werk.

Nie te lank daarna nie, het Nanna haar arm gebreek en moes ons "Doya" (Dora) soos Simóne haar genoem het, Nanna se vriendin, en die twee oumas opkommandeer om Nanna te help om na Simóne om te sien. Vandag is beide oumas reeds oorlede, maar weet ek dat hulle beide dankbaar was vir die twee weke wat hulle elk met haar kon deurbring, so kort voor haar dood.

My mammie se daagliks oefening het behels om met haar krukke tot by ons hek te loop en terug. Simóne het dan treetjie vir treetjie saam met ouma Joey gestap en aan haar kruk vasgehou. Robin het maar altyd handjie bygesit as ouma Joey haar doek moes omruil en dit het glo vir baie pret gesorg. Om boud skoon te maak was omrent 'n gedoente. Sodra die doek af was, het sy soos weerlig van die bed afgespring en kamtig vir jou gaan wegkruip. Indien dit nommer twee was, het sy ewe koddig haar neusie toegedruk en met 'n glimlag gesê: "Poee"!

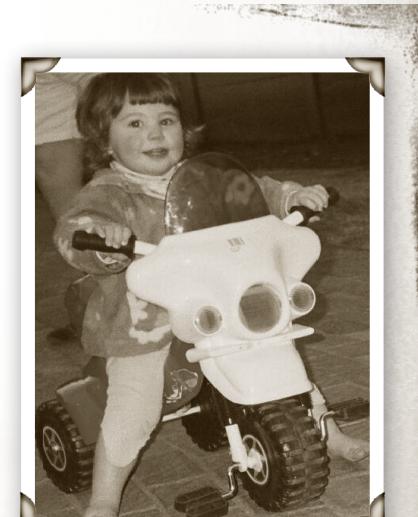
Simóne het moeilik stilgesit sodat haar kuif gesny kon word en was al redelik lank toe ouma Annatjie kom kuier het. Een middag terwyl Simóne haar "10 minute-slapie" geslaap het, het ouma Annatjie haar kans waargeneem en Simóne se kuif so effe te kort afgesny. Johann was omrent in 'n toestand toe ek by die huis kom, want hy het gedink dat ek ongelukkig met die kuif sou wees. Maar dáárdie gesiggie, daardie middag kon ek opvreet! Die kort kuifie het die ogies nóg helderder en die gesiggie nóg stouter laat vertoon. Haar kuifie was tot en met haar dood so effe korter as gewoonlik...

Omrent twee weke voor haar dood is Johann, ek en die kinders Dions toe om vir Robin 'n nuwe fiets en vir Simóne 'n driewiel te koop. In die winkel het Simóne onmiddellik op 'n driewiel, wat soos 'n verkeerskonstabel se motorfiets gelyk het, geklim en wou sy om die dood nie van die fiets afklim nie. Ons was nie van plan om so duur fiets te koop nie, maar was verplig om dit te doen aangesien sy haarself al die pad op die fietsie tot by die betaalpunt "gemaak" het.

Vandag is ons só bly dat ons dit wel vir haar gekoop het! By die huis het Johann en ek ons asems opgehou en ons oë toegeknyp, want die ietwat afdraande na ons motorhuis het sy vol spoed af ge-wheelie. Dit was te kostelik hoe sy Robin nagemaak het. Sou Robin op haar ou fietsie klim, het Simóne weer op haar ou fietsie geklim en so ook met die nuwe een.

Ons het haar vrééslik geniet en sal haar nónít vergeet nie! Ons kan ons Hemelse Vader nie genoeg dank vir 21 maande se kosbare herinneringe nie. Hulle is vir ewig ingeëts in ons harte en gedagtes. Maar vir dié wat weet, weet dat hoewel herinneringe en foto's op "seer" dae so bietjie troos bring, hulle ook oneindig seer kan maak... Al wás sy maar net 'n kindjie klein!

Dankie, dat ons so bietjie van ons herinneringe met jou kon deel.

"Twee weke voor haar dood.

Die tragedie van 11 September ontvou...

Die oggend van 11 September 2000 het as 'n doodgewone, deurmekaar Maandagoggend in die Du Preez's se huishouding begin. Soos gewoonlik was ons laat en het ons gejaag om klaar te kry. Dit was amper sewe-uur en ek was veronderstel om Simóne al by die Dagkliniek te hê.

Die vorige nag was sy buitengewoon rusteloos... en was sy selfs nie eers tevrede om op haar pa, haar *hero* se breë bors aan die slaap te raak nie. Sy het haarself eers veel later die nag op 'n kussing op die vloer neergegooi, waar ons haar gelos het en net met 'n kombersie toegegooi het. Ons het haar rusteloosheid maar toegeskryf aan die feit dat sy dalk dors was, aangesien sy van tienuur daardie nag geen vloeistowwe kon inneem nie. En kyk, oor haar "tie-tie" was sy baie erg!

Met 'n spoed wat skrik vir nijs nie, is ons almal by die huis weg. Robin Graad-1 toe, Pa werk toe en ek met Simóne Dagkliniek toe. Aanvanklik was ek nie verskriklik bekommerd dat ek so bietjie laat sou wees nie, want ondervinding het maar geleer dat dokters self altyd laat is. Buitendien was die Kliniek net sowat twintig minute van die huis af, maar soos net die duiwel dit wou, het ons tweetjies mooi netjies in die verkeer vasgeval.

"Verkeersligte buite werking by twee groot kruisings in Ontdekkersweg", het die verkeersberig op die radio gesê. Net motorbestuurders wat elke dag dié pad ry sal weet watter chaos dit kan betekent! Paniek het my begin beetpak en ek het onmiddellik my selfoon nader getrek en my wederhelf gebel. "Skat, ek is laat! **"Moet ek nie maar omdraai nie..."**", het ek gevra? "Nee man, bel hulle net," het hy geantwoord. "Ek is seker daarvan hulle sal vir jou wag." Gedwee het ek toe maar die Kliniek geskakel en aan hulle verduidelik waarom ek laat was en gevra of dit reg sou wees as ek nog deurkom. Die dame by die teater se ontvangs het nou wel nie baie gelukkig geklink nie, maar my nietemin verseker dat hulle vir my sou wag.

My grootste beweegrede om nie om te draai nie, was om Simóne gesond te kry... Simóne sou vir die tweede keer in haar kort lewetjie *grommets* kry, wat volgens haar pediater en die Oor-, Neus- en Keelspesialis (ONK) noodsaklik was om haar algehele gesondheidstoestand te verbeter. Ons het nie vir 'n oomblik hieroor getwyfel nie.

Wonder bo wonder het die verkeer toe redelik vinnig na die tweede verkeerslig wat buite werking was, gevloei, en was ek gouer by die Dagkliniek as wat verwag is.

Op pad soontoe was Simóne buitengewoon stil en het sy net een keer so 'n snaakse – nee, eerder benoude – laggie gegee. Gewoonlik het sy voor langs my in haar stoeltjie gesit en het ons altyd handjies vasgehou tot by die kleuterskool, maar om een of ander rede wat my ontgaan, het sy die dag agter in haar stoeltjie gesit.

By die Dagkliniek aangekom moes die nodige tientalle vorms ingevul word, met my wat so tussen-in agter Simóne aanhardloop. Stilsit het mos nie in haar woordeskaf bestaan nie! Van die pasiënte was reeds in die saal, maar gelukkig vir my wás die dokters vandag laat. Hulle sou nie eers geweet het dat ons ook 'n bietjie laat was nie!

Die Saalsuster het die nodige vrae kom vra en vir my 'n teaterjassie gegee om vir Simóne aan te trek. Ek het al Simóne se asma-pompies uitgehaal en vir die suster gewys. Op haar teaterlys het ek gesien dat Simóne tweede op die lys was en nogal daaroor gewonder. Gewoonlik is dit mos maar die jongste enetjie wat eerste ingestoot word. Die enigste ander outjie wat ook klein was, was 'n seuntjie so skuins oorkant ons. Ek het sommer hardop gedink en wou by sy ma weet of hy in Oktober 1998 gebore was, aangesien hy eintlik baie groter as Simóne gelyk het. "Nee," het sy gesê, "hy is in Februarie gebore." Dit sou toe later aan ons bekend word dat **die eerste outjie op die lys nooit opgedaag het nie...**

Ek het die teaterjassie vir Simóne aangetrek en haar klere in die sak gebêre. Toe sy haar "tie-tie" sien, was die gort gaar. "Tie-tie, tie-tie," het sy geroep! Ek het die sak baie vinnig toegemaak en haar van die bed getel om haar aandag te probeer aflei. Gelukkig vir my was sy méér gefassineerd met die lang rokkie aan en het kop onderstebo met kaalvoetjies en al by die saal se deur uitgehardloop.

Natuurlik met ma agterna! Sy het so "ougaat" gelyk en kon ek sien hoe van die ander pa's en ma's vir ons lag.

Nie te lank daarna nie, het die Spesialis Narkotiseur (hierna net verwys na die Narkotiseur) haar rondtes begin doen. Ook vir haar het ek die pompies gewys en 'n punt daarvan gemaak om vir haar te sê dat ek bekommend oor Simóne was en dat ons vreeslik met haar borsie gesukkel het. Sy het haar ondersoek en vir my gesê: "No, she is fine!" Ek het ook seker gemaak dat sy bewus was van my man en sy familie se allergiese geskiedenis met *Scoline Apnoea*. Gelukkig het Simóne reeds 'n teaterbandjie tot die effek aangehad.

Tot my verligting het die suster ons eerste teater toe geroep. "Eerste in, gouer huistoe," het ek gedink. In die *recovery room* het iemand Simóne by my gevat en vir my 'n teaterjas en kouse gegee om aan te trek. Tot my verleentheid moes ek aan die ONK-spesialis se arm vashou om die kouse te kon aantrek. My jeans het maar styf gespan en ek het moeilik by my voete bygekom! In teater het hulle my gevra om Simóne vas te hou sodat hulle die narkose kon begin toedien. Sy was soos gewoonlik lekker woelig en wou maar net nie stilsit nie. Ek het nog aan die Narkotiseur genoem dat ons nie met haar sou sukkel nie omdat sy by toe al gewoond was aan haar asma-pompies.

Nooit sal ek die woorde van die Narkotiseur vergeet nie! "But not this one..." Ja! So waar die gesegde: "Many a true word spoken in gest."

Ek is gevra om te help om die masker oor Simóne se gesiggië vas te hou en sal nooit vergeet hoe Simóne op 'n stadium beskuldigend na my omgekyk het asof sy wou sê: "Maar Mamma, wat doen jy nou aan my?" **Daardie ogies van daardie oomblik sal ek met my graf toe dra!** Ek kan ook goed onthou dat die narkosemasjien 'n harde sjoe-geluid gemaak het toe die Narkotiseur dit aangeskakel het. Op iets soos "Hooi!" en "Out Mom!" het ek Simóne vir iemand in teater gegee en deur se kant toe begin loop. Ek het dit as 'n teken aanvaar dat ek nou moes uitgaan. Toe ek terugkyk kon ek sien dat Simóne aan die slaap was en het ek géénsins enige onraad vermoed nie.

Terug in die saal het ek met die ander ma's begin gesels en eers onrustig begin raak toe een van hulle genoem het dat hulle darem nou al baie lank met Simóne besig was. Ek het by die deur van die *recovery room* ingeloer om te sien of sy nie al uit teater was nie. Een van die teatersusters het verbygeloop en op my vraag of hulle dan nou nog nie klaar was nie, het sy net geglimlag en gesê: "Nee". Ek het toe maar weer 'n rukkie by die ander ma's gaan sit.

'n Klein rukkie later het ek wéér gaan inloer. Daar was steeds niemand in die *recovery room* nie. Net die ONK-spesialis het van iewers teruggestap teater toe. Hy het my egter nie gesien nie en kon ek dus nie met hom praat nie. Weer is ek terug na die ander ma's. Lets het aan my begin vreet maar was ek dadelik weer rustig toe een van die teatersusters my kom roep het. "Uiteindelik klaar," het ek gedink!

Binne-in die *recovery room* het 'n klomp mense in so 'n halfmaan vir my gestaan en wag. Ek het my boeglam geskrik toe die ONK-spesialis vir my sê dat Simóne negatief op die narkose gereageer het en dat hulle haar nou per ambulans na die Intensiewe Sorgeneenheid van 'n Private Kliniek gaan oorplaas, sodat sy onder 'n spesialis se toesig op haar eie uit die narkose kon wakker word. "Aggee nee, dokter," is al wat ek kon uitkry! "Jy moet nou net kalm bly," het hy vir my gesê. Vreemd genoeg het ek eintlik heel rustig gevoel, want by twee vorige geleenthede, toe my oudste dogtertjie narkose ontvang het, het ook sy maar gesukkel om wakker te word.

Ek wou by hulle weet waar Simóne was waarop daar vir my gesê is dat die Narkotiseur nog met haar in teater besig was. Die Dagkliniek se bestuurder het my na sy kantoor geneem en gesê dat ek maar my man kon skakel, wat ek toe onmiddellik gedoen het. Johann het ook net gesê "Agge nee!"

So 'n gesette sustertjie het feitlik heeltyd by my gesit, maar wou of kon nie eintlik van my vrae beantwoord nie. Op my stelling dat die ambulans darem baie lank geneem het, het sy gesê dat hulle nog nie besluit het watter ambulans om te kry nie...

Kort-kort het iemand by die kantoor ingeloer om te kom kyk of ek *oukei* was. Wat soos 'n leeftyd gevoel het (30 minute om presies te wees) het die ambulans uiteindelik opgedaag en het hulle begin om haar voor te berei om vervoer te word na die Private Kliniek. Een van die sisters het vir my, my handsak en Simóne se sak gebring en vir my gesê dat die ander ma's vir my styf duim vas sou hou en vir ons sou bid. Op die bestuurder van die Dagkliniek se aanbeveling het ek gou my ou karretjie op 'n veilige plek gaan parkeer en by die ingang gaan wag. Kort daarna het hulle Simóne op 'n trollie verbygestoot en in die ambulans gelaai. Sy was reeds gekoppel aan suurstof en met 'n *drip* in die armpie. Sy het so klein en wasbleek gelyk.

Hulle wou nog hê dat ek voor in die ambulans moes ry, maar voor hulle my kon keer het ek agterin gespring en 'n sitplek naby my kind ingeneem. So 'n aantreklike jong paramedikus het Simóne deurgaans behandel, terwyl 'n dokter, onbekend aan my, toegekyk het. Simóne het 'n keer of wat geruk, veral toe die paramedikus haar aan die ambulans se suurstof gekoppel het. Ek het haar die hele tyd met 'n valkoog dopgehou om te sien of sy nie dalk wakker word nie.

Die ambulans het ons heel rustig sonder enige loeiende sirenes na die Private Kliniek vervoer, waar Johann reeds vir ons by die ingang gewag het. Die paramedici het Simóne onmiddellik na die Pediatriese Intensiewe Sorgeenheid geneem waar hulle span oorgeneem het.

Daar is hoop...

Ons is glad nie toegelaat om haar te sien nie. Terwyl hulle met haar besig was, het ons by nou al baie bekommerd, in die wagkamer gewag. Op 'n stadium het die ONK-spesialis met ons kom praat en vir ons gesê dat hulle vermoed het dat daar fout met die narkosemasjien was en ook dat sy moontlik 'n paar minute lank sonder suurstof was. Hoe lank weet hulle nie presies nie. Johann het omgedraai en by die venster gaan staan. Hy kon en wou nie meer verder luister nie! Ek kon die Spesialis net ongelowig aankyk. Hy wou ook by my weet of ek dan nie gesien het dat sy **blou** in haar gesig was toe ek by die teater uitgestap het nie. Vir my het dit net gelyk asof sy aan die slaap was en het nikks verdags opgemerk nie, anders sou ek tien teen een histeries geraak het!

Wat soos 'n ewigheid gevoel het, is ons uiteindelik toegelaat om haar te sien. In die hospitaalbedjie het ons pragtige, woelige, klein krulkoppie, nou doodstil gelê met pypies oral gekoppel. Simóne was in 'n koma en 'n ventilator het vir haar asem gehaal!

Die Pediater van die Private Kliniek aan wie Simóne toevertrou is, het weereens aan ons verduidelik wat vermoedelik gebeur het en dat sy waarskynlik agt tot tien minute sonder suurstof was, maar dat hulle alles medies moontlik vir haar sou doen.

Johann en ek was geskok! Hoe kon so iets gebeur?

Daar is toe verder aan ons verduidelik dat hulle haar in 'n dieper mediese koma moes plaas om te probeer verhoed dat haar brein swel of indien hy reeds geswel het, te keer dat hy verder swel. Die medikasie wat hulle haar toegedien het, het haar liggaampie verlam wat sou beteken dat sy geen beheer oor die res van haar liggaamsfunksies sou hê nie. Eers teen die Donderdag het hulle beplan om haar geleidelik uit die mediese koma te bring, sodat die brein genoeg kans kon hê om te rus. Die Pediater het ook verduidelik dat wanneer en nie ás sy wakker word nie, hulle sou kon vasstel wat die aanvang van die breinskade was, indien enige. Ons moes maar net wag!

Breinskade?

Vir my en Johann was hierdie baie harde woorde! Ons klein woelwater dalk vertraag? Die impak daarvan het ons al te goed verstaan, aangesien my broer se dogter outisties is en Johann se jonger suster tot 'n mindere mate verstandelik gestremd.

Ek het weer probeer: "Dink dokter darem sy sal oraait wees?" Sy antwoord sal my ewig bybly! "Kyk, hierdie is nie 'n kwessie van lewe en dood nie..." En weer herhaal: "Ons moet net bepaal óf daar enige breinskade is en indien wel, wat die aanvang daarvan is".

Die Narkotiseur het openlik gestaan en huil en oor en oor gesê dat daar fout met die narkosemasjien was. Sy was onder die indruk dat nadat sy die toediening van narkosegas gestaak het, omdat die kleur in Simóne se gesig nie na wense was nie, sy besig was om vir Simóne suurstof te gee, wat toe nie die geval was nie.

Ons het haar verdwaas probeer troos en vir haar gesê dat ons haar nie blameer nie en dat dit die foutiewe toerusting se skuld was. Op dié stadium was ons almal baie emosioneel. Ons het nie geweet wat om te verwag nie en baie vrae het deur ons koppe gemaal.

Johann het reguit vir die ONK-spesialis gevra hoe dit moontlik was dat so iets kon gebeur? Sy woorde was soos volg: "Daar is elke dag so baie vliegtuie wat vlieg, maar net eendag gaan iets verkeerd en een val..."

Ons het gevra of ons maar by haar kon bly, waarop die Pediater ingestem het maar ons terselfdertyd gemaan het, om tog net die bedjie se kante op te slaan as ons die saal sou uitgaan. Ek het heimlik in my binneste gelag, want ek het geweet, dat géén kantreling Simóne du Preez sou keer, as sy eers daar wakker geword en opgestaan het nie!

Gedurende die middag het ek my sus, Anita, in Limpopo gebel en haar gevra om my ma, ouma Joey, deur te bring sodat iemand by Robin kon wees. Later daardie middag het die twee van hulle by die Kliniek opgedaan. My sus het net haar kop geskud en my ma was woedend oor wat gebeur het! Simóne was dan ouma Joey se klein *rubbish*. Sy het saggies met haar gepraat en terwyl Anita Simóne onder haar voetjie gekielie het, het dit gelyk asof sy daarop reageer. "Nee man!" het Anita gesê, "sy gaan oraait wees".

"Ja - nee," het ek my gedagtes hardop uitgespreek, "as daar nou een mens is wie se willetjie hom sal deurtrek, dan is dit Simóne du Preez s'n".

Die Pediater het gereeld gedurende die middag 'n draai by Simóne kom maak en ons op hoogte gehou.

Later die middag het die ONK-spesialis en die Narkotiseur ook weer kom oë wys. Die Narkotiseur was steeds baie ontsteld en ek het haar innig jammer gekry.

So teen vyf-uur is ons almal huis toe sodat ons Robin by die naskoolsentrum kon gaan optel en om verdere reëlings te tref. Robin was nog salig onbewus van al die dag se gebeure, maar soos 'n mens maar net van 'n sewejarige kind kon verwag, was sy heel opgewonde dat haar sussie in die hospitaal was en dat sy vir haar kon gaan kuier. Sy het duidelik nie verstaan wat "in 'n koma" beteken nie. Ek glo sy het gedink dat haar sussie net siek was en daarom in 'n bedjie by die hospitaal gelê het.

Nes ek verwag het, was Robin glad nie opgetrek met haar sussie wat net daar lê en nie met haar praat nie en het maar later uit verveeldheid in die wagkamer met al die speelgoed gaan speel.

Simóne se koers was geweldig hoog en die hartkloppie baie vinnig. Die Pediater het dit toegeskryf aan die moontlikheid dat die brein tóg wel geswel het en dat daar iewers 'n infeksie voorgekom het. Ons het baie vrae en gegryp na enige nuus wat hoop kon gee. Suster Joe, die dagsuster het Simóne kort-kort afgespons en 'n waaier op haar gesit. Ek was bekommern en het my vrees hardop uitgespreek of Simóne nie nog boonop longontsteking sou kry met die waaier aan, venster oop en met net 'n doekie aan nie? Hulle kon egter nie anders nie, aangesien haar koers 39.5 grade was. Simóne se ogies het op die stadium nog op die liggie gereageer. Die groot gewag het begin!

Johann het besluit dat aangesien ek die hele dag met Simóne se dinge besig was, ek saam met my sus-hulle huis toe moes gaan om 'n bietjie te gaan rus. Hy sou die nag by Simóne waak, het hy belowe. Daardie nag het ek op Robin se bedjie gaan lê, maar kon nít nie aan die slaap raak nie. My kop het bly maal en my hart het bont gespring.

Sy draai om...

Vroeg die volgendeoggend nadat ek vir Robin by die skool afgelaai het, het ek my na die Kliniek gehaas. Johann het met ons vriende, Riaan en Helen, gestaan en gesels en ek het nogal gewonder wie hulle laat weet het. Hulle was egter toevallig daar om toetse op hulle dogter te laat doen. Johann kon nie wag om my die goeie nuus te vertel nie! Die Pediater was vroeg dieoggend daar vir 'n ander pasiënt en het toe sommer ook by Simóne ingeloer. Hoewel haar koors steeds hoog was, het die hartjie 'n bietjie stadiger geklop, maar was haar toestand volgens hom stabiel en het hy tevrede gesê: "Dit lyk goed." Sy het steeds op die liggie in haar oë gereageer. Ons het die dag vol moed aangepak!

Terwyl Johann gou huis toe is om 'n bietjie te gaan bad, eet en te rus, het ek by Simóne agtergebleby. Die dagsuster, suster Joe was wonderlik!

Sy het ons deurgaans op hoogte gehou en Simóne met soveel teerheid versorg dat my hart nou nog week word as ek aan haar dink.

Nes die vorige dag het die Pediater gereeld 'n draai kom maak en haar toestand met ons bespreek. Op géén stadium het hy ons enige vals hoop gegee nie.

Sy tevrede gevoel oor Simóne het egter verander toe die Narkotiseur en die ONK-spesialis daar opgedaag het.

Die Narkotiseur het huilend vertel dat sy en 'n kollega die narkosemasjien oopgemaak het en dat die pypies binne-in die masjien omgeruil en foutief gekoppel was. Hulle vermoede was reg. Dit het geblyk asof Simóne vir 'n hele paar minute stikstof (N_2O) in plaas van suurstof ingeneem het. Dit was of ek in die oë van die Pediater kon lees: "Nee, net nie dit nie!"

Johann en ek was teen die grond! Ons moed het tot in ons skoene gesak!

Ek dink die Pediater kon die vraag in my oë lees: "Wat nou?" So half moedeloos het hy geantwoord: "Net 'n Hoërhand kan haar nou red."

Die Narkotiseur het steeds gehuil en genoem dat sy nou 'n probleem met God gehad het. Hoe kón Hy so iets laat gebeur? Ek het haar op 'n mooi manier reggehelp en gesê dat sy nie so moes voel nie en dat ons nou net almal moes bly hoop en glo! Die Pediater het op 'n keer toe ons alleen was genoem dat nie net ons vir traumaberading sou moes gaan nie, maar ook die Narkotiseur.

Daardie nag wou nie Johann óf ek huis toegaan nie. Suster Joe het gereël dat die verpleegpersoneel vir ons 'n bed opmaak in een van die leë sale. Ons sou die nag beurt maak om by haar te waak.

Gewapen met Robin se *Barbie*-stort wat 'n deuntjie kon speel, 'n CD-speler en musiek waaraan Simóne gewoond was, haar eie pienk kombersie en 'n nuwe teddie wat my werk vir haar gestuur het, het ons vir die deurnagwaak by die Kliniek opgedaag. Nog 'n nuwe teddie wat Anita se skoonsus, Erika, vir haar gebring het terwyl ons gou huis toe was, het knus langs Simóne op die bed gelê. Die idee van die musiek en kombersie het Johann die vorige nag by die nagsuster, suster Elmarie gekry.

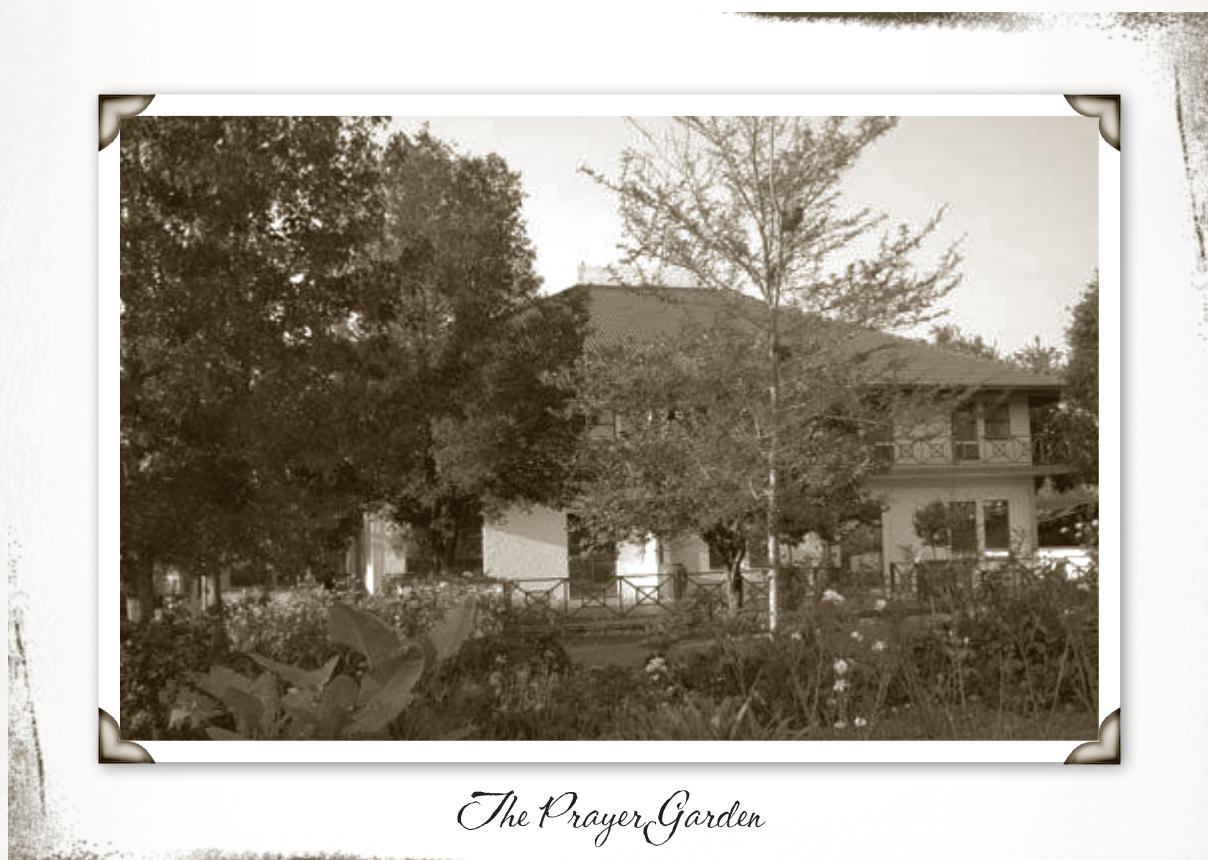

Sy het aanbeveel dat ons moes aanhou om met Simóne te praat en vir haar deuntjies te speel wat aan haar bekend was. Ons was bereid om énige iets te probeer. Suster Elmarie was net so wonderlik! Ons het deur die nag vir mekaar koffie gemaak en so tussen haar versorging van Simóne, gesels.

Daardie nag het Simóne se toestand handomkeer begin versleg. Haar koors was wel laer en die hartkloppie stadiger, maar veral die regter ogie het nie meer na wense op die liggie gereageer nie. Hulle het ons gerus gestel dat dit moontlik as gevolg van die verdowing kon wees. Suster Elmarie het gereeld bloedgastoetse gedoen waarna sy telkens die Pediater gaan skakel het.

My respek vir dié man het net gegroei en gegroei... Bedags het hy pasiënte by sy praktyk gespreek, in dieoggend, gedurende die dag en in die aand het hy hospitaalrondtes gedoen en dan was hy boonop dwarsdeur die nag op bystand vir die susters. Simóne was op daardie stadium ook nie sy enigste bekommernis nie. Twee sale van haar af het 'n ou seuntjie ook sterwend gelê en in die baba-saal 'n pasgebore babatjie wat met behulp van 'n pipie moes asemhaal.

Ons het deur die nag vir haar musiek gespeel en met haar gesels en gebid en gebid!

The Prayer Garden

Haar doodsvennis

Wroeg die Woensdagoggend was dit my beurt om langs Simóne se bedjie te waak toe suster Elmarie weereens 'n bloedgastoets moes doen. Sy het omgedraai en my met sulke gevoelvolle oë aangekyk en met 'n: "Dit is baie slegte nuus die", het sy die Pediater gaan skakel. Ek het yskoud geword! Op daardie oomblik het dit vir my gevoel of die doodsvennis pas oor myself uitgespreek is. Terselfdertyd het Johann van sy slapie by die saal ingestap en moes ek hom die slegte nuus vertel.

Die Pediater het so om en by ses-uur die oggend by Simóne 'n draai kom maak. Hy het haar deeglik ondersoek en aan ons verduidelik dat haar breinstam volgens die bloedgastoets geblyk het of dit nie meer behoorlik funksioneer nie en dat haar liggaamstemperatuur reeds baie laag was. Haar toestand was nou kritiek en aan die agteruitgaan. Die Pediater het besluit om die medikasie wat haar in 'n dieper mediese koma gehou het, vroeër as wat aanvanklik beplan was, vir die volgende 24-uur te staak, en haar 'n kans te gee om daarop te reageer.

Sy sou egter nooit uit haar eie koma wakker word nie...

Selfs nadat die uurlikse toediening van medikasie gestaak is, het suster Joe nooit opgehou om ons dogtertjie te versorg nie. Dit was *lip-ice* vir die lippies en druppeltjies vir die droë ogies en roompies vir die rooi ou "parratjie". Haar urine is steeds elke drie uur uitgedruk en suster Joe en 'n fisioterapeut het voortgegaan om die longetjies uit te suig en haar fisioterapie te gee. Op die stadium het Simóne ook reeds nie meer 'n braakbeweging gemaak (*ge-gag*) as hulle die pypie in haar keel af gedruk het nie.

Daardie dag het Johann en ek nog meer gebid en gesmek en gebid. Ons het beurte gemaak om 'n bietjie buite te gaan stap en sonder dat ons daarvan bewus was, het ons altwee elke keer tussen die rose gaan sit om te bid... te pleit. ***Ek het selfs 'n deal met God gesluit en Hom belowe dat ek vir Hom sou getuig watter kant toe Simóne ook al sou draai.*** Nie vir 'n oomblik het ek gedink dat dit moontlik na die ander kant toe sou wees nie... Vandag staan die roostuin by die Kliniek amptelike bekend as die *prayer garden*, maar nie as gevolg van ons nie.

'n Kollega van Johann het opgedaag om vir Simóne te kom bid.

Daarna het dominee Herman weer vir Simóne kom kuier en vir ons almal gebid. Teenwoordig was onsself, die dagsuster, suster Joe, my ma se tweelingsus, Vala, my niggie Cheryl, haar gade Clive, asook die Narkotiseur. Clive het die Narkotiseur vasgehou wat op daardie oomblik bitterlik gehuil het.

My niggie Carol het later ook 'n draai kom maak en kon ek sien dat dit wat sy inneem, haar hart aanraak. Sy het saggies aan Simóne gevat, omgedraai en weggestap...

Ook die paramedici wat ons van die Dagkliniek vervoer het, het hoopvol kom inloer, maar moes verslae omdraai met die nuus dat sy nou kritiek was.

'n Kollega van my het laat weet dat Simóne se tragiese ongeluk oor die plaaslike radiostasie uitgesaai is en dat die luisteraars gevra was om vir Simóne te begin bid. Die radiostasie het haar weer geskakel en gevra of sy dink ons sou omgee indien daar in ander tale ook vir haar gebid word. So het ander kleiner stasies blykbaar aangehak en is daar vir haar in verskeie ander tale, insluitend swart tale gebid.

So teen ses-uur se kant het ons eie algemene praktisyn, dr. Gerda, Simóne kom besoek. Hoewel ek haar reeds vroeër die week geskakel het, was sy uitstedsig met haar eie familie tragedie en kon sy ons nie dadelik kom bystaan nie. Ons was só dankbaar dat sy huis op daardie moment daar aangekom het, want die volgende oomblik het die Narkotiseur, die Pediater en die ONK-spesialis die kamer binnegekom. My sus was ook daar. Die Pediater het weereens verduidelik dat haar toestand kritiek

was, maar dat hulle steeds alles in hulle vermoë vir haar sou doen. Johann het die Pediater sommer reguit gevra of hy gedink het dat Simóne reeds breindood was, waarop hy geantwoord het: "Ja, ek dink so."

Die Pediater het daarna verder gesê dat hy egter vir Simóne 'n verdere 12-uur kans wou gee waarna hy 'n tweede opinie van 'n neurochirurg sou inwin. Eers dán sou hulle besluit of die masjiene afgeskakel moes word of nie. Die Pediater het ook voorgestel dat ons vir Robin moes gaan haal sodat sy haar sussie vir oulaas kon sien. Ons het egter daarteen besluit, want ons wou nie hê dat Robin haar sussie so moes onthou nie.

Johann en ek was doodstil terwyl die trane vrylik oor ons wange gevloeи het. Ons was verpletter en só bang! Ons pragtige, woelige ou dogtertjie gaan dalk sterf...

Ons is aangesê om maar deurgaans by haar te bly, aangesien die moontlikheid nie uitgesluit was nie, dat sy dalk op haar eie gedurende die nag kon gaan. Op dié stadium het sy reeds nie meer die nodige suurstof ingeneem nie, al was die ventilator op sy maksimum gedraai.

Suster Joe het nie eers na haar skof huis toe gegaan nie. Sy het besluit om die hele nag daar te bly sodat sy suster Elmarie en ons kon bystaan.

Terwyl ons gou huis toe is om te gaan bad en skoon aan te trek, het my sus Anita by Simóne gewaak. Kos kon ons nie in ons lywe kry nie! Selfs nie eers die borde kos wat die verpleegpersoneel met soveel liefde gedurende die laaste twee dae vir ons aangedra het nie!

Op pad terug na die Kliniek het my sus op die selfoon laat weet dat suster Elmarie gesê het ons moet gou maak. Johann en ek het vir mekaar gekyk en die laaste entjie in stilte na die Kliniek afgejaag. Simóne se toestand was uiter kritiek. Sy het reeds baie koud gevoel en plek-plek het haar gesiggi begin styf word. Ek was só bang en het piepklein gevoel.

Suster Elmarie het dadelik vir suster Joe gaan roep wat Simóne met pypies en al opgetel het en vir my gegee het om haar vir oulaas 'n bietjie vas te hou. Hulle het ons daarna alleen gelaat. Johann, my sus en ek. Vir my het dit gevoel asof ek 'n groot lappop vashou en was ek te bang om te beweeg uit vrees dat een van die pypies dalk kon uit trek. Ek het bitterlik begin huil. Ons het al drie gehuil! **In my arms het my klein terroris leweloos gelê en kon ek niks vir haar doen nie! Nie 'n pleistertjie plak, 'n stropie gee of die seer plekkies beter soen nie. Die dood was oppad en ons kon net magteloos sit en toekyk.** Johann het haar ook so bietjie vas gehou en ek het hom so innig jammer gekry. Hy was dan altyd Simóne se hero, maar Pappa kon vandag niks doen om haar te help nie.

Terug op haar bedjie het ons langs haar gesit en orals aan haar lyfie vas gehou waar daar nie pypies gekoppel was nie. Ons het na haar gestaar en wou so veel as moontlik van haar inneem. Ewe skielik was sy ook nie meer die *chubby* klein babatjie nie. Dit was asof sy in die afgelope paar dae voor ons oë in 'n pragtige langbeen dogtertjie verander het. Ons het steeds gebid en gesmeek... "Laat U wil geskied, Heer! As dit U wil is om haar gesond te maak, asseblief Here, maar as dit U wil is om haar te neem, dan is dit ook reg so Heer".

Soms het ek half in my binneste ongeduldig gevoel dat die tragedie tog net tot 'n punt moes kom. As sy dan moes sterf, moes dit gebeur en klaarkry! Dan het ek omtrent in dieselfde asem weer by haar begin pleit om te baklei en vir haar vertel hoe lief ek haar het en by God gesmeek om haar vir net nog so 'n bietjie vir ons teleen.

Anita wou nie huis toe gaan nie en het die hele aand by ons gebly. Ek was so dankbaar want ek het nie geweet hoe Johann of ek sou reageer indien Simóne sou sterf nie. Nie een van ons twee het ooit voorheen langs 'n sterfbed gewaak nie, en boonop was dit nou by ons eie kind s'n. Hoewel my pappie oorlede is toe ek maar net 16 jaar oud was, het nie een van ons gesin ooit sy lyk gesien nie.

Johann daarenteen het darem sy pappie kon groet en het dus toe al met 'n geliefde se lyk te doen gekry.

Johann en ek het albei 'n kalmeerpil gedrink toe ons by die huis weg is, maar dit het nie veel gehelp nie. Ek was skoon naar van bangheid. Van die ander verpleegpersoneel in die kindersaal het soms net by die Intensiewe Sorgeneheid ingestap en vir my 'n drukkie kom gee.

Simóne se geval het hulle blykbaar diep geraak. Volgens matrone Felicity het van hulle na Simóne se dood met geloofkrisisse geworstel. "Hoe kon die Here toelaat dat dit met 'n gelowige gesin soos hulle sin gebeur?" het hulle gevra.

Simóne se laaste uur

"*S*"-oggend het te gou gekom! Simóne het wonder bo wonder die nag oorleef!

Dit was amper ses-uur die oggend en Johann en ek het enige oomblik die Neurochirurg verwag. Simóne se twaalf ure kans was verby! Ons was nou éérs bang en ons harte het in ons kele geklop. Simóne se einde was naby...

Suster Elmarie het by ons kom sit en gesê dat ons saam moes bid. Sy en Johann het hardop gebid, maar ek kon nie 'n woord uitkry nie. Vir die eerste keer in my lewe sou ek bly wees dat 'n dokter laat was. Dankie tog, darem nog so klein bietjie meer tyd saam met my kind!

Die Neurochirurg het eers om 8h00 gearriveer en aan ons verduidelik dat hy toetse wou doen om vas te stel of Simóne reeds breindood was of nie. Ons moes vir eers in die saal langsaan gaan wag.

'n Rukkie later (wat soos 'n ewigheid gevoel het) het hy ons laat roep en saggies gesê: "Julle weet reeds wat ek vir julle gaan sê... Daar is geen meer reflekse nie..." Hy het vermoed dat sy reeds twee dae van tevore breindood was.

Van ons is verwag om mondelings toestemming te gee sodat die masjiene afgeskakel kon word. Al huilende, kopskuddend en stotterend het ons gesê: "Ja, ons weet. Sit maar af." Hoe sê 'n mens dis oukei? 'n "Ja" wat ons lewens onherroeplik verander het en ons hele menswees in flarde geruk het! 'n Hartverskeurende besluit!

Die Neurochirurg het verwag dat haar hartjie nie meer te lank nadat die masjiene afgeskakel is self sou aanhou klop nie.

Weereens moes ons in die saal langsaan gaan wag terwyl hulle haar vir haar "reis" voorberei het. Skaars vyftien minute later het die Neurochirurg vir ons kom sê: "Julle dogtertjie is nou oorlede. Die hartjie het vanself opgehou met klop en sy het stil gegaan." Ons het gehuil en mekaar vasgehou!

Ek wou dan nog so graag haar handjie vasgehou het tot die dood haar kom haal het! Ek het gekul gevoel... Sy is weg! Sonder 'n "tatta mamma" of "tatta pappa." Geen laaste ou nat bekkie of handjie wat oop en toe maak en "tatta" waai nie. Sonder bagasie... sonder haar gunsteling, pienk, klein ABC-tassie met die skool se blokkies nog daarin. Nét weg!

Vandag weet ek en is ek dankbaar dat ek nie teenwoordig was toe sy haar laaste asemple uitgeblaas het nie. Dit is 'n deel van die hele trauma wat ek glo ek nie sou kon hanteer nie. Dit was erg genoeg om haar stukkie vir stukkie te sien sterf en net magteloos te sit en toekyk.

In die saal was alles nou doodstil. Geen gepiep-piep meer wat haar hartkloppie aandui nie, niks nie! Ons het weer langs haar bedjie gaan sit. Moeg, stukkend en totaal verslae! Sy was reeds blou om die mondjie en haar liggaampie plek-plek stywer as die vorige aand. Ek het my kop op haar borsie gelê en gedog ek hoor 'n hartkloppie! "Nee Lulu, sy is weg!" het my sus Anita sag, maar beslis, gesê.

Suster Joe wou met alle geweld die pypies uit haar neus haal sodat ons behoorlik kon groet, maar die Pediater het haar egter gekeer en gesê dat dit ongelukkig moes inbly vir die nadoodse ondersoek. Johann en ek het haar nietemin nog baie soentjies gegee en toontjies en handjies gevoel en haar beentjies gevryf. Ons kon en wou net nie sê "baai" nie.

Intussen het die ONK-spesialis by die deur ingestap en vasgesteek toe hy ons sien. Trane het oor sy wange geloop en hy het gesê: "Sulke dinge mag nie gebeur nie!"

Ook die Narkotiseur het kom groet en 'n klein *Yesterday, today and tomorrow-blommetjie* op Simóne se lykie neergesit. Ook sy het bitterlik gehuil! Die sisters het gehuil! Ons was almal verslae oor die tragedie wat hom die afgelope paar dae voor ons oë afgespeel het. Suster Joe het vir ons kom sê dat *Doves* oppad was. Ons het Simóne oor en oor gegroet!

Ons het daar uitgestap met Simóne se sak, haar teddies, haar kombersie... maar sonder Simóne! Buite die saal het ons vir oulaas die Pediater gegroet wat besig was om vorms te voltooii. Suster Joe het weer begin huil toe ons groet.

Ons is huis toe sonder die een wat die hele huishouding regeer het. Die een wat ons elke nag vandat sy gebore is uit die slaap gehou het. Die een wat ons só laat lag het. Robin se klein skaduweetjie.

'n Deel van my het saam met my kind om 8h40 gesterf. My kind aan wie ek skaars 21 maande van te vore geboorte geskenk het en wie se lewe nog voorgelê het. My kind wat net moes *grommets* kry...

Vir ewig weg!

Ons het kar toe gestap, almal verdwaas, verpletter... 'n Vreemde vrou het my voorgekeer en gevra wat gebeur het? Ek was so verstom en het haar net aangegluur. My sus het gesê dat sy met haar sou praat.

By die huis gekom het ek kombuis toe gestap om vir my ma te sê dat Simóne dood was. Sy het reeds geweet. Ons het mekaar omhels en gehuil. Simóne se Nanna het net bly sê: "Jy moenie huil nie, jy moenie huil nie". Johann het ook intussen sy mammie, ouma Annatjie gaan bel en Vala, my ma se sus het vir Robin by die skool gaan haal. Ons het onself verskoon en geestelik en liggaamliek uitgeput op die bed gaan neerval.

"Good news travels fast," sê hulle, maar slegte nuus nog vinniger! Daar was oneindig baie oproepe en ouma Joey, self stukkend, het diefoon beman, boodskappe geneem en telefoonnummers neergeskryf. Ons sou nooit hierdie tyd sonder haar of my sussie oorleef het nie. Ouma Joey het vir Robin gesorg en Anita het ons bygestaan.

Dieselde aand nog het ons 'n oproep van Matrone ontvang om vir ons te sê dat ons die volgende dag, haar lykie by die Staatslykhuis in *Baragwanath*, Soweto moes gaan uitken. Aangesien Simóne aan onnatuurlike oorsake gesterf het, het die polisie vereis dat haar lykie na die Staatslykhuis vervoer word sodat 'n outopsie gedoen kon word. *Doves* was dus nie toegelaat om haar te gaan haal nie. Haar lykie is blykbaar eers omtrent half-sewe daardie aand uit haar bedjie by die Kliniek verwyder. As ons maar net geweet het, kon ons nog so bietjie by haar gesit het... Suster Joe was glo woedend vir dié mense!

My sus Anita sou die volgende dag uitvind toe sy weer almal by die Intensiewe Sorgeneenheid gaan bedank het, dat die Inspekteur wat Simóne by die Kliniek kom afhaal het, geweiier het om haar op die koue trollie te laai en na die lykwa te stoot. Inspekteur Mandla (nou al superintendent) het haar, by toe al reeds toegedraai in 'n kombersie, van haar sterfbed in sy arms opgetel en tot by die lykwa gedra! "Sy was dan net 'n ou dogtertjie en ek is ook 'n pa, 'n pa van dogters," het hy vir my baie jare daarna gesê. Die arme man was boonop in die moeilikheid oor sy tere gebaar, maar in Simóne se pappa en mamma se harte het hy 'n baie spesiale plekkie verower!

Matrone het ook vir ons 'n saaknommer en 'n kontaknaam by die Staatslykhuis gegee en gesê dat hulle blykbaar éérs die outopsie sou doen nadat ons die lykie uitgeken het.

Daardie aand het Johann en ek met 'n baie swaar gemoed gaan slaap! Ons het elkeen die slaappil gedrink wat die Pediater vir ons voorgeskryf het en mekaar net styf vasgehou!

Die lykhuis

Op pad dieoggend na die lykhuis het die Skakelbeampte van die Dagkliniek waar die ongeluk gebeur het, ons geskakel en gevra of sy en die Uitvoerende Hoof van die Groep ons dié middag kon kom besoek. Ons het baie geëerd gevoel en gesê dat dit reg was.

Die Staatslykhuis was in Soweto reg langs die "Baragwanath-hospitaal" geleë. Die plek was vuil en het soos 'n verlate gebou van buite gelyk. Binne-in was dit nog vuiler en koud.

Die swart man by ontvangs het ons onvriendelik ontvang en ons ongeduldig gewys waar om te sit. "There! No! Not there! There!" Enige ander dag sou ek hom beslis "a piece of my mind" gegee het, maar vandag was my gemoed besonder laag. Ons het nie geweet wat om te verwag nie en het ek weer so bang en klein gevoel!

'n Blanke inspekteur met sulke geel *gum* boots aan het ons kom vra of ons daar was om die wit kindjie uit te ken. Ek dink die verbasing was ewe groot op my en Johann se gesigte! Ons was die énigste blanke mense tussen al die anderskleuriges daar... Hy sou gou die lykie gaan voorberei en ons kom roep.

Iewers in 'n gang het ek afgekyk en geskrik toe ek my kind daar sien lê. Sy het soos 'n klein bokkie gelyk oppad slapgale toe... Ek het geskrik omdat ek verwag het dat hulle haar deur 'n venster vir ons sou wys. Sy het half op haar sytjie gelê met haar ogies steeds effens oop. Die krulletjies in haar nekkie was nat en ek het onmiddellik die rif onder die vel op haar voorkoppie gesien. Op die tafel onder haar kop het 'n bloedkolletjie gelê. Op Johann se vraag wanneer die outopsie sou plaasvind, het die Inspekteur die bruin deken opgelig en gesê: "Dit is klaar gedoen!"

My binneste het vir die soveelste keer daardie afgelope paar dae, uitmekaar geruk. Oor haar borsie was 'n lang groot sny grof toegewerk met oranje *gut*. Die nattigheid in haar nekkie was eintlik half afgewasde bloedjies en die rif op haar voorkoppie was seker as gevolg van dit wat hulle binne-in haar brein moes doen. Ek het afgebuk en my kind se yskoue gesiggie weer en weer gesoen. Haar ogies het soos van ouds geblink en was nie meer so dof soos in die Kliniek onder verdowing nie. Johann het my gewys wat vir hom soos 'n traantjie gelyk het wat by haar linker ogie uitgerol het. So asof sy saam met ons gehuil het en wou sê: "Ek is só jammer, Pappa en Mamma, dat ek julle deur al hierdie dinge moes sit!" Johann het die traantjie afgevee en haar ook gesoen. Trane het oor ons wange gerol!

Simóne was al gryserig van kleur, maar steeds baie mooi! Vir 'n tweede keer daardie week moes ons "baai" sê en haar weer alleen agterlaat.

Terug in ontvangs het ek teen 'n muur geleun en hartverskeurend begin huil. My bene wou my net nie meer dra nie. Johann moes intussen sekere inligting vir die swart offisier by ontvangs gee en is onbeskof aangesê: "You have to get rid of the body before twelve o'clock today, otherwise she has to travel with the other bodies in the "lorrie". We are moving to Braamfontein."

Dit was reeds 11h30vm. Ons het onmiddellik vir *Doves* in Randburg geskakel, maar hulle sou nie betyds wees om die lykie voor 12h00 uur te verwyder nie. Ons het nie geweet wat anders om te doen nie!

Moedeloos het ons kar toe gestap met 'n laaste gedagte aan 'n klein ou liggaampie wat iewers tussen ses ander lyke lê wat hulle die dag langs die pad opgetel het en agter in 'n "lorrie" ry. Ons was so bang dat sy met die trek sou wegraak en ons nijs het om te begrawe nie! 'n Jong man het aangehardloop gekom en vir ons gesê dat hy vir Simóne saam met hom sou neem. Jakes was van *Doves* Braamfontein en hy sou spesiaal vir haar 'n plekkie in die lykwa maak en met hom saamneem. Ek het die jongman amper gesoen. Ons is dankbaar maar leeg en hartseer huis toe.

Die middag het die Skakelbeampte en die Uitvoerende Hoof van die Dagkliniek ons toe kom besoek.

Ons andersins vriendelike woef se hare het tot my gade se verleentheid regop gestaan toe die Skakelbeampte by haar motor uitklim. Hulle was professioneel en saaklik en het vir ons 'n briefie gegee waarin hulle gesê het dat hulle jammer was om van Simóne se dood te hoor. Hulle wou egter reguit by ons weet wat ons van plan was om vorentoe te doen. Op daardie stadium kon ons aan nog niks anders as aan ons kind dink nie, wat ons nou net moes uitken en nog moes begrawe. In elk geval het ek so ewe gesê is ons nie mense wat vuil wasgoed op 'n draad hang nie. Op 'n vraag van Johann of hulle ons finansieel sou bystaan indien die mediese fonds nie alles sou betaal nie, het die Skakelbeampte vir die Uitvoerende Hoof gekyk en het hy instemmend geknik. Die Skakelbeampte het ons ook verseker dat indien ons enige verslae benodig het, ons dit by hulle kon kry. Dit was egter die laaste sien van die blikkantien!

Blomme het los en in ruikers by die dosyne opgedaag. Elke hoekie en gaatjie in die huis was gevul met blomme! Uit desperaatheid het ek later selfs die kerkkantoor geskakel en gevra of hulle nie asseblief van die blomme vir die kerk wou kom afhaal nie. Pragtige bemoedigende boeke en kaartjies wat ons ontvang het, het vir ons later van tyd baie beteken.

Vriende, kollegas, familie en vreemdes het kom simpatiseer. Nanna en "Doya" het geduldig koppies en nog koppies gewas. Robin se pragtige Graad-1 juffrou, juf. Swart het ook kom inloer en Robin baie spesiaal laat voel. Natuurlik moes sy toe uiteraard eers vir juffrou haar pienk kamer gaan wys! 'n Mamma van een van Robin se Gr-1 maatjies het weer eetgoedjies gebring.

En Dominee het die finale reëlings vir die begrafnis kom tref. Ek het so ewe nog vir dominee Herman gesê dat God nie gou weer kindertjies sou kom haal nie, want Simóne sou hulle te besig hou!

Wat vir ons baie spesiaal was, was toe Johann se ousus Ester en haar man, Johan die naweek vanaf Lichtenburg gekom het, om ons te kom ondersteun. Hulle het geweet hoe ons voel en wat ons nog sou deurmaak, aangesien hulle ook 'n kind aan die dood afgestaan het. Hulle het nie raad aangebied nie, net stil by ons gesit.

Die Sondag na haar dood was ons soos gebruiklik op ons plekkie in die kerk. Wat my laat op kyk het, weet ek nie verseker nie, maar die kruis het my oog daardie oggend pertinent gevang en ek het vreemd rustig gevoel. Dit was asof lemand vir my wou sê dat ons oukei sou wees en dat ons nie alleen ons kruis sou dra nie. **Heb.13:5 "Ek sal jou nooit verlaat nie, jou nooit in die steek laat nie."**

Na haar laaste rusplekkie

Die weer op die oggend van 20 September 2000 het sekerlik my en Johann se harte weerspieël. Grys, grou en koud! Johann en ek was 'n half-uur voor die begrafnisdien sou begin, reeds by die kerk. Ons wou net voor almal arriveer haar nog 'n laaste keer groet en seker maak dat dit wel ons dogtertjie was wat ons gaan begrawe!

Ons kerk se orrelis, Christo wat toevallig ook vir Doves gewerk het, het ons een kant in die kerksaal geneem en die boonste gedeelte van die kissie oopgemaak. Simóne het soos 'n waspoppie gelyk, steeds pragtig met 'n krans van wit en pienk rosies in haar hare. Hulle het vir haar die mooi nuwe pienk chiffonerige rokkie aangetrek wat ek vir haar gekoop het en van haar eie klein teddies wat ons met haar geboorte gekry het, mooi om haar gerangskik. Ek het haar lank op haar voorkoppie gesoen, want ek het gewééét dat dit die héél laaste keer sou wees dat ek aan my kind kon raak en haar sien voor sy te ruste gelê word. Dit was half 'n ongemaklike situasie, want in die saal se kombuis was die tannies reeds besig om voorbereiding te tref vir die teedrinkery later. Ons was dus nie alleen nie.

Ons het ons plek in die voorportaal van die kerk gaan inneem langs die spierwit kissie met 'n silwer plaatjie met haar naam daarop en 'n enkele ruiker van rosies, om die begrafnisgangers te verwelkom. Op die tafel het 'n oop Bybel gelê en twee kerse het spesiaal vir ons gebrand.

Robintjie wou met alle geweld vir Simóne sien en het aanhoudend aan my baadjie gepluk en weer en weer gevra. Johann en ek het aan haar verduidelik dat sy eerder haar sussie moes onthou soos in lewe. Die seer en onsekerheid op haar gesiggie oor wat besig was om te gebeur, sal my vir die res van my lewe bybly. Hordes mense het die kerk binne gekom en ons soentjies en drukkies gegee. Ek was redelik kalm totdat Johann hier langs my begin huil het. Die tranen het sonder ophou begin vloeи en vloeи... Robin het my vasgeklou! Die 75 begrafnisbriefies met haar foto'tjie daarop was hopeloos te min en dominee Herman het gevra dat mense moes deel waar moontlik. Ons het nooit kon droom dat sóveel mense vir ons omgee nie. Vriende, familie, personeel en bestuur van *Smiley Kids Horizon*, onderwyseresse van Robin se laerskool, kollegas, hoofbestuurders, streekbestuurders van die verskillende divisies van ABSA vir wie ons beide werksaam was, die ONK-spesialis, die Narkotiseur, ons huisdokter, dr. Gerda, die bestuurder van die Dagkliniek... ens.

Ek het so baie soentjies gekry dat Dominee later vir my gesê het om tog net al die lipstiffies van my gesiggie af te vee, voordat ek die kerk binne stap. Van die diens moet Johann en ek tot ons verleenheid bieg, kan ons vandag nie veel onthou nie. Ek weet net dit het gegaan oor Simon (NT) en dat Dominee se stem self hier naby die einde gebreek het. Ons het eers later by een van die tannies van die kerk uitgevind dat die ongeluk en dood van Simóne vir dominee Herman diep geraak het. Hy het blykbaar nie maklik emosioneel geraak nie.

Jannie Nita se gediggie

Vor Pappa, Mamma & Robin

Toe ek gebore is, was almal gaande!
Maar wie sou kon raai dat na net 21 maande,
dinge moes gebeur wat almal sou raak.
Maar weet julle wat? Net Jesus kan so maak.

Pappa en Mamma, sal julle verstaan
dat Jesus geroep het en ek nou moet gaan?
Drie dae en nagte het julle gekwyn!
Ek het nie meer asma, eina's of pyn.

My plekkie is leeg, my bekkie is stil...
Maar julle moet weet, dis Jesus se wil.

Mamma, hoe kan ek ooit dankie sê
vir al die liefde in my bille.

Pappa, jy kon my hartjie lees.
Jy weet jy sal altyd my hero wees!
Ô! Ô! Ousus Robin, ek het jou lekker gepla!
Jy was so geduldig en het nooit gekla.

Hier kom ek Jesus, ons kan nou gaan.
Pappa, Mamma en Robin sal verstaan!

Van Simone

Bitter min mense kon die pragtige liedjies "God laat al die voëltjies sing", "Jesus roep my vir 'n sonstraal" en "God sy met u tot ons weer ontmoet" wat ons vir haar gekies het, saam met die klavier sing. My sus wat die trauma saam met ons beleef het, het dapper opgestaan, die bedankings vir ons gedoen en 'n gedigie wat sy self geskryf het, vir ons voorgedra. Sy het dit vir ons geskryf asof dit van Simóne kom.

'n Vriend, André, het later vertel dat daar blykbaar min oë sonder 'n traan daardie oggend in die kerk was. Johann het ook 'n paar woorde probeer sê maar sy stem het meestal weggeraak. Haar kissie by die kerk en by die graf is gedra deur mense wat die naaste aan haar was. Pappa en Mamma met "tittie" Robin wat saamstap, Nanna en tannie Magda, Johanna en Dollie van *Smiley Kids Horizon*, wat haar bedags opgepas het.

By die graf het die hemele saam met ons begin huil. Ek het my mammie vir Dominee hoor sê dat sy my tog net dié seer gespaar wou sien bly. Ook sy het as jong ma langs die graf van 'n kind gestaan. Nadat die klein kissie met toue, vir my ietwat te vinnig gesak is, en roosblare gestrooi is, het Johann moedig begin om sy jongste oogappel se laaste rusplekkie toe te gooi. 'n Vriend van hom se broer, het later nog 'n graaf geneem en Johann begin help. Vir Johann sou dit een van die moeilikste dinge wees om te verwerk. 'n Kollega het baie lank daarna vir my gesê dat die begrafnis vir haar prentjie-mooi was. Dit was asof 'n film voor haar afgespeel het. Die begrafnisgangers wat stil met hulle sambrele om 'n graf staan en ek wat net voor my uitstaar. Die mooi begraafplaas met sy bruggies en dammetjies en blommetjies...

Panorama. Klink half so hemels...

Al wat ek egter van die grys dag kan onthou, is dat ek op 'n stadium omgekyk het en al my beste vriendinne stil naby my sien staan het en hoe ek gevoel het toe die spierwit kissie met een van my kosbaarste besittings daarin, afgesak is. My skoonsus Isabel sê toe Dominee begin bid, het sy op daardie oomblik vir my gekyk en gesien hoe ek na die hemel opstaar. Dit was asof die lewe op daardie oomblik vir my vir ewig gaan stil staan het en dat dit iemand anders se kind was wat begrawe word. Dit was dood, morsdood en leeg binne-in my.

Terwyl Johann en die lykbesorgers die graffie klaar toegegooi het, en Erika, my sus se skoonsus my vasgehou het, het die ONK-spesialis my kom groet met die woorde: "Nou is dit alles verby". Ek het hom agterna gekyk toe hy met sy hand om die lyf van die Narkotiseur weg van die graf stap.

Ja, vir hulle wás dit seker verby, maar vir ons het die lang en soms eensame hartseerpad, toe éérs begin.

By die huis het Johann se familie lekker gekuier wat mekaar lanklaas gesien het en is daar gespog met nuwe aankomelinge in die familie. Vir my was dit nogal erg om skielik kinderlaggies in die huis te hoor en te weet dat ek nooit weer "daai" ou laggie sou hoor nie. Ek kon nie wag vir die familie om hulle ry te kry nie, sodat ek net eenkant in vrede kon gaan sit om my wonde te lek! Ek wou nie eers hê ouma Joey moes bly nie. Almal moes net weg!

Die stilte wat oor die huis neergedaal het nadat almal vertrek het, kan ek vir niemand beskryf nie. Stiller as grafstil...

Met ons gebruiklike aandete daardie aand voor die TV, het ek skielik onthou hoe Simóne nog net 'n paar dae vantevore klak-klak met my skoene aan, die gang af gehardloop gekom het. Haar gewoonte was om by ons elkeen 'n happie te kom vat en dan tot Robin se vermaak in 'n boog uit te spoeg as dit nie vir haar lekker was nie.

Die naakte waarheid het my soos 'n vuishou getref: Geen geklak-klak nie... Geen Simóne nie...

My kos het in my keel bly vassteek en ek het byna in my trane verstik. Ek het gehuil en gehuil! Johann het nie getroos nie. Hy kon nie. Hy was dan self stukkend!

Haar plekkie tussen ons in die aand, was nou leeg en ek het bly dink aan haar daar ver van ons, alleen in 'n eensame graf. Ek was tot bekommerd dat indien dit sou aanhou reën, die dammetjie sou oorloop en die graffies verspoel. 'n Ma darem maar!

Die Vrydag na die begrafnis het 'n dringendheid my beetgepak om alles van Simóne voor my oë weg te kry. Ek het begin inpak en die plaaslike NG-welsynskantoor geskakel om so gou moontlik al haar goedjies te kom afhaal.

Elke kledingstukkie, speeldingetjie, haar "tie-ties", sak, haar pragtige *oregan pine*-kot, alles! Selfs haar piepiepotjies! Alles moes weg!

Net die kleertjies wat sy die dag aangehad het toe sy seergekry het, het ek sorgsaam saam met 'n rokkie, kousies en 'n truitjie wat ouma Joey vir haar gebrei het en so paar speelgoedjies wat my in besonder aan haar herinner het, in 'n boksie gebêre. Haar kleertjies wou ek graag hou want dit het dan nog na haar geruik! Tot vandag toe bewaar ek steeds haar boksie met soveel liefde, maar natuurlik is haar reuk al lankal weg...

Die welsynskantoor was uiters dankbaar vir die groot skenking en het vir ons 'n pragtige brief na die tyd gestuur.

Maar dae, selfs maande na Simóne se dood, sou ek orals in die huis steeds bewysstukke van al haar bedrywighede kry! Dit het telkens my hart in stukke gebreek, maar my terselfdertyd ook laat lag! Sjoe, maar sy wás besig!

My skoonma wou met alle geweld hê dat ons die huis moes verkoop en wegtrek en ek kon sien dat Johann haar voorstel oorweeg. "Waarnatoe trek ons?" het ek gevra. "Waarnatoe trek ons sonder dat die seer en herinneringe saamgaan?"

Terug werk toe

'n *W*eek na die begrafnis is twee gebroke mense terug werk toe. Stukkend, verlore, verslae, verpletter...

Is daar een toepaslike, beskrywende woord in die hele woordeboek wat al die emosies en diep seer kan beskryf wat 'n ouer voel as sy kind sonder waarskuwing uit hulle lewens weggeruk word? Niks kan meer finaal as die dood wees nie!

Maar soos die gesegde lui: *Life goes on! Met of sonder jou.*

Johann en ek het beide ondervind dat kollegas jou so half vermy en op 'n afstand bejammer, maar tóg ervaar dat hulle probeer verstaan en ons op hulle stil manier ondersteun het.

My kollegas wou aanvanklik Simóne se foto op my tafel wegsteek, maar dit toe goed gedink dat ek self daaroor moes besluit. Ek was so bly dat hulle nie het nie, want sy was nog deel van my en haar foto sou my herinner daaraan waarom my hart so stukkend was. En die foto was so ietsie van haar wat ek naby my kon hou...

By die werk het ek dikwels dieselfde gevoel soos by die graf beleef. Dié een waar ek as toeskouer staan en toekyk hoe die lewe by my verbygaan.

Soms, as nog kliënte en kollegas telefonies met my gesimpatiseer het, het die seer en verlange my by die werk oorweldig en dan het ek maar my hart in die kleedkamer gaan uithuil. Stoksielalleen met die seer!

Dit het oneindig baie van my geverg om kliënte steeds vriendelik en professioneel te ontvang en diens te lewer. Soms het ek egter lus gevoel om op hulle te skreeu, veral as hulle onnodig na my mening oor alles gekibbel het. Ek wou skreeu: "Hou tog net op! My kind is dood! Julle het nikks om oor te kla nie!"

Kollegas het my dikwels tot in my siel geirriteer as hulle oor nietigheid gestry en hulle huisprobleempies by die werk kom opblaas het.

Bestuur het wel my treurigheid verdra, maar aan die einde van die maand hulle pond vleis verwag.

Johann en ek het dag vir dag aangegaan en aangegaan... aangegaan soos twee zombies. Nee, eerder soos twee robotte om presies te wees.

Snags het ons onself aan die slaap gehuil en in die oggend op papnat kussings wakker geword. Ek met nog tranе op my wange. Tot vandag toe spot ek, natuurlik met eerbied, dat God my elke oggend aan my pajamies opgetel het en vir my gesê het: "Kom Ounooi, kom ek help jou deur nog 'n dag." Wie anders as Hy kan 'n blompot wat in fyn klein stukkies gebreek het, bymekaar en regop hou?

In die oggend het ek werk toe gery maar kon dan om die dood nie onthou hoe ek daar uitgekom het nie. Dat ek nie 'n ongeluk veroorsaak het nie, was weereens net genade van Bo. Ek glo dat God my voertuig in daardie tyd bestuur het, want ek was beslis nie in staat om dit te doen nie!

By die werk het ek onnodige foute begin gemaak en myself die gramskap van bestuur en kliënte op die hals gehaal. "Die begrafnis is mos verby!" en daarmee het die mensdom van ons verwag om met ons lewens voort te gaan asof nikks gebeur het nie.

'n Kollega by die werk het egter gesien dat ek sukkel en genoem dat ons werkgewer beraders beskikbaar gestel het vir werknekmers wat trauma beleef het en het voorgestel dat Johann en ek iemand moes gaan spreek. Ons het aanvanklik daarteen besluit, maar so maand of wat na Simóne se dood tóg besluit om vir hulp te gaan.

Maria het in trauma gespesialiseer en ons verhaal het haar diep geraak. Sy was só geskok! Sy het ons egter meegedeel dat sy nog nooit self 'n kind aan die dood afgestaan het nie, maar net kon indink wat ons moes deurmaak. Sy het beloof om ons so ver moontlik leiding te gee, wat sy toe presies gedoen het. Normaalweg het ons werkgewer vir slegs drie sessies betaal, maar het sy 'n verdere twee gratis sessies vir ons onderhandel.

Vir Johann was dit effens moeilik om sy gevoelens te openbaar, maar ek het dit makliker gevind om die seer hierbinne voor so 'n persoon uit te stort. Sy het ten minste nie met die eerste traan opgespring en weggehardloop nie.

Johann en ek het ondervind dat niemand, selfs nie eers familie of vriende met ons oor Simóne wou praat nie. So asof sy nōoit bestaan het nie! Een van Johann se kliënte wat toevallig ook 'n *Smiley Kid-franchise* besit het en van Simóne geweet het, het sommer reguit vir Johann gesê nadat hy gesimpatiseer het en die gesprek in daardie rigting begin gaan het, dat 'n mens nie oor sulke goed praat nie.

Johann en Maria was baie bekommert oor my omdat ek feitlik nog elke dag gehuil het. Sy was bang dat depressie my sou beetkry en hulle dalk verplig sou wees om my in 'n hospitaal te laat opneem. Ek het haar egter verseker dat my "depressie" bloot verlange na my kind was en dat ek nog baie sin in die lewe gehad het, al was my hart so stukkend! En Robintjie was ook nog daar! Nooit het sy enige antidepressante voorgestel nie, maar eerder aanbeveel dat ons natuurlike middels soos St. Johns Wart, One-a-day Magnesium, ens. gebruik, wat ons toe ook gedoen het.

Dit het ons aanvanklik gepla dat ons nie van Simóne gedroom het nie, maar dit daaraan toegeskryf dat ons dalk moontlik te moeg, geskok en hartseer was. Ook die berader het verskeie kere gevra of ons al enigsins van ons ou dogtertjie gedroom het. Alhoewel ek weet dat 'n mens nooit van God tekens mag vra om Sy bestaan of teenwoordigheid te bewys nie, het ek nogtans gebid en gesmek dat Hy my tog net sou wys dat Simóne *oukei* was. God het van my 'n mamma gemaak en daarom het ek geweet dat Hy sou verstaan. Jy wil stéeds die beste vir haar hê (al is sy nie meer daar nie) en daarom was by Hom en slégs by Hom, goed genoeg vir my.

Wat ek persoonlik oneindig baie van Maria waardeer het, is dat sy geluister het en dat sy erken het dat sy ook 'n kind van God is. Ek het vir haar vertel van die brandende begeerte in my. Sy het my met sulke sagte oë aangekyk en gesê dat as ek aanhou bid en rustig raak, Jesus met my sou praat! Sy het my ook geleer om deur diep asemhaling myself te kalmeer.

My bekommernis oor waar Simóne was, het moontlik ontstaan as gevolg van 'n boekie wat ek gelees het waarin vertel word dat as ouers sondig is, die kinders nie noodwendig hemel toe gaan nie. Ons weet tog almal dat al is ons gelowig, ons mense bly wat soms sondig. Ek glo nie ek het die boekie reg verstaan nie, want ek het Simóne bly sien met haar gesiggie huilend teen die ogiesdraad gedruk in die "kampie" waar sy gehou is. Sy het gewag dat iemand haar na Jesus toe moes neem.

Ek kan nie met sekerheid sê dat ek al ooit direk God se stem gehoor het nie, maar wél dat goed in my lewe plaasgevind het wat my God se teenwoordigheid laat voel het. Ek glo tot vandag toe dat God my hierdie drome laat droom het!

In die eerste twee drome was sy nog by ons en deel van die gesin. In 'n baie duideliker droom het sy wakker geword uit haar koma en in die hoek van haar bedjie gesit. Die gesiggie het met sy normale stoute uitdrukking gestraal. Sy het haar armpies na my toe uitgehou en ek het haar opgetel. Hoewel ek gedroom het, was dit asof ek haar armpies om my nek kon voel!

Die laaste droom het my aanvanklik omgekrap maar later gelukkig en tevrede laat voel. Toe ek die volgendeoggend wakker geword het, het ek Johann vertel dat ek ook in die tonnel was waarvan almal gepraat het. Ek het verby 'n klomp mense gestap wat in 'n ry gestaan en wag het om na die "lig" te gaan.

Op pad het ek afgekyk en vir Simóne langs my sien staan. Ek het haar gevra wat sy daar gemaak het en sy het vir my gesê dat sy vir iemand gewag het om haar na Jesus toe te neem. Ek het haar handjie in myne geneem en dit was asof ek ook weer haar handjie kon vóél wat myne sommer so partykeer sonder rede kom opsoek het. "Ek sal jou na Jesus toe neem," het ek vir haar gesê. Hand aan hand het ons tot by die "groot helder lig" gestap waar dit ons in liefde omvou het. Ek kon onthou hoe die "lig" warm op my gesig geskyn het en dat dit baie verwelkomend was. Daarna kon ek niks onthou nie.

Die droom het manlief baie bekommern gehad en my gevra om tog nie nou ook te gaan nie, maar vir my het die droom berusting gebring dat sy wél op die regte plek was. **Num.6:26 "...die Here sal julle gebede verhoor en aan julle vrede gee!"** Hoewel Johann ook van haar gedroom het, was die drome meestal baie vaag.

Tot vandag toe het nie een van ons twee ooit weer van haar gedroom nie.

DEPARTMENT OF HOME AFFAIRS

PARTICULARS FROM THE POPULATION REGISTER I.R.O.:

DEATH/STERFTE

IDNO.: IDNR.: 981202 0097 08 4

SURNAME: VAN : DU PREEZ

FIRST NAMES: VOORNAME : SIMÔNE CHERIÉ

DATE OF BIRTH: GEBOORTEDATUM: 1998-12-02

SEX : GESLAG: FEMALE

MARITAL STATUS: HUWELIKSTATUS: NEVER MARRIED

DATE OF DEATH : DATUM VAN AFSTERWE: 2000-09-14

PLACE OF DEATH : PLEK VAN AFSTERWE: RANDBURG

CAUSE OF DEATH : OORSAAK VAN DOOD: UNDER INVESTIGATION
2355/2000

EK SERTIFISEER DAT WEGEN LYNGHOUW IN WATERS AANGEDIEN KOPSKRIP IS VAK
DIE CORRESPONDENT MET DIE ORIGINAAL IS EN DAT DITTEGENOVERSTELLING
IS EK SERTIFISEER. DAT DITTEGENOVERSTELLING IN WATERS AANGEDIEN IS IN WEGEN
WYNDELING OF VERVULDING VAN EEN VAK IN DIE CORRESPONDENT AANSE
BRAND IS NIE.

I CERTIFY THAT THIS COPY CORRESPONDS WITH THE ORIGINAL DOCUMENT AND THAT THIS COPY IS AN AUTHENTICATION.
FURTHER I STATE THAT THIS COPY IS AN AMENDMENT OR A
CHARGE WHICH IS.....

MAGSNOMERKA
FORGE NUMBER...GANG
GANG....NAAM IN DRUKKRIJF
NAME IN PRINT .....

Die stryd om die waarheid begin

Reeds twee dae na Simóne se begrafnis het die bittere stryd om die waarheid begin.

Of dit toe wel matrone Felicity was wat die saak verder geneem het soos sy beloof het, nadat ons haar van ons nagmerrie-ondervinding by die lykhuis vertel het, kan ek nie met sekerheid sê nie.

Dat die Superintendent van die Staatslykhuis wel daarvan gewééét het en góéd omgekrap was, kán wel met sekerheid gesê word. Sy kon nie genoeg jammer sê dat ons op so 'n onsimpatieke, onbeskofte manier ontvang en behandel is en dat die outopsie teenstrydig met wat aan ons gesê is, gedoen is voordat ons die lykie kon uitken nie. Uit wat sy te sê gehad het, kon ek aflei dat die arme Inspekteur wat ons met die uitkennings bygestaan het, behoorlik deurgeloop het. Foei tog! Ek glo tot vandag toe dat daar bloot 'n kommunikasiegaping iewers was en dat sy optrede geensins opsetlik was nie, maar vir die offisier by ontvangs wat ons soos kriminele behandel het, voel ek vere!

Al hét ons die vorige dag Simóne se lykie gesien én aangeraak, was dit steeds skokkend om die bloedjies in haar nekkie te sien en te sien waar hulle haar lyfie sommer so grof oopgesny het en soos 'n stukkende ou lappop met oranje *gut* vasgewerk het. Ons het haar dan in een stuk in die hospitaalbedjie gelos!

Sup. Ina het ons meegedeel dat die outopsie-verslag so drie weke sou neem, waarna dit na die patoloë toe sou gaan vir afhandeling. Sy het ons uitgenooi om met haar kontak te hou oor die vordering van die verslag en ons verder verwys na die bevelvoerder van die polisiestasie wat die saak sou behartig.

Wat 'n deurmekaarspul het op ons gewag! Die Bevelvoerder was nie beskikbaar nie en ons het met 'n groot gesukkel en drie verskillende saaknommers later, uiteindelik vasgestel wie die ondersoekbeampte was wat met Simóne se dood gemoeid sou wees. Die saaknommer wat ons by Matrone gekry het, was toe al die tyd 'n *body number* en nie 'n saaknommer nie. Ek is gevra om onmiddellik 'n beëdigde verklaring te gaan aflê.

Na 'n groot gesoek het ons uiteindelik die polisiestasie opgespoor en is ons verwys na die ondersoekbeampte wie se kantoor in 'n tydelike asbes buitegebou was.

Sy tafel het tóé gelê onder ander sake en hy het maar gesukkel met die Engels en kon glad nie Afrikaans verstaan nie. Hy was slegs geïnteresseerd in die gebeure wat by die Dagkliniek plaasgevind het en het nie eers alles neergeskryf, wat ons gevoel het eintlik belangrik was nie. Met sulke lang gape tussenin het hy vir ons gesê dat hulle geweldig besig was en dat hulle nie *transport* gehad het om sake vinnig te kon afhandel nie.

Johann en ek het verstom na mekaar gekyk.

Daar was egter reeds verklarings van personeel van die Private Kliniek in die dossier wat seker afgeneem was 'n dag of wat na Simóne oorlede is, asook die oorsaak van haar dood soos weergegee deur die Pediater. Melding is gemaak van die pypies wat in die narkosemasjien omgeruil was en dat Simóne klaarblyklik dood is as gevolg van 'n dodelike hipoksiese mengsel.

Met toestemming van die Inspekteur het Johann sekere gedeeltes in die leér afgeskryf. Dit sou egter die énigste keer wees wat ons toegelaat sou word om die dossier tydens die ondersoek onder oé te kry.

Ons het ons samewerking aan die Inspekteur belowe en vir hom gesê dat indien hy enigsins met vervoer gesukkel het, hy welkom was om op ons knoppies te druk.

Half moedeloos en met 'n gevoel dat die polisie nie eintlik belangstel nie en dat dit maar net nóg 'n saak op 'n reeds oorvol tafel was, is ons daar weg.

Op pad huis toe het ons by die Private Kliniek aangegaan om vir ons eie rekord 'n stel afskrifte van verslae wat Matrone ons beloof het, te gaan afhaal. Nog 'n stel was gereed vir die Narkotiseur se prokureur... Hoekom sou die Narkotiseur 'n prokureur nodig hê, het ons gewonder?

Tuisgekom, het Johann onmiddellik die Skakelbeampte van die Dagkliniek geskakel, maar aanvanklik gesukkel om haar in die hande te kry. Volgens haar was daar verskillende verslae beskikbaar soos mediese rekords, 'n incidentverslag, 'n toerustingverslag ens., en was sy onseker in watter verslae die polisie kwansuis sou belangstel en het onderneem om self met die ondersoekbeampte te praat.

Ons het baie vrae gehad en wou bitter graag weet wat presies in teater gebeur het en het Johann daarom weer vir haar 'n boodskap gelos dat hy afskrifte van al die verslae vir ons eie rekord wou hê.

Sy was glad nie gelukkig met Johann se versoek nie! Uiters onbeskof het sy op Johann geskreeu dat sy eers die Dagkliniek se prokureurs se toestemming moes kry alvorens sy enige afskrifte vir hom kon gee. Sy het verder aangegaan dat sy nie toe vir ons tyd gehad het nie, aangesien sy lanklaas met verlof was en oppad was om 'n bietjie vakansie te gaan hou.

G'n wonder my hond se hare, het die dag van haar besoek aan ons, regop gestaan nie!

Johann het onder haar aandag gebring dat van die spesialiste wat betrokke was by die incident, reeds erken het dat die toerusting foutief was, waarop sy geantwoord het dat die Dagkliniek apart van die Narkotiseur gestaan het. Sy het egter niks erken of ontken nie.

Sy het begin verduidelik hoe die proses sou verloop totdat iemand aangekla word en kort-kort vir Johann gevra of hy "by was". Uit Johann se notas aangehaal: "Vermetelheid!".

My man het haar egter duidelik laat verstaan dat ons hartseer ouers was wat góú antwoorde gesoek het. Op 'n "julle moet maar net geduldig wees", het Johann gesê dat niemand vir Simóne kans gegee het om "geduldig" te kon wees nie.

Ons is redelik vinnig in kennis gestel, dat die Dagkliniek se prokureurs bevestig het, dat géén verslae aan ons beskikbaar gestel kon word nie en dat ons dit by die polisie moes aanvra, sodra dit aan hulle oorhandig is.

Ewe skielik was daar "mediese beskerming" en prokureurs ter sprake en het Johann en ek het besef dat daar groot fout was! Net daar en dan het ons besluit om ook regadvies in te win en is ons na Dirk verwys deur 'n makelaarsvriend van ons. Alhoewel ons hom nie op daardie stadium amptelik aangestel het nie, het hy telefonies voorgestel dat ons rekord moes hou van alle gesprekke wat met almal gevoer word. Johann het reeds begin om dit te doen van die dag af wat Simóne seergekry het.

'n Paar dae later het ek die Bevelvoerder van die polisiestasie telefonies in die hande gekry en myself aan hom voorgestel. Hy het presies geweet na watter saak ek verwys, aangesien hy sekere opdragte deurgegee het, maar tot tye van my oproep nog nie weer die dossier onder oë gehad het nie. Ek wou by hom weet of daar nie 'n spesiale eenheid in die polisie was wat sulke sake kon ondersoek en hanteer nie. Die antwoord was "nee" en 'n verduideliking het gevolg dat indien ons spesiale aandag aan die saak verlang het, hy dit met sy speurhoof sou moes uitklaar. Hy het nietemin ingestem om in elk geval weer na die dossier te kyk en dit met sy hoof te bespreek waarna hulle ons sou kontak.

Toevallig het die Narkotiseur daardie aand ook geskakel om na ons welstand te verneem. Ons was beide hartseer en sy het gevra of sy ons van tyd tot tyd kon skakel om te hoor hoe dit gaan. Sy het ook voorgestel dat ons vir berading moes gaan en aanvullings neem wat ons kragte sou opbou en ophou. Ook sy het gevoel dat sy berading nodig gehad het, aangesien sy in die middel van die nag wakker

geskrik het en die gebeure herleef het. Op 'n vraag of die narkosemasjien werklik foutief was, het sy "ja" gesê en my vertel dat sy foto's van die foutiewe masjien laat neem het.

Ek het die situasie van die polisie, wat nie vervoer het nie, aan haar geskets en dat die Dagkliniek geweier het om enige verslae aan ons te oorhandig. Sy kon nie glo dat ons, ons boonop met die polisie se probleme bemoei het nie en het uit haar eie aangebied om die verslae vir ons te probeer kry.

Twee dae na my gesprek met die Bevelvoerder het Johann hom opgevolg. Hy is toe meegeedeel dat die saak aan 'n ander inspekteur, ene inspekteur Charles, toegeken is, wie die saak enduit sou ondersoek. Iets waарoor ons die Suid-Afrikaanse Polisie tot vandag toe geweldig dankbaar is.

Die Bevelvoerder het Johann vertel dat sy gade toevallig by dieselfde Private Kliniek waar Simóne oorlede is, werkzaam was en dat hulle nie kon verstaan hoe enige persoon foutiewelik pypies van die narkosemasjien oor die *nossels* kon kry, tensy dit ingeforseer was nie. Inspekteur Charles was egter van mening dat dit nie opsetlik was nie, maar moontlik eerder 'n geval van *affirmative action*.

Steeds het die Dagkliniek geweier om enige verslae selfs aan die polisie te oorhandig waarop die polisie gereageer het deur aansoek te doen vir 'n lasbrief by die plaaslike landdroshof. "Ek ruik 'n toesmeerdery" het die Bevelvoerder vir Johann gesê. Indien hulle nie enige samewerking van die Dagkliniek sou kry nie, het hulle beplan om vir nog 'n lasbrief aansoek te doen wat die Dagkliniek se prokureurs sou dwing om die verslae aan die polisie te oorhandig. Hy was ook sommer lus om hulle vir regsvrydeling te laat aankla indien hulle sou aanhou om inligting van die polisie te weerhou!

Die Bevelvoerder het verder gesê: "Ons gaan ons bes probeer om agter die kap van die byl te kom, maar hier gaan nié toegesmeer word nie!"

Inspekteur Charles het toe reeds 'n afspraak die volgende dag met die Skakelbeampte van die Dagkliniek gehad en op Johann se: "Sy kan baie praat" het hy geantwoord dat hy die hele dag tyd gehad het om na haar te luister, maar dat hy sekere vrae beantwoord wou hê.

Johann het toe ook genoem dat die Narkotiseur foto's van die foutiewe masjien geneem het wat hulle moontlik sou kon help, waarop inspekteur Charles gereageer het dat hulle indien nodig die foto's sou konfiskeer.

Op 'n vraag of ons ook afskrifte van die verslae kon kry wat hy moontlik by die Dagkliniek sou kry, het inspekteur Charles gesê dat alle verslae vertroulik was en dat Johann en ek maar moes wag tot die kriminele saak openbaar gemaak word.

Ons was onseker of ons 'n siviele saak aanhangig moes maak en het met inspekteur Charles daaroor gepraat. Hy wou egter prontuit weet of dit geld was wat ons gesoek het, waarop Johann geantwoord het: "Nee, as hierdie saak net kan verhoed dat nog 'n kind sterf as gevolg van foutiewe toerusting en sy ouers so 'n trauma gespaar word, sal ons gelukkig wees." Ons wou ook toesien dat daar 'n klousule op die vrywaringsvorm aangebring word waar 'n kliniek die pasiënt waarborg dat sy masjiene in werkende orde is.

In daardie geval het hy gesê moes ons wag tot die kriminele saak verby was wat dan die siviele saak sou ondersteun.

Ons het al die inligting wat ons op daardie stadium tot ons beskikking gehad het aan ons prokureur Dirk voorgelê, wat toe die saak aanvaar het, maar eers die inligting wou deurwerk, alvorens hy kostes en die roete wat die saak sou volg, met ons sou bespreek.

Wonder bo wonder, het inspekteur Charles géén probleme met die Skakelbeampte van die Dagkliniek ondervind nie en al die verslae gekry wat van toepassing was, asook foto's wat van die masjien geneem is.

Hulle eie weergawe van die gebeure

Volgens verklarings het een van die teatersusters die Donderdag voor Simóne se ongeluk met die laaste pasiënt op die lys opgemerk, dat die suurstof kontroleknop op die vloeimeter (*) van die narkosemasjien nie wou oopmaak nie, maar kon hulle darem die lys suksesvol afhandel. Die Vrydag se teaterlys is egter as gevolg daarvan gekanselleer. Die maatskappy aan wie die kontrak vir die instandhouding van die Dagkliniek-groep se mediese toerusting toegeken was, is reeds die Donderdag geskakel om die masjien te herstel. Soos in die geval van baie ander maatskappye, het dié maatskappy ook subgekontrakteer.

Die masjien is die Vrydag van die Dagkliniek se perseel verwijder en oor die naweek deur die Tegnikus wat later deur die Staat aangekla is, hersien. Hy het egter in sy verklaring beweer dat hy die vloeimeter op die kopstuk van die narkosemasjien gemonter het en dit die Sondag teater toe geneem het waarna hy die drie gaspype volgens die diagram wat saam met die vloeimeter gekom het, gekoppel het. Volgens hom het hy daarna die voorgeskrewe toetse volgens protokol gedoen en was die toetse suksesvol.

Hy het egter ook 'n sis-geluid waargeneem wat soos 'n lek geklink het en weer sy konneksies nagegaan. Hy het die Verskaffer van die vloeimeter in Kaapstad geskakel wat vir hom gesê het om te kyk of die konneksies binne-in die vloeimeter nie gelekk het nie en dat die vloeimeter as 'n **demonstrasiemodel** gebruik was. Hy kon dit egter nie doen nie aangesien die Dagkliniek toe reeds gesluit was.

Dieoggend van die 11de September 2000 het een van die teatersusters die narkosemasjien gevind sonder dat die gaspype gekoppel was. Sy het die pype gekoppel en 'n sis-geluid waargeneem wat sy onmiddellik aan een van die ander teatersusters, die ONK-spesialis, die Narkotiseur en die Dagkliniek se bestuurder gerapporteer het. Dié Suster het onmiddellik die toerusting instandhoudingsmaatskappy geskakel, maar kon nie die eienaar in die hande kry nie.

*Die vloeimeter - ook genoem die rotameter waarvan die funksie is om akkurate konsentrasie van suurstof te lever.

Die Praktykbestuurder het die besluit in die hande van die Narkotiseur oorgelaat om voort te gaan, al dan nie. Die Tegnikus wat die herstelwerk hanteer het, het teruggeskakel en die Teatersuster en die Narkotiseur verseker dat hulle bewus was van die gaslek, maar dat die masjien in werkende orde was en hulle dus kon voortgaan. Daar is toe voortgegaan met die dag se procedures en die sis-geluid is geïgnoreer.

Beide die Narkotiseur en die Teatersuster het in hulle verklarings bevestig dat hulle die normale toetse wat met aanvang van 'n teaterlys vereis word, asook die verpligte toetse wat vereis word nadat 'n narkosemasjien herstel is, gedoen het. Die teendeel is egter later in die hof bewys!

Wat nogal skokkend was, was die verduideliking aan inspekteur Charles hoe een van die toetse gewerk het. Met van die masjiene wat in 2000 gebruik was, was daar blykbaar 'n knoppie wat deur die Narkotiseur gedruk moes word. As "korrekte gas" deur die pypie gevloei het, sou die fluitjie/alarm afgaan. "En as daar verkeerde gas deur die pypie sou vloei?", het Inspekteur Charles gevra. Dan sou die fluitjie/alarm steeds afgaan! Nou wat vir 'n toets was dit nou eintlik?

In teenstelling met al die betrokkenes se regverteenvoordigers se verwagting, het die ondersoek vinnig gevorder. Inspekteur Charles het in sy "mediese" onkunde logiese vrae gevra en gereël vir demonstrasies wat antwoorde kon gee.

So is daar toe gereël dat 'n spesialis narkotiseur verbonde aan Wits se opleidingsentrum, maar onafhanklik van die ondersoek, dieoggend van 10 Oktober 2000 'n demonstrasie in die werking van die masjien sou gee, asook die prosedure sou verduidelik wat gevvolg moes word indien enige iets sou skeef loop. 'n Professor in Anestesiologie (narkose) van Tukkies wat later vir die Staat sou getuig, asook van die betrokkenes by daardie donker dag en hulle regverteenvoordigers is gevra om die demonstrasie by te woon. Ons prokureur is egter toegang geweier...

Die demonstrasie sou aanvanklik buite Johannesburg se grense by 'n Pretoria kliniek gehou word, maar is daar toe besluit om tog die demonstrasie by die Dagkliniek te hou waar die ongeluk plaasgevind het. Die *mishap* soos die medici daarna verwys het. Benewens 'n video wat geneem sou word van die verrigtinge, het die Speurhoof wat vir inspekteur Charles ingestaan het, ook dié dag afsonderlik van sekere mense wat teenwoordig was, verklarings af geneem.

Aan Johann het inspekteur Charles later telefonies genoem dat die uitslag van die bloedgastoetse wat tydens die outopsie op Simóne gedoen is, na verwagting langer sou neem en eers in Januarie 2001 beskikbaar sou wees. Hy het egter nie verwag dat die toetse enige iets anders sou oplewer wat hulle nie reeds vermoed het nie. "Simóne is dood aan 'n suurstoftekort wat veroorsaak is deur die toediening van hipoksiese gasse – 'n gasmengsel wat te min suurstof bevat om iemand aan die lewe te hou." (**Geneem uit Beeld van 25 Junie 2004, Adriaan Basson**)

Die Speurhoof was tevrede met die ondersoek en kon bevestig dat die narkosemasjien wél foutief was. Al die toetse wat op die masjien gedoen was, het negatief uitgekom. Wie egter vir Simóne se dood verantwoordelik was, sou eers later tydens die geregtelike ondersoek wat vir Februarie, Maart 2001 beplan was, bepaal word. Dit sou by die Randburg Landdroshof plaasvind, aangesien die polisiestasie in die gebied geleë was asook die Kliniek waar sy oorlede is.

'n Opvolg oproep na sup. Ina oor die vordering van die nadoodse ondersoek het egter bevestig dat hulle op skedule was en dat sy ons sou skakel sodra die patoloë se verslag gered was.

Johann het daardie aand ook die Narkotiseur geskakel om meer te probeer uitvind van die dag se gebeure. Hoewel sy bewus was van die demonstrasie, was sy blykbaar nie daarby betrokke nie. Dit was glo uit en uit gereël vir die polisie-ondersoek. Sy het egter weer vir Johann vertel dat sy reeds die dag van Simóne se ongeluk foto's van die pypies wat ingeforseer was geneem het, asook 'n verslag geskryf het en dat die Dagkliniek 'n spesialis tegnikus laat kom het om die masjien na te gaan. Dié tegnikus, Sarel, sou later teen haar in die strafsaak vir die Staat getuig. Sy verslag tesame met die foto's was in haar prokureur se kluis toegesluit. Sy het egter ook vir Johann gesê dat hy haar verslag by die Private Kliniek behoort te kon kry. Dié verslag was beslis nie tussen die stel afskrifte wat ons by Matrone ontvang het nie.

Ons het gebrand van nuuskierigheid om te weet of sy bewus was van enige iets anders wat ons nie reeds van die saak geweet het nie, maar het sy duidelik vir Johann laat verstaan dat sy nie enige inligting aan ons kon verskaf nie. Sy het egter beloof om te help waar sy kon indien haar prokureur dit sou toelaat. Ook sy en ek het 'n bietjie gesels, meer oor persoonlike dinge soos geloof, babas ens. Ek was opreg bly om te hoor dat sy leiding ontvang het met haar geloofskrisis.

Baba sterf ná 'narkose-fout'

- Klein ooroperasie ontaard in treurspel
- Apparaat 'foutief'; ondersoek begin

*I*ntussen het 'n verslaggewer van die *Beeld* die storie in die hande gekry en my en Johann afsonderlik geskakel. Sy wou bitter graag 'n foto van Simóne hê om saam met die berig te publiseer. Johann het met haar gesels, maar ek was woedend toe sy my skakel en wou glad nie met haar praat nie! Dit het vir my gevoel of ek terug sou gaan op mywoord om nie "vuil wasgoed op die draad te hang nie." Boonop wou ek nie ons seer aan die wêreld verkondig nie.

Op 'n vraag waar sy die inligting gekry het, het sy geantwoord dat 'n manspersoon met klaarblyklike mediese agtergrond, die storie deurgegee het. Sy wou nie na my pleidooi luister om nié die berig te plaas nie en het gesê dat dit in belang van die publiek was om dit wel te doen. Ek het egter geweier om 'n foto te gee.

Op 12 Oktober 2000 het die eerste berig oor Simóne se ongeluk en dood op die voorblad van die *Beeld*-koerant verskyn. Dit het my en Johann net verder ontstel!

Ek het onmiddellik die Pediateer van die Private Kliniek waar sy oorlede is geskakel, om vir hom te sê dat dit nie ons was wat die storie aan die media uitgeblaker het nie. Sy woorde was hard en ek sal dit altyd onthou. Hy het gesê: "Jy is net omgekrap omdat dit jóú storie is op die voorblad!" En hy was reg! 'n Mens is geneig om 'n berig in 'n koerant te lees en te sê: "Ag shame!", maar dan die koerant toe te maak en daarvan weg te stap en nie verder daar aan te dink nie!

Johann het ook die Skakelbeampte van die Dagkliniek gebel om haar in te lig oor die berig wat verskyn het waarop sy net dankie gesê het.

Die berig het 'n reaksie ontlont en mense op ons pad gebring wat ons tot vandag toe nog ondersteun, en ons vir hulle. Mense wat almal deur "foute" in teater geraak is en hulle geliefdes óf aan die dood moes afstaan óf nou algeheel gestremd tuis moet versorg.

Ons is daarna deur die polisie en ons regspan afgeraai om enigsins met die media te gesels aangesien die saak *sub judice* was.

GW 7/15 A38

DEPARTAMENT VAN NASIONALE GESONDHEID EN BEVOLKINGSONTWIKKELING
DEPARTMENT OF NATIONAL HEALTH AND POPULATION DEVELOPMENT
VERSLAG OOR 'N REGSGENEESKUNDIGE LYKSOUING
REPORT ON A MEDICO-LEGAL POST-MORTEM EXAMINATION

Standaardregister
Plain register No. 1118/2000

Aan die Landdros van
die Magistrariaal van JOHANNESBURG

EN:

I, REVEN KHARANULU MLAISE

(i) dat op te

dat at JOHANNESBURG MLL

op die 15th day of

on the 15th day of

the 15th day of

I examined the body of WHITE

undersoek het;

(ii) dat die liggaam aan my geïdentifiseer is

that this body was identified to me

(a) deur

by INSPECTEUR J A SMART

(b) deur

BY SEE ATTACHED AFFIDAVIT

as set out

as being that of BODY NO.: 2355/2000

wie so ouderdom na bewering/volgens stelling

whose reported/estimated age was 21 MONTHS

what die dood passgevind het

that death took place

as was ascertained on

as informed on 2000, CP.14

was bepaal met ondersoek

as determined at examination N/A

as prior to my examination:

(iv) dat die vernameerde lyksouingsbevindings in verband met hierdie liggaam die volgende was:

SEE SCHEDULE

dat, as gevolg van my waarnemings waarvan 'n lys hieronder volgt ek besluit het—

that, as a result of my observations a schedule of which follows, I conclude—

(a) dat die dood

that death had occurred AS A RESULT

(b) dat die oorsaak/orzaak van die dood die volgende was

that the cause/causes of death was/were the following CONSISTENT WITH AN ISCHAEMIC INFARCT TO THE

BRAIN (SEE HISTOLOGY REPORT).

certificeer hiermee
do hereby certify

beginning on
2000, commencing at 08:30

van
of JOHANNESBURG MLL
van
of INSPECTEUR J A SMART

was.

om
at 08:40

as prior to my examination:

this 15th day of SEPTEMBER
Qualifications: MBBChB, DTM & H, DIP.POR.MED.
Amstelvali
Designation: REGISTRAR

Signature:
Amstelvali postaddress: PO BOX 3796 JOHANNESBURG
Official postal address:

CONCLUSION:

- The histological features are consistent with an acute ischaemic injury to the brain.
 3. I swear/do hereby solemnly and sincerely declare that all the particulars stated above are true and that, to the best of my knowledge and belief, no material has been omitted

Signature of Deponent:
Name (printed):
Qualifications:

DATE: 10 November 2000
Designation: REGISTRAR

I concur with the above report;

Signature: ....
Name (printed):
Qualifications:

DATE: 10 November 2000
Designation: SPECIALIST

4. Sworn to/Declarred before me
on this 10th day of November 2000 by the deponent who acknowledges that he/she
knows and understands the contents hereof,
at Johannesburg

Die autopsie-verslag bevestig

Op 16 Oktober 2000 het ons inspekteur Charles vir die eerste keer van aangesig tot aangesig ontmoet. Hy en ons prokureur, Dirk het by ons huis bymekaargekom om die vordering van die ondersoek te bespreek. Ons kon uit die bespreking agterkom dat inspekteur Charles 'n toegewyde polisieman was wat nie agter 'n gebrek aan mediese kennis geskuil het nie, maar eerder inligting bymekaar gemaak het om nalatigheid te kon bewys. Ons het vrede in ons harte gevind dat iemand Simóne se belang op die hart gedra het. Selfs ons prokureur was uiters tevrede met die saak se vordering.

Hoewel ons nie toegelaat was om die inhoud van die dossier te besigtig nie, het hy goedgunstig die foto's van die foutiewe narkosemasjien vir ons gewys. Daarop kon 'n mens duidelik sien hoe die rooi, wit en blou pype omgeruil was. Die pype wat ons kind se lewe gekos het!

Die tranе het weereens gevloeи en gevloeи! Dirk het saggies met my gepraat en my aangemoedig om vir berading te gaan. Op daardie stadium het nog nie een van ons gesin berading ontvang nie.

Inspekteur Charles en Johann het mekaar in die weke daarna gereeld geskakel om ons op die hoogte van sake te hou.

Teen einde Oktober 2000 was sekere verslae steeds uitstaande wat die dag van die demonstrasie by die Dagkliniek aangevra was. Inspekteur Charles het druk op hulle begin toepas en was selfs bereid om hulle te dagvaar omdat hulle onwillig was om verklarings af te lē.

Die Narkotiseur het egter die addisionele verslag wat van haar gevra is, ingedien, maar die verslae van die Maatskappy wat die vloeimeter aan die Tegnikus verskaf het, asook die Professor van Tukkies sin het baie lank geneem en die saak opgehou.

Middel Desember 2000 het ek sup. Ina van die Staatslykhuis opgevolg oor die vordering van die nadoodse ondersoek. Die verslag was gereed, maar sy sou dit slegs aan inspekteur Charles oorhandig. Ek het haar vriendelik daaraan herinner dat sy my 'n afskrif daarvan belowe het, maar het sy aan my gesê dat sy met my wou praat as Ina en nie die bevelvoerder nie. Sy wou nie hê dat ek die verslag moes lees nie, want dit sou my te hartseer maak! Ek het sommer die hele dag gehuil! Wat kon erger wees as dit wat ons al reeds deurgemaak het?

Inspekteur Charles was egter bereid om die inhoud van die verslag met Johann te bespreek. Die verslag het eintlik net bevestig dat Simóne vir 'n paar minute lank stikstof (N_2O) ontvang het in plaas van suurstof.

Op 'n vraag of sy gely het, het inspekteur Charles versigtig geantwoord dat hy drie kenners se opinies gevra het en hulle almal van mening was dat sy in alle waarskynlikheid nie gely het nie, veral as hulle haar grootte en ouderdom in ag geneem het. Watter troos...? Ons wou meer weet en het daarom ons huisdokter geskakel om te hoor of sy bereid sou wees om die verslag met ons deur te gaan.

Dr. Gerda het ingestem en een aand geduldig die verslag saam met ons deur gewerk en die mediese terme aan ons verduidelik. Ek was bekommerd dat die middel wat hulle Simóne ingespuit het om haar in 'n dieper mediese koma te plaas dalk dieselfde reaksie as *Scoline Apnoea* kon hê en dat dít dalk die oorsaak was waarom sy nie uit haar koma wakker geword het nie. Toe sy oorgeplaas is na die Private Kliniek was daar geen bandjies aan haar armpie meer wat haar allergieë aangedui het nie. Dr. Gerda het my egter verseker dat dit nie 'n verskil sou maak nie, aangesien Simóne volgens die verslag 'n onmiddellike algehele breinbesering opgedoen het. Ons was weereens geskok en baie hartseer huis toe.

Hartenbos Des 2000
Oenskynlik gelukkig, maar stukkend van binne ...

Nog 'n baba?

Die gedagte aan nog 'n baba hét by ons opgekom, maar in ons harte het ons geweet dat 'n nuwe babatjie nónít Simóne se plekkie sou kon volstaan nie. Dié begeerte om nog 'n kinderlaggie in ons huis te hoor en daardie sagte, warm lyfie teen joune te voel, het begin vlam vat en is deur ander aangevuur.

Miskien was almal reg en sou nog 'n asempte in die huis vir ons so bietjie vertroosting bring, het ons gedink. Robin het dan sommige aande sommer hardop gebid en gevra dat as Jesus nie vir Simóne wou terugstuur nie of sy dan nie maar 'n ander sussie kon kry nie! My arme kind se verlange was groot!

Die probleem was egter dat Johann reeds twee jaar voor Simóne se dood 'n vasektomie ondergaan het en ons regtig nie geweet het hoe om die probleem te oorbrug nie.

Met my jaarlikse besoek aan die Ginekoloog het daar 'n moontlike oplossing gekom. Johann moes terug vir 'n ommekeer van die vasektomie, maar het die Ginekoloog gewaarsku dat dit nie altyd suksesvol was nie.

Dr. David was so geskok en kwaad toe ek hom van Simóne vertel het en het my soos 'n worm laat voel met sy woorde: "How could you, Annerie? How could you take her to a day clinic? I'm a specialist, but will never take my children to a day clinic!"

Hóé moes ons geweet het? Hoe moes ons geweet het dat dagklinieke nie altyd toegerus is vir noodgevalle nie en dat teatertoerusting soms oudmodies is? Vir ons was die Dagkliniek gerieflik naby en was dit in elk geval spesialiste wat hulle ding daar kom doen het.

Johann se Uroloog het dr. David se waarskuwing gesekondeer, maar nietemin ingestem om die operasie te doen. Waar die vasektomie omtrent so drie honderd rand plus gekos het en ten volle deur die medies gedeck was, sou die ommekeer daarvan omtrent elf duisend kos wat die medies nie sou betaal nie.

Met 'n aanbeveling van Maria, die traumaberader, my ginekoloog en die Uroloog, het ons mediese fonds egter *ex gratia* toegestaan en kon Johann die operasie ondergaan.

Vir hom was dit erg traumatis, aangesien dit sy eerste operasie na Simóne se narkose-ongeluk en dood sou wees. Boonop sou dié delikate operasie glo veel langer as die aanvanklike vasektomie neem. Ons senuwees was gedaan!

Gelukkig vir my moes ek die dag van Johann se operasie kliënte in die buitewyke van Roodepoort besoek om 'n kontrak te laat onderteken. Ek was dus in elk geval verplig om myfoon af te sit, maar was te bang om dit weer aan te skakel in geval van slechte nuus.

Johann het my later vertel dat hy in teater die Narkotiseur wat aan diens was gevra het of hy die masjiene nagegaan het, waarop hy net aangegluur is. Die Uroloog het toe na die Narkotiseur gedraai en hom gevra: "The man asked you a question. Please answer him." Die Narkotiseur het blykbaar vir die Teatersuster gekyk wat toe bevestig het dat sy wel die narkosemasjien die oggend nagegaan het.

Wie verantwoordelik vir die nagaan van 'n narkosemasjien is, is later duidelik tydens die kriminele saak uitgespel. Of was dit?

In Desember 2000 het ons 'n bietjie vakansie op Hartenbos gaan hou. My mammie het saamgegaan sodat sy so dan en wan by haar suster op George kon gaan kuier. Ons was dus nie alleen nie.

Gelukkig het Robin gou maatjies gemaak en haar gate uit geniet en kon Johann en ek darem so bietjie rus.

Een aand het ons op die donker strand gaan stap om vir Robin te wys wat krappe doen as 'n mens 'n flitslig op hulle skyn. Daardie aand was daar om een of ander rede geen krappe nie, maar blink sterretjies het aan die hemel geskyn.

"Móna is seker die klein blinkste sterretjie daarbo," het Robin opgemerk. Ons het verspot haar naam begin roep: "Móna! Móna! Móna!" Pa natuurlik net so halfhartig saam... Dit was só lekker om haar naam so hard te kon uitroep. Dalk kon sy ons nét hoor as ons hard genoeg roep! Ai, die verlange darem maar!

Ek het heimlik gewens dat ons net gou kon gaan "hallo" sê en kyk of sy *oraait* was en wat sy alles aanvang. Net soos ek by toe al seker 'n duisend male gewens het dat die engele moeg agter haar aangehardloop was en dat Jesus haar eerder vir ons wou terugstuur!

Dit was nie 'n besonderse lekker vakansie nie. Ons harte was steeds rou en Johann en ek het soos kat en hond baklei! Hy was humeuriger en ongeduldiger as ooit te vore en kon ek, Robin en my ma daarby niks reg in sy oë doen nie. Ek het hom bitter kwalik geneem vir sy optrede, want op daardie stadium was ekself fisies en emosioneel uitgeput en het ek nét nie die krag vir sy buie gehad nie. Boonop is en was geduld ook nog nooit een van my beter eienskappe nie.

Ek het maar gesluk en sy buie toegeskryf daaraan dat hy die eerste week of wat nie eintlik kon swem nie, aangesien hy net 'n paar dae vantevore die ommekeer gehad het. Hy was letterlik soos 'n brombeer, met net iets anders seer...

Die eerste Kersfees sonder Simóne het gekom en gegaan. Stil, hartseer en leeg...

In Februarie 2001 het die wêreld om my begin intuimel.

"Normale" werksdruk en die verwagte geregtelike ondersoek die maand het kwaai spanning vir beide my en Johann veroorsaak.

Snags kon ek nie slaap nie en het die verskriklikste nagmerries gekry wat my liggaamlik en geestelik uitgeput laat opstaan het. Die nagmerries was in werklikheid slegs 'n herlewning van dit wat ons vanaf die 11de September 2000 deurgemaak het.

Soos met die ander drome kon ek in die geval nie spesifiek onthou het dat ek van Simóne gedroom het nie, maar moes tog, want keer op keer het ek wakker geskrik en was my gedagtes weer langs haar bedjie in die Kliniek of by haar oopgesnyde lykie in die lykhuis.

Op daardie oomblik het ek moeilik asemgehaal en gewoonlik duiselig gevoel. Die pyne in my bors het erger geword en het ek nét nie lekker gevoel nie. Ek was ook meer huilerig as gewoonlik.

In Johann se notas sou ek later lees dat hy erg bekommert oor my was en dit hom seergemaak het om iemand wat hy só lief het, so te sien agteruitgaan.

Hy het daarom weer vir my 'n afspraak by die berader gemaak wat op haar beurt my onmiddellik na ons huisdokter toe verwys het. Dié het simpatiek na al my klagtes geluister, 'n EKG en die res gedoen. Alhoewel my bloeddruk op daardie stadium geweldig hoog was, was alles verder gelukkig normaal. Sy het 'n blad uit 'n mediese inligtingsleer vir pasiënte geskeur en met so 'n "I knew this was coming"-glimlaggie, rustig die rede vir al my symptome uitgespel:

"Posttraumatiese stres!"

Verantwoordelik soos ons haar ken, het sy 'n tydelike hulpmiddel voorgestel wat my sou help om te cope. Sy het presies geweet waardeur ons as gesin is, aangesien sy daar was vir ons en het ook vir my gesê dat ek nie so sterk hoef te probeer wees nie. Ons hét agter alles baie deurgemaak!

Die middel was blykbaar nie gewoontevormend nie en sou ek maklik in 'n paar maande se tyd daarvan kon afgaan. Ek is huis toe gestuur om eers daaroor te gaan dink, maar het darem tien slaappille gekry om net weer in die gewoonte te kon kom om te slaap. Sy wou nikks meer gee uit vrees dat ek dark afhanklik sou word.

Maria was egter nie ten gunste van die hulpmiddel wat sy voorgestel het nie en het my aangeraai om steeds net die Magnesium te drink en 'n natuurlike kalmeermiddel soos Birol te gebruik indien ek dit nodig sou ag.

Johann en ek het lank en ernstig daaroor gesels en saam besluit dat ons eerder die Here se hand nog stywer sou vashou in plaas daarvan om enige middels te gebruik. Ons het beide in ons loopbane gesien hoe kollegas teen mure vasloop omdat hulle stres-hulpmiddels gebruik het en nie geweet het waar hulle was nie. Ek het verkieks om, hoe moeilik dit ook al sommige dae vir my was, ten alle tye by my volle positiewe te bly en nie eendag wakker te skrik en te besef dat ek maande of jare tevore 'n kind aan die dood afgestaan het en nog nooit gehuil het nie.

Vir die wêreld daar buite het ek elke dag my "ek is oukei-masker" opgesit, maar vir Johann kon ek nie altyd bluf nie. Emosioneel was ons ook nie vir 'n lang tyd na Simóne se dood, reg vir 'n nuwe baba nie. En sê Johann in sy notas, dat hy nie druk op my wou plaas nie.

'n Proetjie aan 'n nuwe baba hét gekom vier jaar na Johann se ommekeer. Die doktertjie wat vir dr. Gerda gewerk het, het toetse die week op my laat doen nadat ek gaan kla het oor 'n menstruasielus wat net nie tot 'n einde kon kom nie. Die Saterdagmiddag het sy geskakel en gevra of ek sit. Ek was swanger! Sy het egter gemaan dat sy bekommert was dat ek gevloei het. So tussen-in het ek vir Robin beduie om vir Pappa te gaan sê dat Mamma swanger was. Van skok het Johann amper sy toon met die weed eater afgesny! Robin se gesiggy het gestraal! Ons was al drie só opgewonde, maar ongelukkig was ons opgewondenheid van korte duur.

Op nege weke moes die swangerskap weens komplikasies beëindig word en het Johann en ek daarna besin of ons op die ouderdom van vier en veertig jaar oud, nog steeds 'n baba wou hê of nie. Ons harte het van verlange gesê: "Ja!", maar ons logiese denke het gesê: "Nee". Ons het daarteen besluit en het hy vir die tweede keer vir 'n vasektomie gegaan. My arme man!

Compassionate Friends

'n Nuwe jaar, 2001 het aangebreek! 'n Nuwe jaar vol beloftes! Vir ander...

NVir ons ook 'n nuwe jaar, maar 'n nuwe jaar sonder Simóne! Ons het só baie na haar verlang! Haar dood het 'n groot leemte in ons lewens gelaat en ons lewens in totaliteit verander.

In Januarie 2001, het ons by 'n paartjie in Vanderbijlpark gaan kuier wat ons gekontak het, nadat die eerste berig van Simóne op die voorblad van die *Beeld* verskyn het. Hulle seuntjie van byna ses jaar oud, is ook as gevolg van foutiewe teater-toerusting in teater, oorlede. Na meer as 'n jaar was hierdie mense steeds stukkend!

Teen begin Februarie 2001, het inspekteur Charles uiteindelik, al die uitstaande verslae ontvang, behalwe die oorspronklike verslag van die Verskaffer in Kaapstad. Selfs met Artikel 205 van die Strafregproses wat gelewer is, en wat hulle verplig het om die verslag teen begin Maart in te handig, het hulle geensins ag op die polisie geslaan nie.

Inspekteur Charles het wel 'n faks ontvang met 'n volgnommer waarmee die posstuk gevolg kon word, maar teen die einde Maart steeds niks ontvang nie. Ons het later nie meer die "posstorie" geglo nie en aangebied om 'n koerier te stuur om dit vir hom te laat afhaal. Hy wou nie ons hulp aanvaar nie, aangesien hy gevoel het dat dit moontlik na inmenging kon lyk. Ons gevoel oor integriteit van die Verskaffer van die vloeimeter, is later tydens die hofsaak korrek bewys, aangesien dit huis 'n verteenwoordiger van dié Maatskappy was wat onder eed in die getuie bank gelieg het.

Die gesloer met die oorspronklike verslag het inspekteur Charles se voornemens om die dossier ten minste teen einde Maart te kon inhandig, in die wiele gery. Die spanning het intussen opgebou! Ek weet nie wie was by nou al die meeste gefrustreerd nie, inspekteur Charles of ons nie?

'n Kollega van Johann het toevallig by 'n kennis wat by die Johannesburg Streekhof werksaam was, uitgevind dat die dossier wél ingehandig kon word met net 'n beëdigde verklaring dat 'n ander regsdienaar namens inspekteur Charles, die oorspronklike verslag ingeneem het.

Ons het die inligting plus die naam en die telefoonnummer van die destydse Hoofaanklaer van die Randburg Landdroshof aan inspekteur Charles deurgee.

Hy het die man toevallig, persoonlik geken en hom voorgeneem om met hom oor die dossier te gesels. Hy was egter onseker oor die beëdigde verklaring waarna ons verwys het. Sou die Hoofaanklaer egter instem, was hy voornemens om sommer dieselfde dag die dossier in te handig.

Daarmee was die polisie-ondersoek afgehandel.

Op die 3de April 2001, het ons en die paartjie van Vanderbijlpark saam 'n vergadering by die *Compassionate Friends* in Highlands North gaan bywoon.

Vir jou wat nie weet nie, *Compassionate Friends* is 'n nie-winsgewende ondersteuningsorganisasie wat beman word deur "opgeleide" ouers wat self kinders aan die dood afgestaan het, maar verder in die helingsproses is om "nuwe" hartseer ouers te kan bystaan. Opgelei in traumaberading maar ouers wat self die pad gestap het. Dis 'n wonderlike organisasie en was ek baie spyt dat hulle so ver van ons geleë was en ons nie meer vergaderings en praatjies kon bywoon nie. Hulle is mense wat wérklik omgee en verstaan!

Hoewel die Narkotiseur my na *Compassionate Friends* verwys het, het 'n lid van die organisasie ons uitgenooi om die aand se verrigtinge te kom bywoon. Felicity het gereken dat ons baat sou vind by die praatjie wat spesifiek oor geregtelike ondersoeke sou handel. Sy het my reeds by toe al verskeie kere gekontak nadat die berig van Simóne in die *Beeld* verskyn het. Ook sy het haar dogtertjie, Nakita aan die dood afgestaan nadat sy doodgebloei na 'n mangeloperasie.

Die destydse Hooflanddros van die Pretoria Landdroskantoor, Heinrich Moldenhauer, het goedgunstiglik sy tyd afgestaan om die ouers toe te spreek. Ons en ons nuwe vriende, Johan en Henriette, was so onseker oor wat vir ons voorgelê het dat ons hom gepeper het met die vrae. Hy het egter geduldig al ons vrae beantwoord en min of meer aan ons verduidelik hoe die proses sou verloop.

Ons was hom innig dankbaar en het daarom so twee dae na die tyd, vir hom 'n mooi dankie sê briefie na sy kantoor deurgefaks. Ek het my hart op papier uitgestort en hom vertel dat ons aangesê was om nie Simóne se saak op te blaas nie en dat, wat 'n eis betref, ons nie veel moes verwag nie, aangesien sy nog nie 'n inkomste gegenereer het nie. Wat gesê is, het daarop neergekom dat sy eindelik niks vir die samelewing beteken het nie. Sy wat elke sekonde van elke dag VOLUIT geleef het. Ons wou in elk geval nooit geld gehad het nie, net geregtigheid! Dit was blykbaar al manier hoe ons hulle kon "seermaak". Ek het hom ook vertel dat ons eenkant gestaan het en geen insae in die polisiedossier gehad het nie, maar die beskuldigdes wel! Ook dat ons prokureur en die polisie ons afgeraai het om met die media te praat. Die *Beeld* was op daardie stadium baie gretig om oor die vordering van die ondersoek te berig.

'n Paar dae daarna het ons 'n pragtige bemoedigende brief van hom ontvang waar onder meer hy genoem het dat hy dit op homself geneem het om ons saak met die Hoofaanklaer van die Randburg Landdroshof te bespreek.

Dié het my 'n dag of twee na die tyd geskakel en bevestig dat Landdros Moldenhauer hom gekontak het. Rassie was redelik omgekrap nadat hy die dossier deurgewerk het, maar kon steeds nie 'n datum vir die geregtelike ondersoek vasstel nie, aangesien hy eers die saak met spesialis prokureurs wou bespreek. Hy het egter laat val dat die Narkotiseur haarself volgens sy mening geïnkrimineer het en dat hy gehoop het ons die saak verder sou neem. Volgens hom kon ons die Dagkliniek, Spesialiste en die Verskaffer siviellat vervolg.

In Mei 2001 het ons uiteindelik 'n volledige stel afskrifte van die polisiedossier ontvang en kon ons voortgaan met die siviele saak indien ons wou.

Rassie het na 'n informele gesprek met die Prokureur-Generaal die dossier opgesom en met sekere aanbevelings formeel aan die Prokureur-Generaal voorgelê. Daar is tóé reeds besluit dat daar genoegsame bewyse vir nalatigheid was en dat dit onnodig was om 'n geregtelike ondersoek te hou.

Min of meer 'n jaar nadat Simóne oorlede is, is die dossier uiteindelik na die Johannesburg Streekhof oorgeplaas, waar 'n advokaat van die Staat sekere aanbevelings aan die Prokureur-Generaal gemaak het om die Narkotiseur en die Tegnikus strafrechtlik te laat aankla. Ons was baie teleurgesteld dat die saak toe nie in die Randburg Landdroshof geskik kon word nie, maar moes maar daarby berus aangesien die ongeluk in Johannesburg plaasgevind het.

Beide die Narkotiseur en die Tegnikus het tereg gestaan op aanklagte van "Strafbare Manslag!"

'n Rusplekkie te Panorama, nr. 973

Die Sondag na haar begrafnis, is ons vir die eerste keer graffie toe om te gaan kyk of alles in orde was. 'n Grafsteentjie sou eers veel later opgerig word nadat die graffie gesak het.

Aanvanklik het Johann en ekstry gekry toe ek die volgende Sondag daarna weer wou gaan en hy nie. "Sy is nie meer daar nie," het hy gesê.

Ek het maar alte goed verstaan dat sy nie meer by die graf te vinde was nie, maar tog steeds 'n behoefte gehad om naby dit, wat uit my liggaam gebore was, te wees. Om haar laaste rusplekkie te kon versorg, het gevoel asof ek nog iets vir haar kon doen. Ondervinding het my ook geleer, dat om gereeld my pappie se graf te besoek het, my gehelp het met die helingsproses.

Johann het onwillig ingestem, bloot omdat hy bekomerd was oor my veiligheid alleen by die begraafplaas.

Ons het daarna Sondag vir Sondag, vir baie lank Simóne se graffie besoek om telkens vars blommetjies te gaan opsit. Vrolike blommetjies en briefies vir ons sonskyn-kind. So asof sy dit sou kom lees... Daar het ek so naby aan haar gevoel, maar ook aan God. Haar graffie het my telkens daaraan herinner dat sy op 'n beter plek was, al was sy so gelukkig by ons.

Johann het aan die begin vir my gelag, want ek het met soveel verwagting graffie toe gegaan. Ek het telkens vir hom gesê: "Sê nou net ons kom daar en haar graffie is leeg en hulle sê vir ons sy lewe!" Ai, tog! Die verlangende hart van 'n ma darem maar! Dat dit moontlik was vir 'n Almagtige God, het ek nooit vir 'n oomblik getwyfel nie.

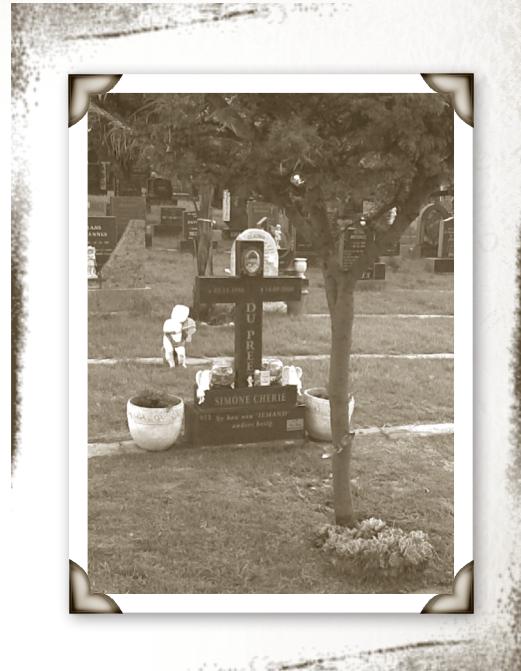
Die graffies om haar en in die volgende ry het vinnig vol geword en ek het onwillekeurig aan my woorde aan dominee Herman gedink toe ek gesê het dat God nie gou weer kindertjies sou kom haal nie, aangesien Simóne hulle te besig sou hou!

Een spesifieke Sondag sal ons seker vir altyd onthou. Ek het gebukkend by Simóne se graffie gesit om vir die soveelste keer liefdevol vars, vrolike blommetjies te rangskik, toe ek verlangs pragtige sang gehoor aankom het. Skielik was dit sommer naby! Ek het opgekyk en haar gesien! Met 'n klein houtkissie in haar arms toegevou het sy met 'n strak gesig stadig vooruit gestap na haar kind se laaste rusplekkie. Die begrafnisgangers al singende agterna. Die sang was pragtig en het my geweldig hartseer gemaak.

Op daardie oomblik het ek só gewens dat ek hul taal kon verstaan en het maar heimlik gehoop dat dit tot eer en verheerliking van Sy Naam was. Ons het openlik na die gebeure gebukkend staan en kyk.

Die swart vrou het 'n kombers op die grond oopgegooi en saam met nog 'n vrou plat daarop langs die oop graf gaan sit. Met die kissie so effens oop en terwyl die sang aanhou, het die mamma stadig haar kindjie se kombersie en kleertjies begin opvou en daarin gebêre.

My eie tranen het my verblind tot ek niks meer kon sien nie en moes ek myself keer om nie op te spring en die ma met liefde en begrip vir die verlange en seer wat voorlê te gaan omhels nie... maar my bene en gemoed het in elk geval te loodswaar gevoel...

Liefste Móna

Ons dink aan jou met Kerstyd
En wens jy was nog hier

Ons mis jou laggie in
die feestyd wat ons vier

Kyk of jy kan sien 'n
kersie brand vir jou

Sê vir Jesus groete en
dat ons Hom mōre sal onthou

Nog altyd net so lief vir jou!

Pappa, Mamma & Tittie

xxxx

Blommetjies wat weekliks met soveel sorg gerangskik is, is toe sommer net ingeprop. "Hier moet ek weg!" My oudste en nou enigste het my vasgehou en saam met haar mamma gehuil! Die herinnering aan ons laatlam se begrafnis 'n paar weke vroeër, het nog té vars en seer in ons harte gelê!

Dit het gevoel of my eie hartseer en die van dié mamma my wou verswelg. Hoewel ek nie 'n benul gehad het waarom haar kind dood is nie, het ek half kwaad gevoel dat dit nodig sou wees vir nog 'n mamma om soos ek te moes voel. Al was sy van 'n ander kleur...

Ja, by Panorama lê hulle langs mekaar begrawe. Wit en swart en bruin... klein en groot... almal kinders... swart mammas, myne en ander s'n... maar ook almal ons Hemelse Vader se kinders... Sy eiendom!

Die klein verlate hopies grond was in die meeste gevalle al bewys wat oorgebly het dat daar 'n kindjie begrawe was... Van hierdie graffies is daarna selde of ooit weer besoek en dit het my en Johann nogal hartseer gemaak. Stil en verlate het die graffies agter gebly. Seker maar 'n weerspieëling van hul geliefdes se harte.

Ons het 'n kruisie as grafsteen laat oprig om ons te herinner dat as Jesus nie vir ons aan 'n kruis gesterf het nie, ons vandag só verlore sou wees.

Die woorde daarop gegraveer het haar lewe hier op aarde weerspieël: "Sy hou nou lemand anders besig".

Haar foto wat spesiaal vir ons oorsee in 'n raam ingeëts sou word, is eers veel later op die grafsteen gemonter. Ons wou hê dat almal moes sien aan watter pragtige kind dié graffie, nr. 973 behoort het.

Johann het later van tyd erken dat die versorging van Simóne se graffie ook tot sy helingsproses bygedra het en het hy daarom spesiaal vir haar 'n soetdoringboompie op haar graf geplant en klokkies wat in die wind lui daaraan gehang ter nagedagtenis aan sy klein rabbedoe.

Op 'n keer het ons 'n klein teddiebeertjie by haar graf gevind en op 'n ander keer weer 'n klein bossie *Yesterday, Today en Tomorrow*-blommetjies toegedraai in foelie – net soos die Narkotiseur gebring het die dag van haar dood...

Sondag vir Sondag het ons dieselfde ouers by hulle kinders se graftes raakgeloop. Van hulle nog stukkend! Kindertjies wat toe reeds 'n jaar of meer voor Simóne oorlede is.

So het ons dan ook op 'n keer 'n ma omtrent letterlik en figuurlik van haar kind se graf af opgetel. Wat of Wie my daardie dag na haar toe gestuur hoef ek nie eers oor te wonder nie. Toe ek die hartseer in haar stem hoor en die seer in haar oë sien, het dit vir my gevoel of ek vir myself in 'n spieël kyk. Ek was geskok om te sien dat haar kind reeds in 1997 oorlede is en te hoor dat sy sedert haar dogtertjie begrawe is, nog elke dag haar graf besoek het. Sy kon en wou net nie aanvaar dat 'n jong seun wat sy pa se motor gesteel het, haar kind in 'n veilige kompleks kon doodry nie! Hierdie pragtige vrou was in die moeilikheid. Haar man het haar gelos huis omdat sy nie vrede kon vind nie en was haar enigste uitweg om terug te gaan na haar familie in Engeland. Hoe kon sy haar kind hier los, wou sy weet? Ek het probeer troos, haar besonderhede geneem en die aand geskakel om seker te maak dat sy veilig by die huis gekom het. Daarna het ek vir haar 'n mooi briefie geskryf waarin ek haar ook na *Compassionate Friends* verwys het en dié briefie met die volgende besoek aan Simóne se graffie by haar kind se graf gaan neersit. Ons het haar egter nooit weer gesien nie.

Vandag is ons nou al 'n geruime tyd tevrede om nie meer elke Sondag vir Simóne te gaan kuier nie, maar probeer steeds wanneer dit moontlik is, haar plekkie te gaan versorg.

Haar vergeet? Nooit! Met verjaardae en die dag waarop sy oorlede is, doen ons altyd iets spesiale en met Kersfees word pa se doringboompie met klein strikkies of klokkies versier! Net sodat sy kan sien dat ons haar in Kerstyd onthou!

Robin - September 2009

Mamma

"Hoe kan ek ooit dankie sê vir Simône se boek? Mamma het dit met soveel liefde geskryf. Mamma het haar beskryf net soos sy was! Haar warm drukkies en soentjies sal my altyd bybly. Ek het so baie geleer uit mamma se boekie. Diep in my hart weet ek dat baie mense deur die mooi boek geraak sal word. Ek hoop dat mamma nou vrede het in mamma se hart. Ek weet ek het."

Baie dankie."

Robin

Robin treur ook...

Aanvanklik het Robin ook 'n ontkenningsfase beleef en wou dikwels by ons weet wanneer haar sussie dan huis toe kom. Ons het oor en oor met stukkende harte probeer verduidelik dat Simóne nou by Jesus gebly het en dat sy nooit meer sou huis toe kom nie. Dom was sy nie. Sy het verstaan, maar net geweier om te aanvaar!

Hoe verduidelik 'n mens in elk geval vir dogtertjie van net sewe jaar oud dat haar tweede skaduweetjie van 21 maande, net weg was? Dié enetjie wat haar siel versondig het, haar soms gepla het en haar met alles nageaap het. Haar sussie wat haar klokslag elke middag by die voordeur ingewag het om haar handjie te vat as sy van die naskoolsentrum tuisgekom het – verreweg die belangrikste persoon in Simóne se lewe, haar pa en dan ek, die tannie wat haar in die aand opgepas het.

Wat vir my later so ironies was, was dat daar in 'n onderhou tipe gesprek wat met graad eentjies gevoer word, vir Robin gevra was of daar iets was wat die maatjies nie van haar geweet het nie. "Ja-a!" het sy geantwoord: "Ek het 'n sussie en ek is so bang iemand steel haar..." Ons het dié verslag met 'n rapport na Simóne se dood gekry, hoewel dit voor die tyd gedoen was.

Robin se vrees het in werklikheid waar geword. Niemand het nou wel vir Simóne gesteel nie, maar haar lewe wel!

Aan die begin was Maria ietwat bekommerd oor Robin omdat sy bly prentjies teken het van ons as gesin met Simóne nog deel daarvan en hulle twee wat handjies vashou, maar terselfdertyd tevrede dat almal van ons geglimlag het en na vore gekyk het. Sy het ook genoem dat Robin vereers rustig by ons gevoel het, maar dat sy voorsien het dat Robin op sekere tydstippe in haar lewe probleme sou ondervind.

Die eerste daarvan het reeds in haar tweede graad gekom toe aangekondig is dat boeties en sussies saam afgeneem kon word. Sy het die oggend van die foto-sessie saggies en hartseer vir ons gevra-sê: "Maar ek het dan nie 'n sussie om mee saam afgeneem te word nie." Johann en ek het beide daardie oggend omgekrap gaan werk, want dit het vir ons gevoel of sy ons half kwalik geneem het dat Simóne nie meer daar was nie.

Robin was al een in ons gesin wat van die begin af gereeld van Simóne gedroom het. In haar drome het sy Simóne gewoonlik in die vorm van 'n engeltjie gesien en dat sy baie gelukkig was. Sy het ook dikwels gedroom dat sy een middag by die huis gekom het en Simóne vir haar by die voordeur gewag het. Toe ek op 'n dag noem dat ek nie kon verstaan waarom net sy van haar sussie gedroom het nie, het sy so ewe wysneus gesê: "Maar julle harte is nog nie reg daarvoor nie!" So waar die gesegde: "Uit die mond van die suigeling sal jy die waarheid hoor!"

Ewe kordaat het sy ook op 'n dag vir my gesê dat sy geweë het waar Simóne was.

"Waar?" het ek gevra.

"Sy sit aan die linkerkant van God!"

"Hoekom daar?" het ek versigtig, maar nuuskierig gevra.

"Omdat Jesus aan Sy regterkant sit en sy altyd so daarvan gehou het om op haar stoeltjie te sit!" het dit droogweg gekom.

Dit het my laat besef hoe belangrik dit is om kindertjies van kleins af kerk toe te neem. Lewers het 'n gedeelte van die geloofsbelofte by Robin vasgesteek.

Die aand van 31 Mei 2001 het 'n verdere keerpunt in ons lewens gebring.

Terwyl ons besig was met die maand se afsluiting by die werk, het een van Robin se klasmaats se ma's my geskakel en wou by my weet wat met Robin aan die gang was.

By die netbaloefeninge was Robin blykbaar buitengewoon emosioneel, in haarself gekeer en eenkant. Rooi ligte het begin flikker, want dit was nie die eerste keer dat een van die ma's met my daaroor gepraat het nie. Ook die tannie by die naskoolsentrum het een middag aan my genoem dat selfs as daar met 'n ander kind geraas sou word, Robin in tranen uitgebars het! Reeds vroeër in die jaar het ons ook 'n oproep van haar Graad-2 klasonderwyseres ontvang, wat vir ons gesê het dat sy baie met Robin in die klas moes raas aangesien sy alewig besig was om prentjies te teken, met Simóne daarin. Ons sou later uitvind dat dit Robin se manier was om Simóne se dood te verwerk.

Ons het haar juffrou nie kwalik geneem nie, aangesien nie almal in die onderwys opgelei is om kinders wat trauma beleef het, te ondersteun nie. Meeste mense vergeet dat kinders ook treur en boonop was ons so behep met ons eie seer dat ons ook vir Robin onbewustelik uitgesluit het.

By die huis was sy nou ewe skielik alleen en by die skool was maatjies soms prontuit lelik met haar as sy hartseer oor haar sussie geword het en haar dan boonop eenkant gestoot.

Hoe kan 'n mens in elk geval van kinders verwag om te verstaan as grootmense dan nie eers kan nie?

Johann en ek het daardie aand lank gesels en al die voor- en nadele opgeweeg en besluit dat ek onmiddellik die volgende dag moes bedank om eers vir Robin met haar hartseer te kon bystaan. Ons was nie bereid om die kans te waag en Robin aan haar eie lot oor te laat nie.

Robin het by die skool gehuil omdat sy bang was dat sy my sou omkrap as sy in die aand by die huis kom huil het. Wat 'n konsidererende klein dogtertjie! Haar seer en verlange was en is vandag nog net so groot soos ons s'n. Sy het boonop 'n vrees ontwikkel dat sy ons nie weer sou sien nadat ons haar by die skool afgelaai het nie. Sy het dan vir haar sussie bye gesê en "eintlik" nie weer gesien nie.

Vir my wat feitlik vir 23 jaar lank pal gewerk het, met net tussenposes van kinders in die wêreld bring, af was, was die tuisblyery 'n geweldige aanpassing. Ewe skielik was ek alleen in die oggend, met geen telefone wat lui en kliënte wat al my aandag verg nie. Geen stewige doelwit om na te jaag nie en geen interaksie met kollegas nie.

In die oggende het ek die vensters wawyd oopgegooi en die helder sonlig van buiten na binne genooi! Lekker-ruik kersies het orals gebrand en vrolike musiek het die huis gevul! Ek het geweier dat die seer binne my, my oorweldig en my toegespits op positiewe leestof of kunswerke aangepak wat my goed laat voel het. En op dr. Gerda se aanbeveling, het ek begin stap!

Smiddae kon ek nie wag vir Robin om huis toe te kom nie! Ek moes leer wat dit beteken om voltyds ma te wees! Skoolhuiswerk het vir my lekker geword en Robin se skool opdragte is met opgewondenheid ingewag. Van haar maatjies se ma's het belowe dat hulle my vir koffie sou kom haal veral toe ek tydelik sonder 'n voertuig gesit het. Slegs een ma het egter haar belofte gestand gedoen. 'n Ander het weer op 'n keer 'n definitiewe afspraak gemaak waarna ek baie uitgesien het en my voor opgedollie het, maar net nooit opgedaag nie.

'n Mens leer bitter vinnig op wié jy nie kan staan maak nie en op wie wel. 'n Mens leer ook gou dat ander se simpatie net só ver strek, soos huis dié ma wat nie afsprake nakom nie, op 'n dag vir my gesê het toe iemand Simóne se verhaal wou hoor: "Onthou net, jy is nie enigste persoon wat al seer gekry het nie."

Dit wéét ons maar alte goed, want soos 'n dierbare tante van my eendag vir my gesê het: "Elkeen van ons kry 'n pakkie in die lewe om oop te maak en te hanteer en soms is daar 'n tweede een..." Bowendien waarborg geloof in God nie dat ons die slae van die lewe sal vryspring nie.

Die ma's is steeds vriendelik gegroet en mee gesels, maar dit is waar dit meestal geëindig het. Indien hulle egter hulp met 'n projek nodig gehad het, het hulle op my knoppie gedruk en het ek graag gehelp. Ek wás dan voltyds by die huis! Kollegas wat belowe het hulle sou kontak hou, het selde in die eerste jaar wat ek by die huis was, geskakel, maar oud-kollegas met wie ek jare vantevore saamgewerk het, het darem gereeld geskakel en ook kom kuier.

Elke eensame oomblik by die huis is egter oor en oor beloon met 'n bang, onseker klein dogtertjie, wat in 'n pragtige, gebalanseerde, gelowige tiener wat boonop akademies goed presteer, ontluik het! Wat 'n voorreg om dié pad te kon stap! Dankie Heer! **Ps.37:5 "Laat jou lewe aan die Here oor en vertrou op Hom; Hy sal sorg."**

Vandag het Robin ook vrede in haar hartjie gevind en diegene vergewe wat haar enigste sussie van haar af weggenem het, maar soos 'n mens maar net van 'n tipiese tiener kan verwag, het sy gesê: "Maar Ma, ek laaik hulle nog steeds nie!" Dit bly nou maar een maal vir haar bitter moeilik om alleen groot te word en kan sy net nie verstaan dat kinders haar beny omdat sy nou alleenkind is nie en dat daar ouers is wat nie meer as een kind wil grootmaak nie.

Op 'n dag toe sy nog bitter klein en hartseer was, het ek 'n briefie vir haar geskryf en gebêre. Jare daarna het ek dit aan haar voorgelees en het sy bitterlik begin huil. Háár mamma het dan al die tyd verstaan!

My liefste klein Robintjie,

Nog so klein, en reeds het jy al soveel seer beleef! Jou enigste sussie! Weg vir altyd! Wat sou Pappa en Mamma nie wou gee om jou eendag te roep met: "Kom gou, jong! Jou droom het waar geword! Simône staan by die voordeur met haar klein pienk ABC-tassie in haar handjie en sy wil weet waar haar "tittie" is."

Ja, Mamma sien die verlange in jou oë as jy boeties en sussies sien speel en bid dat ons weer een vir jou sal kan gee...

Ek hoer die seer in jou stem as jy maatjies van Môna vertel, maar sien ook die wonkel in jou oë as ons weer voor al haar dingetjies lag...

Ek sien jou huil as maatjies huis toe gaan en jy alleen moet agterbly...

Mamma weet jy verlang as Môna se teddies saam met jou gaan slaap en haar foto reg langs jou bed op die kassie vir jou loer...

Ek weet jy het haar lank nog nie vergeet nie as jy prentjies van ons teken met haar nog deel van ons...

Mamma voel aan as jy stil raak en sien elke traantjie wat jy soms skelmpies weggee...

Ek waardeer dat jy my troos, al kry jy soms skaam...

Dankie dat jy verstaan dat Pappa en ek tyd nodig het om tata te sê en dat jy sonder om te kla haar rusplekkie saam met ons versorg...

Ek weet dat jy waarskynlik nooit eendag geheimpies met 'n sussie sal kan deel nie en dat jy alleen eendag sal agterbly...

Dankie dat jy, jy is!

Mamma

"A Couple that prays together, stays together!"

Hulde aan my man

Wat anders as genade van Bo kan 'n man staande laat bly deur al die slae van die lewe?

Sedert Mei 1998 het Johann 'n besonderse moeilike tyd beleef. Nie net alleen het hy sy susterskind van 20 jaar oud aan die dood afgestaan nie, maar ook sy pappie drie daarna. Vir hom was dit 'n bittere slag, want nog nooit het hy iemand so naby aan hom aan die dood afgestaan nie! Min wetende dat hy skaars twee jaar later weer langs 'n graf sou staan, maar dié keer langs dié van sy eie jongste spruit. Sy oogappeltjie! Die prentjie van hom wat verslae die graaf neem en haar graffie begin toegooi, sal my vir altyd bybly.

Johann was vir baie lank, baie verbitterd, maar ook hy het intussen vergifnis in sy hart gevind en diegene wat vir haar dood verantwoordelik was, onvoorwaardelik vergewe. Hy kan egter tot vandag toe nie glo dat dit met ons gebeur het nie en dat dit slegs 'n paar sekondes neem vir iemand om 'n maskertjie oor 'n kind se gesig te hou, en sy is weg nie! Hy vra nie meer vrae nie. Hy het berus dat God eendag al ons vrae sal beantwoord. **1 Kor.13:12 "Nou kyk ons nog in 'n dowwe spieël en sien 'n raaiselagtige beeld, maar eendag sal ons alles sien soos dit werklik is. Nou ken ek net gedeeltelik, maar eendag sal ek ten volle ken soos God my ten volle ken."**

Vir Johann sal ek ewig dankbaar bly dat hy my die voorreg gebied het om Robin emosioneel te kon bystaan en ook vir my om my huile in die privaatheid van ons huis, te kon huil. Ek bly egter bekommern oor sy emosionele toestand, omdat hy meestal na binne gehuil het. Lets wat ek glo nie baie gesond kon wees nie! Soms hét die tranе wel gevloei as ons oor Simóne gepraat het en het ek geweet hy verlang, as die tranе stil oor sy wange gerol het, veral as hartseer stories, wat kinders raak, op televisie uitgesaai is. By die werk het hy maar sy kantoordeur toegemaak as die seer en verlange hom oorweldig het, want mans mag mos nie huil nie...

As die enigste broodwinner nou, het hy nie eintlik veel van 'n keuse gehad nie en moes hy maar net aangaan! Finansieel was ons 'n groot slag toegedien, aangesien my inkomste elke maand 'n hele paar gaatjies toegestop het. Robin was egter vir ons belangriker as al die "gaatjies" toegestop of die *luxuries* waaronder mens dink jy nooit kan klaarkom nie. Sy het definitief 'n groot emosionele krisis ondervind en het ons daarom besluit dat ek by die huis moes bly tot tyd en wyl ons gemoedsrus in ons harte gehad het dat sy aangepas het.

Boonop het die jaarlikse herstrukturering beleid wat meeste finansiële maatskappye toepas, ons as gesin nie vrygespring nie en word ons steeds telkemale in onsekerheid gedompel. Die feit dat die maatskappy vir al Johann se studies betaal het, verseker hom steeds nie dat hy werksaam sal wees met die volgende herstrukturering nie. Ongelukkig tel sy ouderdom en velkleur boonop vandag ook teen hom en is sy kanse vir bevordering in die werkplek nul. Dit frustreer hom geweldig omdat hy 'n mens met ambisie is!

As hulle maar net die juweel wat ons ken kon raaksien en waardeer, sou hulle hom in alle waarskynlikheid nooit aan dié onsekerheid onderwerp het nie. Johann bly 'n mens met soveel deursettingsvermoë en standvastigheid waarop min mense kan roem.

Kort na Simóne se dood het herstrukturering hom 'n nuwe veld laat betree, wat hy daagliks met 'n positiewe gesindheid benader het. Boonop is hy nie skaam om te erken dat sy krag van God af kom nie en weet ek dat hy alles tot vandag toe aan die Here opdra vir leiding.

In die tyd toe Simóne oorlede is, was hy die een wat sterk gestaan het en nog steeds staan. Om alles te bekroon was Johann besig om sy BBA-graad te voltooi toe Simóne oorlede is en het daarna aangegaan met sy studies (MBA-graad) wat hy in November 2002 voltooi het. Dit was vir hom erg om met studieverlof tuis te studeer sonder om aan Simóne te dink. Nes hy gedink het hy het haar ontglip en die studeerkamer se deur agter hom toegemaak, het sy by die deur kom staan en eers saggies geroep-vra. "Pappá?" Dan so effe harder. "Pappá?" Op haar hardste. "Pappa!"

Johann kon nooit die laaste roep ignoreer nie. My *life coach* is egter van mening dat hy hom in alle waarskynlikheid in sy studies gewerp het om nie met Simóne se dood te deel nie. Nietemin glo ek dat enigiemand anders lankal hulle kind se dood as verskoning vir die staking van hulle studies sou aangebied het...

Johann was dan ook die een wat van die begin af getrou notas geneem het en deurgaans druk op die polisie toegepas het om die ondersoek af te handel. Hy het kontak met inspekteur Charles behou en die saak gevolg totdat die beskuldigdes vir "Strafbare Manslag" aangekla was. Omrede ek aan die begin nie kans gesien het om die hofsittings by te woon nie, het hy my gespaar en dit bygewoon om seker te maak dat die kriminele saak die nodige aandag geniet. Ook hy het die siviele saak gedryf!

Toe 'n tweede kruis op ons se gesin se pad geplaas word skaars twee jaar na Simóne se dood, het Johann my ondersteun toe ouma Joey sterwend op ons voorstoep afgelaai is. Aanvanklik het hy my met haar versorging gehelp wat min mans bereid sal wees om te doen, maar later egter toenemend druk op my begin uitoefen om haar in verswakte versorgingseenheid te laat opneem. Sy grootste beweegreden was dat hy kon sien hoe ek weereens liggaamlik en emosioneel agteruitgaan.

In die volgende paar jaar na Simóne se dood, sou ons huwelik tot die uiterste beproef word. Hartseer en verlange na 'n kind wat nie meer daar is nie, finansiële druk, werksdruk, herstrukturering, hofsake, bouwerk in en om die huis, inbraak, toesig oor ouma Joey se versorging (al was sy in 'n versorgingseenheid) en allerlei siektes wat my begin takel het.

Ons huwelik het gehou! Dit is waar wat gesê word: "A couple that prays together, stays together." **Matt.18:20 "want waar twee of drie in my Naam saam is, daar is Ek by hulle."**

Boonop het Johann ook sy belofte nagekom wat hy voor God afgelê het dat hy my sou bystaan "for better or for worse." In Februarie 2007 het ek as gevolg van chemikalieë waarmee ek gewerk het, inflammasie in die brein opgedoen en was vir maande buite aksie. Johann het my só mooi versorg en aanhou versorg toe ek in 2008 lamheid begin ervaar het wat volgens medici verband gehou het met passiewe depressie en nie die inflammasie nie. **Pred.4:10 "As die een val, kan die ander hom ophelp. Maar as een val wat alleen is, is daar niemand om hom op te help nie."**

Dis déjà vu sou dr. Dimitri, my neuroloog, dit beskryf het. Het nét ek dit gehoor, sou ek nie eers vir 'n oomblik getwyfel het dat dit wel dit was nie, maar Johann het dit ook gehoor! Nog voor die inflammasie incident, het ek op 'n dag insekte-gifpoeier orals neergegooi wat my tot so mate geaffekteer het, dat ek daardie aand skaars kon asem kry. Ek het opgestaan en voor op die bank gaan lê om Johann nie uit die slaap te hou nie. Op 'n stadium het ek duidelike voetstappies gehoor en opgestaan om te gaan kyk waarom Robin op was. Sy was egter vas aan die slaap! Johann was wakker en toe ek vir hom sê wat ek gehoor het, het hy gesê dat hy dit ook duidelik gehoor het. Ons het begin wonder oor wat Robin soms te sê gehad het: "Dit voel vir my of Simóne altyd naby my is..."

Johann bly staande omdat hy vas glo in: **Fil.4:13: "Ek is tot alles in staat deur Hom wat my die krag gee."** Al spoel werksfrustrasies soms oor na my en Robin, probeer ons maar verstaan, al is dit nie aldag vir ons lekker nie. Ons dra hom daagliks in gebed op en bly opreg dankbaar dat die Here hom elke dag vir ons bewaar.

Hy het vir baie lank aan my gekarring om net weer te begin skryf en was dus baie opgewonde toe ek besluit het om ons verhaal klaar te skryf. Vir hom het dit oneindig baie beteken, want nou sou mense dalk verstaan waarom hy nog so emosioneel raak, as hy oor sy dogtertjie, Simóne, praat.

Hofsake

*J*ot my verleentheid moet ek vandag bieг dat as 'n wetsgehoorsame burger ek geen benul gehad het hoeveel organisasie dit verg om al die betrokke partye in 'n hofsaak bymekaar te bring nie. Ek glo my verwagting was seker geskoei op dit wat ons op televisie waarneem, dat sodra 'n hofsaak in aanvang neem, dit oor 'n paar dae of weke enduit duur totdat daar uitspraak gelewer word. Dalk net in Amerika, ja! In Simóne se geval het die strafregtelike saak geduur vanaf Oktober 2001 tot Julie 2004.

Slegs die Narkotiseur was teenwoordig toe sy en die Tegnikus op 12 Oktober 2001 aangekla is vir "Strafbare Manslag" en gevra is om nie te pleit nie. Johann het haar met gemengde gevoelens gegroet, maar kon sy hom eers nie plaas nie totdat hy haar herinner het, waarom sy daar was. Sy het by Johann gesit en gesels oor ditzelfde en datjies. Op 'n vraag van Johann hoe hulle kon voortgaan met 'n stukkende masjien, het sy geantwoord dat die gaslek nie die werking van die masjien beïnvloed het nie. Sy het ook erken dat sy aangegaan het met die prosedure omdat die masjien oud was. Sy het ook laat val dat sy onseker was of sy skuldig was of nie en indien sy skuldig bevind sou word, het sy slegs 'n ligte straf verwag wat moontlik 'n boete en/of 'n skorsing van ses maande sou inhoud waarna sy kon voortgaan om te praktiseer. "Sjoe", het Johann in sy binneste gedink, "wat 'n lige straf!" Uit die gesprek verder het Johann afgelei dat sy meer die skuld op die Tegnikus wou plaas. Die saak is daarna uitgestel na die 21ste Januarie 2002.

Teen 21 Januarie kon die polisie steeds nie die Tegnikus opspoor nie en is die saak teen die twee beskuldigdes teruggetrek. Hulle het egter nie rekening gehou met twee bedroefde ouers wat antwoorde op hulle vrae gesoek het nie. Dit het 'n vriend van ons in die opsporingsbedryf twee oproepe geneem om die Tegnikus op te spoor. Met die derde oproep het Riaan met die Tegnikus self gepraat en kon ons die adres van die Tegnikus aan die polisie verskaf. Hy is daarna in hechtenis geneem en op borgtog vrygelaat.

Die partye is daarna vir 'n tweede keer aangekla vir "Strafbare Manslag."

Daar was geweldige *red tape* in die strafregtelike saak betrokke wat my uit desperaatheid die pen laat opneem het en eers 'n vertoë tot die destydse Adjunk-Direkteur van Openbare Vervolging in Johannesburg laat rig het en daarna aan die destydse Minister van Justisie. Die rede vir die herhaalde uitstel van die strafregtelike saak was dat bogenoemde departemente nie ooreen kon kom oor die fooi wat die Assessor betaal moes word vir sy bystand aan die Landdros, tydens die saak nie. Dit het die Aanklaer in die strafsaak ook geweldig gefrustreer! Die saak is daarna weereens uitgestel toe die Assessor, 'n Professor in Anesthesiologie van 'n nabij geleë universiteit nie beskikbaar was nie, aangesien hy eerder sy studente wou ondersteun wat besig was met eksamen.

Vir ons het dit natuurlik gevoel of daar doelbewus met die saak gesloer word en het telkens ons misnoëë skriftelik aan die destydse Hoof Staatsaanklaer van die Johannesburg Streekhof, asook die Landdros in die saak gerig. G'n wonder ek het 'n gevoel van afkeuring ervaar toe ek as eerste getuie in die saak geroep is.

Van my is verwag om die hele tragedie aan die hof te vertel. My keel het toegetrek toe ek by die gedeelte gekom het waar ons Simóne die eerste keer gesien het met al die pypies en aan die ventilator gekoppel. Ek kon nie 'n woord verder uitkry nie. Nadat ek 'n paar minute gegun was, kon ek enduit vertel. Dit het gevoel of ek die hele tragedie herleef en kon ek moeilik my emosies beheer. Die verdediging het my spesifiek gevra of ek kon onthou wat Simóne se velkleur was toe ek haar in teater gelos het en of ek oor enige mediese agtergrond beskik. Wat vir die Staatsaanklaer interessant was, was dat die verdediging my daarop gewys het dat die Narkotiseur net so moeilike tyd soos ons beleef het. Ek het nie geweet of ek daarop kón reageer nie, anders hét ek vir hom gesê: "Maar sy het nie haar kind verloor nie!" Ek het teen my natuur in, stil gebly...

*Met erkenning aan die Beeld, Volksblad en The Citizen.

Baba dood ná operasie
weens te min suurstof

Case after baby dies

Narkotiseur moet nikks as
vanselfsprekend aanvaar,
sê staat ná baba se dood

Narkotiseur en
tegnikus nalatig,
word vrygespreek

Dokter, tegnikus in hof oor
baba se breinskade en dood

DADELL - BABEL, SATERDAG 29 November 2002
Narkosemasjien was
wel foutief, hoor hof

‘Gebreekte’ narkosemasjien
glo oorsaak van babadoo

Die Landdros het weer op sy beurt vir my gevra of die vrywaringsvorm wat klinieke van ons verwag word om te onderteken aan my verduidelik is. Ek kon eerlik antwoord dat in al my jare die vorm nog nooit aan my verduidelik was nie.

Een van die teatersusters het met haar getuenis my hart aangeraak en die tranе weereens laat vloeи. Sy het getuig dat sy Simóne by my gevat het voor ons die teater binnegegaan het en dat sy lekker woelig, maar gelukkig was. Op die Landdros se teregwysing dat woelige kinders nie noodwendig gelukkige kinders is nie, het sy beslis geantwoord: "No! This was a happy child. I will never forget her! She did not cling to the mother as other children do." En daarmee ook gedemonstreer hoe Simóne armpies swaaiend met selfvertroue opgetree het. Ja! Nes sy was...

Dit was egter dié Teatersuster wat die gaspypies dieoggend van die 11de September 2000 aan die vloeimeter (rotameter) gekoppel het. Sy het getuig dat sy 'n sis-geluid waargeneem het, wat sy onmiddellik onder die aandag van die ander teatersuster, die ONK-spesialis, die Praktykbestuurder en die Narkotiseur gebring het.

Sy het verder getuig dat sy al die vereiste toetse, wat van haar verwag word gedoen het, en benewens die sis-geluid, alles verder normaal gevind het. Selfs onder kruisverhoor het sy volgehoud dat sy die toetse gedoen het wat later vir ons in die hof deur die tegnikus, Sarel wat vir die Staat getuig het, op 'n soortgelyke narkosemasjien, gedemonstreer is.

Die Advokaat vir die verdediging het haar ook daarop gewys dat die ONK-spesialis ontken het dat sy die foutiewe masjien onder sy aandag gebring het. Sy het weer bevestig dat sy dit wel gedoen het.

Beide die twee Teatersusters wat vir die Staat getuig het, het bevestig dat hulle op géén stadium die Narkotiseur enige vereiste toetse sien uitvoer het nie. Selfs in die een tot twee minute wat dit die een teatersuster geneem het om my en Simóne teater toe te roep, was volgens hulle mening nie genoeg tyd om die narkosemasjien na behore te kon nagaan nie. Hulle het ook beide getuig dat Simóne **blou** in die gesiggetjie geword het nadat "narkose" aan haar toegedien is en dat die pols- oksimeter (pennetjie aan die vinger) eers na die toediening aan haar vingertjie gesit is. Die pols-oksimeter het geen lesing gegee nie.

Dit het my nogal ontstel hoe daar deurgaans na Simóne verwys is as die subject of indien hulle haar wel op haar naam genoem het, haar naam foutief uitgespreek het! Die atmosfeer tussen die twee beskuldigdes en hulle onderskeie regspanne kon met 'n mes gesny word en ek is half vermy.

Ek wens ek kon die emosies neerpen wat ek deurgaans tydens die hofsittings ervaar het, maar dit is te moeilik. Jy bevind jou in dieselfde vertrek as diegene wat moontlik vir jou kind se dood verantwoordelik was. Hulle baklei vir hulle eie behoud en soms kry jy hulle jammer en dan oorweldig 'n gevoel van bitterheid jou weer. Jy vergewe weer en weer...

'n Spesialis narkotiseur wat ingeroep is om die ONK-spesialis en die Narkotiseur by te staan nadat Simóne se hartjie in teater gaan staan het, het getuig dat toe hy na 'n halfuur gearriveer het, sy reeds bygebring en stabiel was. Hy was dan ook dié Dokter wat 'n ogie oor Simóne in die ambulans gehou het toe sy na die Intensieve Pediatriese Eenheid oorgeplaas is. Dié Spesialis het ook erken dat indien hy narkose sou toedien sonder 'n suurstof-analiseerder, hy 'n kans sou waag. In haar verklaring het die Narkotiseur gesê dat sy eers opgemerk het dat die analiseerder afgeskakel was, nadat Simóne se hartjie in teater gaan staan het. Met die aanskakel daarvan het dit "nul" gelees.

Op 'n vraag van die Landdros wie verantwoordelik is vir die daaglikse nagaan van narkosemasjiene in teater, het hy bevestig dat dit die plig van teatersusters is. Die Landdros wou verder weet of daar skriftelike riglyne vir die toets van 'n narkosemasjien was. Die Spesialis was onseker. Dit het nogal 'n debat in die hof tussen die geleerdes ontketen. Sarel, die tegnikus vir die Staat, sou veel later na sy eie getuienis, vir my en ander tydens 'n teeubreuk vertel, hoe dikwels hy genader word om opleiding aan teatersusters te verskaf sodat hulle, hulle uiters verantwoordelike plig kan nakom...

Die Praktykbestuurder van die Dagkliniek het weer op sy beurt goed deurgeloop onder kruisverhoor omdat hy na bewering nie die foutiewe narkosemasjien veilig genoeg na die ongeluk bewaar het nie en is daar geïnsinueer dat die vrye toegang tot die masjien moontlike die werklike toestand daarvan kon beïnvloed het.

Die arme Patoloog van die Staatslykhuis is ook genadeloos deur die verdediging, soos hulle in Engels sê: *ge-batter*. In sy verslag het hy ongelukkig op die een plek genoem dat Simóne 'n iskemiese besering opgedoen het en op 'n ander bladsy weer dat daar 'n hipoksiese besering was. Hulle het hom skoon deurmekaar gehad dat hy self later nie meer geweet het wat eintlik die oorsaak van haar dood was nie. Dat haar breinbesering hewig was en dat haar brein swaarder geweeg het as wat dit moes as gevolg daarvan dat sy breindood was, kon hy darem onteenseglik bevestig.

'n Verteenwoordiger van die Verskaffer van die vloeimeter in Kaapstad het ook getuig dat dit 'n fundamentele deel van narkose is om te kontroleer vir suurstof. Onder kruisverhoor het daar egter 'n dispuut ontstaan oor wanneer die vloeimeter deur die Verskaffer aangekoop is. Daar was twee fakture ter sprake vir een "nuwe geseë尔de" vloeimeter, een in Augustus 2000 en die ander op 7 September 2000. Die vloeimeter is toe aan die aangeklaagde Tegnikus gelewer, soos versoek deur die gekontrakteerde instandhoudings-maatskappy vir die Dagkliniekgroep. Geen melding is gemaak dat die vloeimeter ter sprake eintlik as 'n **demonstrasiemodel** gebruik was nie... Na afloop van sy getuienis het een van die regverteenwoordigers vir my gesê dat die man openlik onder eed gelieg het.

Die Pediater se getuienis wat Simóne versorg het tot en met haar dood, het my weereens die traumatische drie dae laat herleef. Ek het met tranen oor my wange gesit en luister. Op 'n vraag van die verdediging wat die verskil tussen iskemies en hipoksies was, het hy die verskil duidelik uiteengesit maar bevestig dat dit eintlik dieselfde tot gevolg het, 'n tekort aan suurstof.

Ek kon duidelik sien dat die Landdros ietwat geïrriteerd was met die ONK-spesialis wat geen vrae wou of kon beantwoord nie, omdat hy kwansuis nie solank terug kon onthou nie. Hy kon darem onthou dat hy nie 'n suurstof-analiseerder in teater gesien het nie. Totaal teenstrydig met wat hy vir ons in die wagkamer gesê het, nl. dat sy **blou** geword, het hy getuig dat sy net bleek was. Ek het egter gesien hoe die verdediging hom eenkant geneem het met sy aankoms by die hof. Hy is na sy getuienis deur van die regverteenwoordigers, as 'n swak getuie bestempel. Dieselfde man wat by Simóne se lykie gestaan en huil het en gesê het: "Sulke dinge mag nie gebeur nie!"

'n Professor in Anesthesiologie, Prof. Pierre wat vir die Staat getuig het, het darem opgemaak vir die ONK-spesialis. Hierdie *softly spoken gentleman* het my hart gesteel. Al het die verdediging hoe hard probeer om hom vas te vra of woorde in sy mond te lê, het hy by sy standpunt gebly. Dit was dat elke narkotiseur 'n plig teenoor 'n pasiënt het, om seker te maak dat lewensorondersteunende toerusting in 'n veilige, goeie werkende toestand is, alvorens dit op die pasiënt gebruik word. Verál as daar herstelwerk daaraan gedoen is. Hy het ook verder getuig dat teaterpersoneel 'n verantwoordelikheid teenoor narkotiseurs het, om enige herstelwerk aan toerusting onder hulle aandag te bring.

Van 'n tegnikus het hy gesê, word verwag om volledige funksionele toetse op die masjien uit te voer nadat herstelwerk gedoen is, waarvan die resultate aan die Praktykbestuurder gerapporteer moet word.

Hy het dit duidelik gestel dat hy onder géén omstandighede ‘n narkosemasjien sal gebruik nie, as daar ‘n duidelike sis-geluid hoorbaar is nie. Al sê die tegnikus wát!

Hy het ook bevestig dat die minimum veiligheidsvereiste tydens die toediening van narkose, is om gebruik te maak van ‘n suurstof analiseerder – die enigste monitor wat gas identifiseer en die vloeidaarvan monitor in ‘n laedruk stroombaan.

Die verdediging het daarop gereageer deur te sê, dat toetse wat die Narkotiseur se regspan (wat haar Professor in Anesthesiologie ingesluit het) self na die tyd op die foutiewe masjien uitgevoer het, getoon het dat die masjien “veilig” genoeg was om te gebruik.

Prof. Pierre het wel nie mondelings daarop gereageer nie, maar sy hele liggaamshouding en gesigsuitdrukking het duidelik getoon hoe hy oor hulle “bevinding” gevoel het.

Die verdediging het hom ook geroskam oor ‘n mediese artikel wat hy glo na aanleiding van Simóne se dood geskryf het. Tot vandag toe kan ek steeds nie verstaan wat dít met die prys van eiers te doen gehad het nie!

Die bespreking van die foto’s, wat die dag van die demonstrasie van die foutiewe koppeling geneem is, het in ‘n hewige debat tussen al die partye ontaard, wat ook later na Sarel, ‘n spesialis tegnikus se ondervraging oorgespoel het. Die foto’s het duidelik gewys hoe die nylon gaspype wat standaard kleurgekodifiseerd is, vanaf die masjien foutiewelik aan die binnekant van die vloeimeter gekoppel was.

Die wit pyp vanaf die masjien, wat suurstof verteenwoordig, was aan die swart lug-inlaatklep gekoppel, die swart pyp (lug) aan die blou stikstof-inlaatklep en die blou pyp (stikstof (N_2O) aan die wit suurstof-inlaatklep. Nee, nie gekoppel nie, duidelik ingeforseer! Hulle kon glad nie tot ‘n vergelyk kom nie.

Die spesialis tegnikus, Sarel, het egter uit eie oorweging die volgende dag ‘n soortgelyke narkosemasjien hof te bring om sy verduideliking van die foutiewe koppeling aan die hof te staaf. Hy het die koppeling gedoen sodat die masjien in dieselfde foutiewe toestand was soos hy dit die dag na Simóne se ongeluk in teater gevind het. Sarel het die *bobbin*-toetse, wat die Teatersuster onder eed beweer het sy wel gedoen het, herhaal. Met die oopdraai van die lug se knop (*spindle*) het die stikstof (N_2O) se *bobbin* (‘n aanwyser) in die vloeibuis van die vloeimeter geval, wat bewys het dat lug deur die stikstof-buis gevloei het. So het hy dan met die oopdraai van al die ander gasse bewys wat die reaksie van die *bobbins* in die vloeibuisse was.

Daarna het hy die pype weer korrek gekoppel en die toetse herhaal. Al die toetse was 100%. Dit het hom nie eers vyf minute geneem om die gaspype weer korrek te koppel nie. *“Dit vat slegs 30 sekondes tot 1 minuut vir ‘n pasiënt om breinskade op te doen as suiwer stikstof(I)oksied (N_2O) of koolstofdioksied (CO_2) aan hom toegedien word!”* (**Geneem uit notas vir 5de jaar mediese studente aan die Universiteit van die Witwatersrand, JHB – p. 23**)

Hy was van mening dat ‘n redelike tegnikus onmiddellik die foutiewe koppeling sou kon waarneem en dit hom nie eers vyf minute sou neem om die fout te herstel nie. Hy was ook van mening dat die vloeimeter nie aan die narkosemasjien gekoppel kon word, tensy dit oopgemaak is nie. ‘n Redelike tegnikus sou ook dadelik gesien het dat die inlaatkleppe binne-in die vloeimeter op ‘n stadium verwyder en verander was en in die verkeerde volgorde hergekonakteer was. Het die Narkotiseur of die Teatersuster net die *Tug*-toets gedoen, sou hulle blykbaar volgens hom onmiddellik agter-gekom het dat daar fout met die koppeling van die gaspype aan die vloeimeter was.

Die demonstrasie van Sarel het die Landdros en sy Assessor (ook 'n Professor in Anestesiologie) geweldig beïndruk en het hulle nieteenstaande beswaar van die verdediging, versoek dat die pype weereens foutief gekoppel moes word sodat nog een toets gedoen kon word. Hulle wou vasstel of die Narkotiseur die vloei van die nood suurstofsilinder nagegaan het. Die toets het negatief gewys en die verdediging was doodstil. Die Landdros se mond het letterlik oopgehang en die uitdrukking op die Assessor se gesig was die van skok!

Die staatsaanklaer, Leon, het 'n moedige poging aangewend, maar die Staat het sy saak verloor weens 'n tegniese punt. Leon se woorde dat die saak van die begin af ge-*jinx* was, het waar geword. Die Landdros het bevind dat die Staat nie onteenseglik kon bewys watter gas Simóne ontvang het nie en of dit wel vir haar dood verantwoordelik was nie. Hoewel daar in die polisiedossier melding gemaak is dat die Praktykbestuurder van die Dag kliniek wel 'n onafhanklike maatskappy versoek het om die uitset van die gasse te toets, dit óf nooit gedoen is nie óf deur die Staatsaanklaer misgekyk is.

Die verdediging het aangevoer dat beide die ONK-spesialis en die Narkotiseur bevestig het dat Simóne nie **blou** geword het nie en het dus beteken het dat sy nie hipoksies was nie. Hulle het haar dood aan ander gevolge toegeskryf. Die Teatersusters se getuienis het geen gewig gedra nie.

Die Narkotiseur en die Tegnikus is wel beide nalatig gevind, maar vrygespreek met die woorde dat hulle tog in die toekoms versigtiger moes wees. Johann en ek was stomgeslaan! Buite die hof het die Narkotiseur vir ons gesê dat sy dit haar doel wou maak om te baklei vir veilige lewensondersteunende toerusting in teaters. Met haar advokaat se arm om haar skouers het sy van die tragedie af weggestap - diéselfde advokaat wat met ons ontmoeting vir my gesê het: "Hier was gróót fout!"

"Het ons dan gewen?" wou die Tegnikus se vrou weet. Ek het droogweg opgemerk dat hulle nog nooit eintlik verloorders in dié saak was nie. Ons het meer verloor as wat hulle óóit sou kon!

Die siviele saak het vir ons op net so 'n teleurstellende wyse geëindig. Omdat daar aanvanklik vir ons gesê was om te wag totdat die strafregtelike saak afgehandel is, het ons eers twee jaar na Simóne se dood besluit om die saak aanhangig te maak. Dit was duidelik dat die Staat se saak nie gou beslis sou word nie én die feit dat jy na drie jaar nie meer 'n siviele eis kan instel nie, het ons genoop om tot aksie oor te gaan.

Met die siviele saak het ons 'n eis teen die Narkotiseur, die Tegnikus, die Verskaffer in Kaapstad, die Teatersuster wat die pype gekoppel het, asook die Dagkliniek ingestel. Almal is vir growwe nalatigheid gedagvaar. Van ons is verwag om vir sielkundige evaluering te gaan om ons emosionele toestand te bepaal. Dit opsigself was nie baie lekker nie, en was ek verbaas dat met die uitslag daarvan, ons nie in 'n sielsieke inrigting opgeneem is nie.

Ons prokureur en advokaat het daarvolgens, en met my verlies aan inkomste in gedagte, op die eisbedrag besluit. 'n Skikkingsbedrag van omtrent 'n derde van die bedrag is deur die Narkotiseur, Dagkliniek en Teatersuster aangebied en op aanbeveling van ons advokaat het ons dit aanvaar. Ons was só teleurgesteld dat die saak nie enduit kon verloop nie, sodat ons antwoorde op ons vrae kon kry. Die regskostes verbonde aan so 'n saak was net té veel vir 'n gewone bankamptenaar se salaris. Met die aanbod van die skikkingssooreenkoms het die partye dit boonop duidelik gestel dat ons dit nie as 'n skulderkenning moes aanvaar nie.

Ons sou bitter graag wou sien dat die Narkotiseur en die Tegnikus ten minste in een van die hofsake tot verantwoording geroep is, sodat al ons vrae beantwoord kon word.

Die strydbyl word begrawe

Sat Simóne se tragiese verhaal baie harte aangeraak het, is nie te betwyfel nie. Nie net alleen het sy in 'n ander kind se plek gesterf nie, maar blykbaar volgens teaterpersoneel, narkotiseurs weer opnuut hulle verantwoordelike spesialisveld laat besef en is toerusting in sekere klinieke onmiddellik na aanleiding van Simóne se dood, opgegradeer. 'n Teatersuster wat ons ken, het op 'n dag versigtig die opmerking gemaak dat dit nodig vir Simóne was om te sterf, sodat pasiënte vandag veiliger narkose kan ontvang.

Simóne se verhaal het mense egter ook negatief beïnvloed en bang gemaak vir narkose. Met verloop van tyd het ons heel kostelike stories gehoor, waarvan ons net een of twee graag met julle wil deel. 'n Vriendin van my het vertel dat toe haar sus met 'n galblaasoperasie gehoor het dat sy eerste op die teaterlys was, sy só 'n bohaai opgeskop het, dat hulle haar eers moes kalmeer en toe later die dag teater toe neem. 'n Kollega van my se skoonpa het weer gehuil toe hy na narkose bygekom het en toe hy gevra is waarom hy dan huil, het hy gesê dat hy aan Simóne gedink het. 'n Ander kollega het weer een aand uit asem gebel om te sê dat sy só benoud was tot hulle vir haar gewys het dat haar dogtertjie tweede op die teaterlys was. Ek kon dit nie oor my hart kry om vir haar sê dat Simóne eintlik ook tweede op die lys was nie.

Ekslef het seker maar verstaanbaar, 'n vrees vir hospitale, dokters en narkose ontwikkel, wat dit soms vir medici moeilik maak, om my te behandel. Vir my was selfs net die gedagte aan lokale verdowing een te veel, die dag toe hulle Robin teater toe moes neem, om 'n moesie langs haar kop te verwijder. 'n Saalsuster het seker gesien, vir die Chirurg gaan sê en is ek teater toe ontbied, sodat Robin haar ma se hand kon vashou! Die Chirurg was openlik geirriteerd met dié simpel ma en het op 'n vraag van my, my sommer afgejak! Vir ons as gesin sal narkose seker altyd 'n issue bly en maak ons daarom seker dat medici van ons tragiese verhaal weet of hulle dit wil hoor of nie. Dit sal seker lank neem voordat ons vertroue in die mediese wêreld ten volle herstel is, maar ons werk daaraan.

Tot Robin se nadeel, is beide Johann en ek, Johann merendeels, as gevolg van Simóne se dood, vandag totaal oorbeskermend teenoor Robin. Gelukkig besik sy oor 'n uitstekende oorredingsvermoë wat ons soms tot ander insigte bring as ons, onself eers van haar veiligheid verseker het. Wat meer kan ons doen as om op ons knieë te bly!

Vrae wat my en Johann tot raserny gedryf het, het ek op skrif gestel en aan narkotiseurs, universiteite, lykhuisse ens. gestuur om meer sin uit die tragedie te kon maak. My einddoel was om op my beskeie manier moontlik 'n verskil te kon maak deur die inligting in 'n boek te vervat.

Met die "navorsing" wat ek gedoen het oor die veiligheid van narkose, het slegs twee Professors in Anesthesiologie aan verskillende universiteite kwellende vrae beantwoord en bevestig dat narkose oor die algemeen veilig is en het een selfs sover gegaan om te sê dat 'n mens met 'n tuinslang en paar los stukke apparaat, veilige narkose kan toedien, mits jy weet wat jy doen.

"Daar word relatief min sterftes direk te wyte aan foutiewe teatertoerusting aangeteken. Ongelukkig is daar altyd die menslike faktor en sal insidente steeds voorkom, hoewel daar daagliks gepoog word om dit te verminder na zero. Nagraadse studente word geleer dat 'n drie minute-narkoseprocedure net so riskant kan wees soos in die geval met 'n groot operasie en dus met dieselfde sorg hanteer moet word."

"Omdat narkotiseurs gewoonlik slegs 'n diens aan 'n kliniek lewer, het hy of sy geen beheer oor die toerusting in theaters nie, maar berus die onus steeds op 'n narkotiseur om te verseker dat die toerusting in werkende orde is, voordat dit gebruik word. Hulle pleidooie vir beter toerusting word egter dikwels geïgnoreer." (**Van die antwoorde is feitlik woordeliks aangehaal, soos deur die deelnemende Professore weergegee.**)

Ontvredeheid dat ons en die Staat, die Narkotiseur in Simóne se geval, siviell en krimineel laat aankla het, het aan die lig gekom toe die Pediater aan wie Simóne toevertrou was, sy misnoeë aan die verpleegpersoneel geopper het en ons toevallig daarvan te hore gekom het. Ons het in elk geval deurgaans ervaar dat, nie net medici nie, maar selfs ook van ons eie familie, die Narkotiseur eintlik meer simpatiek was, as vir ons.

“Hoe moes sy geweet het dat daar fout met die masjien was? Moes sy geruik het?” het die Pediater gevra.

“Dankie tóg, dokter dat sy nie hoof te geruik het nie, anders was sy en haar gesin vandag dalk in ‘n posisie waar hulle nie wou wees nie.”

Opmerkings soos hierbo en ander soos “dit was net ‘n fratsongeluk”, het my onwillekeurig aan een van die Professore se woorde laat dink, toe hy laat val het dat spesialiste nie noodwendig weet wat in ‘n ander een se spesialisveld aangaan nie. Wat sy uitlating oor hoe die *mishap* aan ons verduidelik is aan die hand van vliegtuie wat elke dag vlieg en net een op ‘n dag val, sal ek eerder nie herhaal nie.

Die kwessie van die ondertekening van ‘n vrywaringsklousule waarmee jy klinieke en dokters eintlik die reg gee om natalig te mag wees, maar jy geen waarborg in ruil terugontvang dat hulle masjiene wél in werkende toestand is of selfs dat hulle bevoeg is nie, het ons onder die aandag van die Menseregte Kommissie gebring. Die rede daarvoor was eintlik ‘n berig wat reg onder enetjie van Simóne in *Beeld* verskyn het, waar die Appèlhof in Bloemfontein ten gunste van ‘n kliniek beslis het teen ‘n pasiënt wat die vrywaringsklousule onderteken het. Die Appèlregter het bevind dat sulke klousules algemeen in kontrakte voorkom en dit dus nie nodig vir ‘n amptenaar van die kliniek was om dit aan hom uit te wys nie.

Vandag weier Johann en ek om selfs ‘n vrywaringsklousule vir ‘n skool-uitstappie te onderteken!

Die Menseregte Kommissie het gevoel dat ons saak meriete het, maar wou nie daaraan aandag gee alvorens die hofsake beslis is nie. Ons het nooit weer van hulle gehoor nie...

Aanvanklik het die polisie te kenne gegee dat die Mediese Raad eers betrokke sou raak nadat die kriminele saak beslis is en indien die Narkotiseur skuldig bevind sou word. Ons regverteenvoordigers daarenteen het egter aanbeveel dat ons self Simóne se saak onder hulle aandag moes bring, wat ons toe wel gedoen het. Ons het aan hulle uitgewys dat ons bekommerd was dat die Narkotiseur moontlik landuit kon vlug, aangesien sy jare vantevore om politieke redes uit haar land van oorsprong gevlug het.

Ons het terselfdertyd beide Teatersusters by die SA Nursing Council aangekla en die Dagkliniek by die Departement van Gesondheid. Vanaf laasgenoemde het ons net ‘n skrywe ontvang om te sê dat die saak na die Gautengse Provinciale Departement van Gesondheid verwys is. Daarna het ons nooit weer iets van hul verneem nie. Die Narkotiseur en die ONK-spesialis het egter by een van die hofsittings my gevra of ek bewus was dat die Dagkliniek intussen sy deure gesluit het...

Die Mediese Raad het deurgaans kontak gehou en ons versoek om hulle te verwittig sodra die strafregtelike saak afgehandel was. Dit het ons gedoen en hulle verwys na die Staatsaanklaer vir die uitspraak van die saak.

‘n Hele ruk daarna het ons ‘n skrywe ontvang waarin bevestig is, dat dit nie ‘n narkotiseur se verantwoordelikheid is om die vloeimeter van ‘n narkose-masjien na te gaan nie. Dit is heeltemal korrek! Hulle het egter géén melding gemaak dat van ‘n narkotiseur verwag word om wel basiese vereiste toetse ná die herstel van ‘n narkosemasjien te doen, alvorens hy of sy met enige prosedure

mag voortgaan. (*Verwys CHECKLIST FOR ANAESTHETIC APPARATUS 1997.*) Boonop is ons daarop gewys dat hulle haar nie kon vervolg nie, aangesien ons met die skikkingssooreenkoms onderneem het om nie die partye weer aan te kla nie...

Die *SA Nursing Council* het op hulle beurt geantwoord en gesê dat hulle vanuit my klagte geen meriete vir nalatigheid kon vind om teen die teatersusters op te tree nie...

In 'n anonieme brief wat deurgefaks is aan ons prokureur vanaf 'n Postnet-tak in Randburg, is beweer dat die toekenning van die kontrak deur die Dagkliniek-groep aan die instandhoudingsmaatskappy, betaling van gunsloon aan sekere personeel van die Dagkliniek-groep vereis het. In die brief is ook genoem dat dié maatskappy na Simóne se dood van naam verander het. Ons het die brief aan die polisie deurgegee om verder te ondersoek. In die brief is selfs name van matrones van bekende klinieke in Gauteng genoem wat persoonlike voordeel uit die kontrak ontvang het. Ons is later meegedeel dat die Besturende Lid van die Maatskappy landuit is en nie vir ondervraging opgespoor kon word nie...

Met 'n voorstel aan die Hoof Staatsaanklaer van die Johannesburg Streekhof om dit as eie inisiatief aan die Direkteur van Openbare Vervolging voor te lê, het ons die strydbyl begrawe. Ons het voorgestel dat 'n onafhanklike, nasionale mediese ondersoekspan, tesame met 'n regskommissie deur die regering saamgestel word, om onmiddellik enige onreëlmaterige optrede in hospitale, onnatuurlike sterftes, ens. te ondersoek, aksie te neem en af te handel. Medici, hospitale en klinieke moet wetlik en eties verplig word om enige "ongelukke" onmiddellik by die "ondersoekspan" aan te meld. Sou hulle nalaat om dit te doen, moet die medici of die bestuurspan (betrokke of nie betrokke) van die hospitaal/kliniek summier geskors/afgedank word.

"Dalk sou bogenoemde voorstel ons goeie dokters (ja, daar is nog baie van hulle!) en verpleegpersoneel noodsaak om hulle stilstywe te breek en sodoeende al die "vrot appels" in hulle professie uit te werk." (*Spaar jou trane net vir Boet!* Brieven, Roodepoort Rekord, A. du Preez)

Ondervinding het ook geleer dat die media vinnig op 'n mens toesak as die storie nog "warm" is, maar minder geredelik daaroor wil berig as daar tyd verloop het. In die begin was ons wel self nie geneë om met die koerante te praat nie en is ons ook deur die polisie en ons regspan afgeraai om dit doen aangesien die saak *sub judice* was. Tydens die verloop van die strafsaak is ons egter met soveel navrae van medici en ander genader, dat ons met "toestemming" die media genader het om die verloop van die strafsaak te dek. Hulle het aanvanklik nie belanggestel nie, omdat die storie reeds "koud" was, maar tog ingestem en telkens 'n pragtige foto van Simóne saam met die berigte, gepubliseer. 'n Ouerige dame van die redakteur van 'n Sondagblad se kantoor, het ons egter meegedeel dat hulle glád nie belanggestel het in "ou nuus" wat reeds in 'n ander koerant verskyn het nie...

'n Idee om 'n organisasie soos dié van *Compassionate Friends* in Roodepoort te vestig het ongelukkig ook nie gerealiseer nie. Benewens die beskikbaarheid van gratis persele, het 'n mediese dokter, wat ook sy seun aan die dood afgestaan het, my gewaarsku dat dit na sy mening nie 'n goeie idee was nie, aangesien sommige ouers net nie die seer wil verwerk nie en die seer wil bly koester. Hy was reg!

Ons vertrou dat gebroke ouers in ons omgewing aan ons Hemelse Vader sal vashou en leiding sal soek by hulle onderskeie kerke sodat hulle nie in hulle smart verlore sal raak en hulle huwelike tot niet sal gaan nie, soos in so baie gevalle, bekend aan ons. Ons het dit telke male sien gebeur waar ouers elk sy eie seer koester en dit nie met sy lewensmaat deel nie of waar een van die lewensmaats verder op die helingspad is as die ander een.

Wat ongeluksversekeringseise aanbetrif, wat namens ons deur 'n makelaarsvriend, Dirk, ingedien is, is dit aanvanklik afgewys as gevolg van die feit dat Simóne 'n "interne" breinbesering opgedoen het en niemand haar fisies oor die kop geslaan het nie. Ons het gewonder wat met 'n gesin sou gebeur as so 'n ongeluk die broodwinner sou raak en het daarom bloot uit nuuskierigheid aan die verskillende versekeringsmaatskappye geskryf.

Hulle het álmal gereageer en ons die versekering gegee dat hulle wél 'n ongeskiktheid of doodseis in só 'n geval sou oorweeg, mits hulle al die nodige inligting tot hulle beskikking het, wat natuurlik steeds onderhewig aan sekere voorwaardes bly. Van die eise wat aanvanklik afgewys is, is toe uitbetaal, alhoewel dit klein bedraggies was omdat sy onder die ouderdom van twee jaar was. Selfs die maatskappy by wie ons 'n studiepolis vir haar uitgeneem het, het 'n klein bedraggie uitbetaal. Foei tog! Sy het tóg altyd so die diereboekie geniet wat hulle met die aanvang van die polis vir haar gestuur het. Ek hoor haar nou nog as sy deur die boekie geblaai het: "Moooi" en die namaak van al die diergeluide.

Wat Simóne se tragedie betref, kan Johann en ek eendag met 'n skoon gewete voor God gaan staan en sê: "Heer, ons het alles in ons vermoë gedoen om geregtigheid te laat geskied." En vir Simóne kan ons in daai ogies kyk en sê: "Skies my kind, ons het ons bes probeer!"

Wat van al die betrokkenes by daardie donker dag geword het, kan ons nie met sekerheid sê nie. Nieteenstaande die feit dat ons hulle wél siviël laat aankla het, het ons hulle deurgaans met respek behandel soos dit Christene betaam. Ons vertrou dat die Here hulle na die hofsake onderskraag het en dat Simóne se dood tóg ook hulle lewens op 'n positiewe manier aangeraak het. Sou haar dood egter vandag nog vir hulle 'n las wees, vra ons as ouers dat hulle hulself sal vergewe, die las aan die voete-end van die kruis sal neerlê en daarmee vrygespreek word. God het reeds lánkal vergewe en ons ook! Mag hulle op 'n spesiale manier geseën word.

Vir ons het die dae en die weke intussen maande en jare geword, maar die 14de September 2000 sal ons nimmer as te nooit kan vergeet nie. En steeds sal ons aanhou om vir geliefdes voor operasies te bid, soos Robin op sewearige ouderdom: "Ag, asseblief Jesus, laat daai mense tog net die masjiene check!"

Aan God al die Eer

Ons sal vir julle bid", word so maklik gesê, maar deur dit te doen het ek een dag gelees, vou jy die persoon vir wie jy bid in liefde toe en plaas hom voor die Hemelse Troon neer! Is dit nie pragtig nie? Die krag van gebed moet nooit onderskat word nie. Al is antwoorde op gebede nie altyd wat ons wil hê nie...

In Simóne se geval het sóveel mense vir haar gebed, dat die gemeenskap niets minder as 'n wonderwerk verwag het nie! Dit het egter nie gebeur nie. God het steeds Sy blommetjie kom pluk... **Jes.43:1** "Luister, so sê die Here wat jou gesake het Jakob, wat jou gevorm het, Israel: Moenie bang wees nie, Ek verlos jou, Ek het jou op jou naam geroep, jy is Myne."

Tog, hét God ons álmal se gebede op 'n anders, maar steeds wonderbaarlike wyse verhoor! Hy was haar en ons oneindig genadig! Elke gebed, hoe groot of klein, in watter taal ook al, het ons liefling veilig in die arms van Jesus besorg en vir ons as gesin deur 'n moeilike tyd gedra. Dankie vir elkeen wat gebed het. **Jak.5:16b** "Die gebed van 'n gelowige het 'n kragtige uitwerking."

In die tyd wat ons langs haar bed gewaak het en kort na haar dood, het ons gesien hoe selfs professionele lui, geloofskrisisse ervaar. Johann en ek het hulle bygestaan waar ons kon, want ons het tot die einde toe nooit vir 'n oomblik opgehou hoop en glo, dat dit in God se mag was om Simóne te genees, sou dit Sy wil wees nie. Ons het nie 'n wonderwerk nodig gehad om ons geloof te versterk nie, maar sou dit natuurlik verkieks het, bo dit wat ons ontvang het.

'n Gelowige kliënte-maat van my het vertel dat sy vir God kwaad was en Hom gevra het, waar Hy dan was toe Sy kinders hom nodig gehad het. Daardie aand, sê sy, het die antwoord duidelik na haar gekom. Hy het vir haar gesê: "Maar Ek wás daar, daar tussen My kinders..." In 'n briefie wat ek later van haar ontvang het, het sy vertel hoe sy en 'n gebedsmaat afgespreek het om tienuur, dieoggend van die begrafnis, in gebed te verenig en ons gesin aan die Hemelse Vader op te dra. Sy skryf dat sy daardie oggend 'n pragtige ligblou en cerise-pienk kleur kers in haar kantoor aangestek het as 'n voortdurende rigtingwyser na die Lig van die Wêreld, en die nuwe ligstraaltjie in die Hemel... en om haar telkens te herinner om ons aan Hom op te dra.

Om tienuur het sy na 'n plek van afsondering gegaan, om soos afgespreek, vir ons te bid en het sy gewonder wat sy moes lees. Sy glo dat Hy, getrou aan Sy Woord, om ons in alles te lei en by te staan, ook dié oggend 'n spesiale gedeelte in die Bybel vir haar geopenbaar het wat sy toe ook met ons wou deel. (**Woordeliks herhaal vanuit Charlotte se brief**)

Joh.16:20-24 "Voorwaar, voorwaar Ek sê vir julle, julle sal ween en rou bedryf, maar die wêreld sal bly wees. En julle sal bedroef wees, maar julle droefheid sal in blydskap verander. 'n Vrou het droefheid wanneer sy baar, omdat haar uur gekom het; maar wanneer die kindjie gebore is, dink sy nie meer aan haar benoudheid nie, om die blydskap dat 'n mens in die wêreld gebore is. Julle het dan ook nou droefheid, maar Ek sal julle weer sien en julle hart sal bly word en niemand neem julle blydskap van julle weg nie. En in daardie dag sal julle My nikus vra nie. Voorwaar, voorwaar Ek sê vir julle alles wat julle die Vader sal vra in My Naam, sal Hy julle gee. Tot nou toe het julle nikus in My Naam gevra nie. Bid en julle sal ontvang, sodat julle blydskap volkome kan wees."

Watter voorreg dat só 'n kind van die Here op ons pad geplaas is.

Johann en ek het lank nadat ons Charlotte se brief ontvang het, Johannes 16:20-24 oordink. Ons was onseker of ons nie dalk opreg genoeg gebid het en dat ons miskien in al ons smeekgebede nie Sy wil gevra het nie.

Vandag kán ons onomwonde getuig dat ons sekerheid in ons harte het dat God se wil, wel geskied het.

God het my gewys net hóé groot Sy genade is, die dag toe ek 'n jong man met die naam van Minas ontmoet het. Bitter omgekrap eenoggend, wou ek met iemand praat wat sou verstaan van kriminele sake wat oor nietighede, oor en oor uitgestel word. Dat God my daardie ooggend na Minas gelei het, het ek nog nooit betwyfel nie! Die Johannesburg telefoongids het slegs drie Michael's gelys, maar nie een met die voorletters wat in my navorsing voorgekom het nie. Ek het 'n kans gewaag en een van die nommers geskakel. Die stem aan die anderkant het bevestig dat sy van Minas geweet het en voorgestel dat ek die organisasie Headway moes skakel. Hulle was baie behulpsaam en het Thelma, Minas se ma se telefoonnummer aan my voorsien.

Ek kon dit nie glo nie! Die gesin het nie meer in Sunnyridge, Germiston gewoon nie, maar net 'n paar strate van ons af in Roodepoort! Dit het geklink of Thelma net so gretig was om my te ontmoet en het ek daarom so spoedig moontlik by hulle gaan kuier.

Daar het ek Minas gevind... Liggaamlik en verstandelik gestremd! Thelma het my aan hom voorgestel en met 'n skewe glimlag en kop onderstebo, het hy sy gesig stadig na my gedraai. 'n "Klein roetine" operasie aan sy neus het in 'n nagmerrie vir dié gesin geëindig. Ook in sy geval, was daar foutiewe teateroerusting betrokke en het die narkotiseur boonop 'n te groot dosis narkose aan hom toegedien. Daarna is vir dié ouers gesê om hom tog net uit die kliniek te verwyder!

Thelma het haar hart teenoor my uitgestort. Op soek na geregtigheid het hulle bykans alles verloor en moes sy, met hulp van die straat af, vir Minas probeer sorg. Ek kon sien dat sy nie gesond was nie en dat sy fisies en emosioneel uitgeput was. Dit het op daardie stadium alreeds vir 'n paar jaar so aangegaan.

Hierdie klein Griekse vrouwtjie met haar durf het my hart aangeraak deur die manier waarop sy haar seun versorg het en met hom gepraat het. Sy het steeds geglo dat God hom kon genees en dat sy siel net vasgevang was in 'n stukkende liggaam.

Ek het gegroet en buite in my motor bitterlik begin huil en oor en oor vir God dankie gesê! "Dankie Heer dat U Minas vandag op my pad gebring het, om my weer opnuut dankbaarheid te leer en U genade te wys. Dankie dat U my klein, woelige Simóne en vir ons hiérdie pad gespaar het."

Ek kon nie help om te wonder, indien die foutiewe gas wat Simóne ingeasem het, nie haar dood beteken het nie, tot watter mate sy liggaamlik en verstandelik gestremd sou wees? Ons sal nóóit ophou om Hom te dank vir dit wat Hy vir Simóne en vir ons gedoen het nie.

Nog en nog stukkende ouers wat deur narkose en ander foute in teater geraak is, het oor die jare op ons pad gekom en al kon ons nie hulle smart vir hulle dra nie, het ons probeer om hulle so ver moontlik te ondersteun en vir hulle te bid.

Vandag is Minas reeds geruime tyd al by Jesus, maar sy ouers het gebroke agtergeblev. Ons sien hulle van tyd tot tyd en sien hoe hulle sukkel. Dis 'n uiters moeilike en swaar kruis om alleen te dra en vra ons daarom vir God om te help, want nét Hy kan. **Ps.147:3 "Hy genees die gebrokenes van hart en verbind hulle wonde."**

Daar is al sóveel gesê oor innerlike krag wat van binne kom en dat jy self daarvoor verantwoordelik is, maar Johann en ek kan getuig dat ons nooit op dié innerlike krag sou kon staatmaak, as dit nie van die Here af gekom het nie. Hy het ons letterlik en figuurlik gedra van die oomblik af wat Simóne seergekry het! As ek net dink waardeur Johann en ek die afgelope paar jaar is en dat ons staande gebly het, is alleenlik aan Sy groot genade en liefde te danke. **2 Kor.12:9 "My genade is vir jou genoeg. My krag kom juis tot volle werking wanneer jy swak is."**

Ons het egter steeds ál die rede in die wêreld om in daardie donker diep gat van depressie te val, en al is ons op verskillende tye van ons lewens na Simóne se dood met dié siekte of verwante siektes gediagnoseer, weier ons steeds om ons oor te gee aan dié "siekte van ons tyd". Sou ons durf waag om Sy hand vir selfs net 'n sekonde te los, sou die duiwel ons met gemak kon oorstoot, aangesien ons harte sekerlik vir 'n lang tyd om te kom steeds stukkend sal wees en die verlange groot.

Onthou. "Gelowiges kán ook vou, maar ten minste wéét ons by Wie ons sterkte lê en dat Hy áltyd daar sal wees om ons weer en weer op te tel en treetjie vir treetjie te dra." (**Vrouekeur, Kuier Saam, September 2004, Annerie du Preez**) – **Ps.145:4 "Die Here help almal op wat geval het. Hy ondersteun die wat bedruk is."** Dié wat weet sal vir jou kan sê dat 'n mens nooit werklik heel nie, maar net leer om met die seer saam te leef. Party dae is net makliker as ander...

Ja! Aan die begin wás ons kwaad en bitter oor wat gebeur het en het ons ook maar vrae gevra en wóú nie aldag verstaan waarom God so 'n tragedie toegelaat het nie. Was dit nie dalk God se stem wat my daardie dag wou laat omdraai nie? Hoekom het die eerste outjie nie opgedaag nie? Hoekom ons? Hoekom nie? As ons kon kies, sou ons nie eerder vir Simóne wou hê al was sy gestremd nie? 'n Kindjie wie ons nog kon liefkoos...

Vandag aanvaar ons egter dat dit in Sy raadsbesluit vir Simóne was en dat daar 'n doel met haar dood was. God het reeds in die paradys die mens keuses toegelaat. "My kind se dood was die direkte gevolg van professionele mense wat bloot een oggend besluit het om nie die riglyne wat vir hulle voorgeskryf is, na te volg nie. Waarom God blameer?" (**Vrouekeur, Kuier Saam, Februarie 2005, A du Preez**)

Dit het my hewig ontstel as mense wou troos met woorde soos: "God het alles beplan. Elke klein detail van die tragedie! Julle moet dit maar net aanvaar! In my geestesoog het ek 'n "god" gesien wat agter 'n groot lessenaar sit en hom in my seer verlustig en lewensjare uitdeel aan sy volgelinge soos wat mens lekkers aan kinders uitdeel. Een vir jou, twee vir jou... Gelukkig het die wete dat ons 'n God van liefde aanbid my wese gevul en het ek besef dat God die tragedie toegelaat het, sodat ander daardeur kon leer." (**Vrouekeur, Kuier Saam, Februarie 2005, A du Preez**)

Ons bly glo dat dit nie haar tyd was nie, soos so baie mense ons by nou al meegeedeel het, maar dat 'n menslike fout veroorsaak het dat God genadiglik ingegrif het en haar van algehele gestremdheid gered het. Ons glo dat Hy hierdie lydensbeker op ons pad toegelaat het, sodat ons geloof net verder verdiep kon word en ander daardeur te help, deur vir Hom te getuig soos ons belowe het. Daarom bid ons dat Hy geleenthede op ons pad sal bring om vir mense te kan vertel wat Hy vir ons gedoen het. Dit doen Hy gereeld...

2 Kor. 1:3-4 "Aan God, die Vader van ons Here Jesus Christus, kom al die lof toe! Hy is die Vader wat Hom ontferm en die God wat in elke omstandigheid uitkoms gee. In elke moeilikheid help Hy ons. Daarom kan ons weer ander help wat in allerlei moeilikhede verkeer. Ons kan hulle bemoedig met dieselfde bemoediging waarmee God ons bemoedig."

Kort na Simóne se dood is ons per geleentheid uitgenooi om te getuig, maar was ons op daardie stadium nog heeltemal te emosioneel. Met die tweede uitnodiging het Johann, steeds baie emosioneel, 'n pragtige getuienis gelewer en gedeeltes van my brieweboek aan Simóne voorgelees. Hy het aan die gemeente vertel wat met ons gebeur het en hoe medici hulle rûe op ons gedraai het, maar hoe God ons deurgaans onderskraag het. Hy het hulle ook vertel dat ons eintlik ongevraagd by hofsake betrek is. Ek was só trots op hom, want ek het geweet wat dit van hom verg. Ek het voorlangs Johann gestaan terwyl hy getuig het en kon ek sien hoe 'n gemeente huil. Dominee Roedolf se roerende boodskap het ook daardie Sondag vir ons bevestiging ingehou dat ons as gelowiges kan huil mét die wete, dat ons Simóne eendag weer sal sien.

Ons het meestal positiewe terugvoer oor Johann se getuienis ontvang, maar 'n lid van dié gemeente het vanuit Johann se getuienis afgelei, dat ons met die hofsake, wraak wou neem. Ons het dit egter duidelik aan hom en die gemeente gestel dat ons nie verantwoordelik was dat die Staat Simóne se onnatuurlike dood ondersoek het en daarvolgens besluit het dat twee persone nalatig was en vir "Strafbare Manslag" aangekla moes word nie. As Christene het ons lank met die besluit geworstel of ons dié twee, wat ook Christene is en ander betrokkenes, sivel moes laat aankla. Was die medici net van die begin af eerlik met ons oor wat gebeur het en ons nie die rug toegedraai nie, sou ons in alle waarskynlikheid nooit, dié pad gestap het nie.

Ons wou net antwoord op ons vrae hê! Ons ou dogtertjie is dood en niemand het tot vandag toe, verantwoordelikheid vir haar dood aanvaar nie. Die oordeel kom ons nie toe nie. Net soos die "beskuldigdes" nie ons hartseer vir ons kon dra nie, kon ons ook nie dié skuldas vir hulle dra nie.

Vir myself is dit nog moeilik om voor 'n klomp mense van God se genade te getuig, nie omdat ek daarin twyfel nie, maar omdat die seer my steeds van binne oorweldig as ek van die tragedie in my lewe vertel en my keel letterlik toedruk. Ons vertrou egter dat ons volgehoute geloof in 'n Almagtige God met hierdie boekie en in ons optrede teenoor ander mense, sal deurskemer en dat dit vir ons geleentheid sal bied om te kan getuig, op ons eie, beskeie manier.

Ons weet verseker dat ons kind by die Here is. Ek het dikwels na Simóne se dood gewonder wie haar daardie dag kom haal het en het selfs vir suster Joe lank na die tyd gevra of sy nie iets tasbaars opgemerk het nie. "Nee", het sy half verskonend gesê. Wat ek verwag het sy sou sien, weet ekself nie. Beide my en Johann se pa's is oorlede en het ons gewonder of dit moontlik een van hulle was.

'n Hele rukkie later was ek op 'n dag besig om vir Robin inligting vir 'n taak op die Internet na te spoor, toe daar inligting op die skerm verskyn het wat eintlik niks te doen gehad met die onderwerp waarmee ek besig was nie. God praat met jou, selfs deur die Internet!

Dit was 'n pragtige artikel soos wat dit in die *Lig* tydskrif verskyn het, waarin 'n sterwende dogtertjie van sewe jaar oud aan die psigiater, dr. Quarta, vertel het dat Jesus al die hele week by die deur vir haar gestaan en wag het en dat sy met haar ma moes praat om haar te laat gaan. Op hulle knieë langs haar bedjie het die ouers die dogtertjie in die Here se hande afgegee en sy het 'n rukkie later gesterf. Dr. Quarta getuig dat dit onmoontlik vir sulke klein kindertjies is om oor Jesus te hallusineer. Sy glo dat hulle wérklik vir Jesus sien. Wat 'n wonderlike wete dat Jesus self ons kosbaarste besittings kom haal!

Ons het onbewustelik toestemming aan God gegee om Sy geskenk aan ons terug te neem, die moment toe ons ingestem het dat die masjiene maar afgeskakel kon word. Dit het 'n ongelooflike vrede in my hart gebring dat sy nie alleen die "reis" saam met "vreemdes" na die Hemel moes aanpak nie. God se Seun het self haar handjie kom vat en haar tot by die Hemelse Troon gedra! Vir watter beter troos kan enige ouer vra?

Ons weet dat ons alleenlik in Hom berusting sal vind en dat net Hy weet van elke traan wat oor die afgelope paar jaar oor Simóne gestort is. God het dan self die eerste traan om 8h40vm op die 14de September 2000 gestort! ***Ps.56:9 "My ellende het nie ongemerk by U verbygegaan nie, U het op my trane gelet. In U boek staan hulle opgeteken."***

Gerugte dat die eindtyd spoediger kan plaasvind as wat ons dink, ontstel die du Preez-familie glad nie. Vir ons sal dit 'n heuglike dag wees as Hy uiteindelik op die wolke kom om ons te kom haal. Nee, en dit gaan nie net daaroor dat ons weer ons geliefde kindjie in ons arms sal kan hou nie, maar omdat ons nie meer stukkend en eensaam sal wees nie en die Almag en Heerlikheid van ons God in al Sy glorie sal ervaar. ***Op.21:4 "Hy sal al die trane van hulle oë afdroog. Die dood sal daar nie meer wees nie. Ook leed, smart en pyn sal daar nie meer wees nie. Die dinge van vroeër het verbygegaan."***

Daarom bid ons daagliks vir krag en insig om tog die aanslae van die duiwel te erken en te oorwin. Ons is self maar net nietige mense en wil nooit verlore gaan nie!

"Dankie Heer dat ons troos in U genade kon vind en dat U ons steeds help om ons smart met waardigheid te dra."

'n Boodskap van Dominee

Dankie vir die voorreg om weer in julle harte te kon sien, ja die Here het 'n wonderwerk gedoen, op 'n ander manier as waarvoor gebid is. Ons het weer deur die teks gegaan, veral "Aan God al die eer". Die tekste wat julle ontvang het, is ook vir ons 'n bewys van God se Hand wat steeds werk, geen mens kan dit so volmaak saamweef nie.

Annerie, ons deel 'n teks wat die Here vir ons as gesin gegee het om 'n hoofstuk van seer in ons lewens finaal af te sluit.

Jos.5:9 "Die Here het vir Joshua gesê: "Vandag het Ek julle bevry van die smaad wat van Egipte se tyd af op julle rus". Joshua het die plek toe Gilgala genoem. Dit is vandag nog die naam." (aDie naam Gilgal hou verband met die Hebreeuse woord wat hier vertaal is met "het Ek bevry.)

Ons gee dit graag aan julle as gesin, gebruik dit soos jy wil. Dit kom uit ons harte, ons kan sien julle is ook vry!

Liefde en Hemelse vrede vir julle 3

Van ons 5

Hennie & Marian

Nota:

Die tekste waarna verwys word, het ons telkens met 'n huweliksverrykingsnaweek in 'n bederfsakkie gekry wat lukraak aan elke kursusganger uitgedeel is. Die tekste was óólmal van toepassing op my boek en kon ek elkeen gebruik. God het dit dan vir ons gegee!

Tatta, Simone!

Tatta Simóne, my kind!

*N*ee, jong! Mamma stem g'n saam met "tittie" nie. Ek glo jy sit lánkal nie meer aan die linkerkant van God nie, maar eerder vergete al óp Jesus se skoot, met jou krulkoppie in Sy nek gedruk.

Jy soen seker daai Hande waar die spykers ingeslaan was en sê: "Eiinaa!", en as die ander kindertjies durf naderkom, sit jy weer daai kwaai gesigcie op en wys met die vingertjie en sê: "Sto-u-ut!"

Jy vertel Hom seker net van al jou gunstelinge hier op aarde, Pappa en "Tittie". Mamma wás mos maar net die tannie wat jou in die aand opgepas het!

Dankie tóg my kind, jy is nou by Iemand wat nooit slaap nie! Dit pas jóú seker goed, jou klein karnallie!

En met Wie se skoene aan klak-klak jy nou af in die Strate van Goud? Verbeel ek my, of sien ek pal 'n vonkel in God en Jesus se oë. Jy het seker almal daar bo, reeds aan die lag en in jou sak!

Ag, my kind. Gee tog asseblief vir Jesus een van daai lekker ou nat soentjies en drukkies van jou en sê vir Hom dat ons baie lief is vir Hom! Jy weet seker van al die drukkies en soentjies wat Mamma elke aand met gebed vir jou opstuur! Jy het ons lewens só vol kom maak. Dankie my skat!

Simóne Chérié... Jou name het só mooi by jou gepas. Soos borrelende sjampanje op 'n mens se tong. Borrelend nes jy! Hulle staan nou finaal opgeskryf in die Hemelse Boek.

Rus Simóne, rus sag. Al het ander jou lánkal reeds vergeet, my kind, sal ons jou vir ewig in ons harte saamdra, totdat ons weer ontmoet.

Met die boekie sê Mamma dan nou vereers, tatta my kind! Eendag sal Mamma weer haar vingers deur jou sagte krulletjies trek en jou groottoontjie by... en ons sal weer lag tot ons bly lê.

Nog altyd net so lief vir jou!

Mamma

'n Laaste woordjie van my

Baie dankie aan elkeen wat die boek gelees het.

Ons vertrou dat ons tragiese verhaal jou aangespoor het om God se hand styf vas te gryp en NOOIT te los nie, selfs nie eers in tye as dit met jou goed gaan nie...

Ons bid dat ons volgehoue vertroue en geloof in, en ons liefde vir ons Almagtige God, suksesvol in die boek deurgeskemer het.

Sou die boekie vir jou enigsins van waarde gewees het, wil ek graag van jou hoor. Skryf aan my by:

E-pos: jars@telkomsa.net

Of

Posadres: A du Preez
Galenalaan 11
Helderkruin
1724

Liefde in Jesus Christus,

Simone se Mamma

*Serste Uitgawe 2010
Geskryf en uitgegee deur Annerie du Preez*

Alle regte voorbehou

Geen gedeelte van hierdie boek mag sonder die skriftelike toestemming van die uitgewer gereproduseer of in enige vorm of langs enige elektroniese of meganiese weg weergegee word nie, hetsy deur fotokopiëring, bandopname, elektroniese of enige ander stelsel van inligtingbewaring.

©2010

*Die Bybeltekst wat in die boek aangehaal word, is geneem uit die Bybel, Nuwe Vertaling 1983.
Bybelgenootskap van Suid-Afrika. Toestemming verkry.*

©2010

*Studio Foto's van Simone geneem deur Ronel Alberts van Exclusive Studio, Krugersdorp
Studio Foto van Robin geneem deur Johan Minnaar van Status Studio, Krugersdorp
Gesins Foto's verskaf deur die du Preez Familie
Logo's en ander foto's, afgetrek vanaf internet.*

©2010

*Ontwerp & Gedruk Deur:
Posh Advertising - 011 766 1882*

©2010